

118

MIB

MEN IN BLACK™

ТЕ ПАЗЯТ ЗЕМЯТА ОТ БОКЛУКА НА ВСЕЛЕНАТА

СТИВ ПЕРИ

МЪЖЕ В ЧЕРНО

ИЗДАТЕЛСТВО
СЛЪНЧО

СТИВ ПЕРИ МЪЖЕ В ЧЕРНО

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Те пазят Земята от боклука на вселената...

Мнозина на Земята очакват и наблюдават небесата за следи от извънземни цивилизации, но истината е известна само на избрана група мъже. ИЗВЪНЗЕМНИТЕ СА ТУК — СЕГА — И СЕ РАЗХОЖДАТ СРЕД НАС В ЧОВЕШКА ФОРМА. Тези мъже работят в агенция, която следи и контролира движенията на извънземните — свръхсекретна организация, известна като

МЪЖЕ В ЧЕРНО

Джеймс Едуардс е упорито и опитно нийоркско ченге, вербувано от агент Кей от „Мъже в черно“. Той ще навлезе в свят, в който самоличността му ще бъде изтрита, в който нищо не е такова, каквото изглежда отвън. Първият му случай може да превърне Земята в бойно поле на две воюващи раси... и да сложи край на властта на човечеството в огнен апокалипсис.

На Дайън:

Най-добрия приятел, който някога съм имал.

*Иска ми се да обичах човешката раса,
иска ми се да обичах лицето ѝ тъпо,
иска ми се да обичах нейната походка,
иска ми се да обичах и гласа ѝ,
и когато с някого ме запознават,
иска ми се да си мислех: „Каква радост
само!“.*

Сър Уолтър Рейли^[1]

БЛАГОДАРНОСТИ

Книгите — поне онези, които пиша аз — са резултат от сътрудничество. Макар че именно аз вкарвам думите в компютър и накрая ги разпечатвам на принтер, винаги има хора, които ми помагат и без които не бих могъл да напиша книгата.

Този път дължа благодарност на Том Дюпре и Каси Годард от „Бантам“, а също така на Джийн Нагар и жените от нейната агенция: Джеси Марголис, Пеги Лоулис, Франсиз Къфъл, Алис Тасман, Ан Енгъл, Дженифър Уелц и Джоан Лили.

Благодаря ви, приятели.

СП

[1] Сър Уолтър Рейли (1552?-1618) — английски изследовател и писател. — Б.пр. ↑

1.

Минаваше полунощ и щатският път беше тих като в ковчег, погребан преди стотици години. Южните тексаски летни небеса обаче бяха пълни със звезди, светли точки на фона на черната завеса на безлунната нощ.

Южните тексаски небеса бяха пълни и с милиони насекоми — нощни пеперуди, комари, светулки, бръмбари, житарки, папатаци и Бог знае още какво. Безброй размазани гадини образуваха лепкава, жълто-зелена каша върху предното стъкло на черния форд „ЛТД“ ’86, паркиран до някакви храсталаци, които с известна доза късмет някой ден можеха да се превърнат в магарешки бодили. Колата се намираще на малко хълмче на неколкостотин метра от пътя, но почвата бе твърда и суха, само тук-там покрита с пясък. Достатъчно здрава, че по нея да може да се движи даже обикновен форд. Не че този беше точно обикновен...

От горещата нощ през отворения страничен прозорец избръмча комар.

Ди замахна към него.

— Проклети гадини.

Кей, другият мъж в колата, седеше зад волана и втрещено гледаше в мрака.

— Разбирам те, партньоре — каза той.

И двамата носеха бели ризи, черни вратовръзки и черни костюми. Черните им обувки лъщяха толкова силно, че можеха да са лачени.

Ди поклати глава. Той бе по-старият от двамата, приближаваше пенсионна възраст и годинките му бяха поне с петнайсетина повече от тези на Кей.

— Това не е подходящ начин един възрастен човек да си изкарва прехраната — рече Ди. Той отново замахна към комара и този път го размаза отстрани на шията си. С отвращение погледна към кървавото петно на дланта си, после го изтри в рамката на прозореца.

— Работата е мръсна, но все някой трябва да я върши — каза Кей. Той с копнеж погледна към пакета „Кемъл“ на таблото. С цигара щеше да му е по-лесно да върши тази работа. Но — не. Не можеше да рискува да забележат огънчето. А може би дори дима. Тук, в пущинаците, миризмата изминаваше огромни разстояния. Жалко.

— Мамка му. Вие двамата с Джон Уейн. Ще ми кажеш ли какво тогава трябва да прави един мъж?

— Нараняваш ме, Ди — Кей притисна длан към сърцето си, сякаш го бяха застреляли. И отново хвърли поглед към „Кемъла“.

Ди го забеляза. И пак поклати глава.

— Ако продължаваш с тези цигари, ще свършиш като Херцога. — Той замълча. — Вече ставам прекалено стар за това.

Двамата бяха партньори от дълго време и знаеха как мисли другият.

— О, не си стар, ти си точно като качествено вино, което с годините става все по-добро.

— Искаш да кажеш, че се превръща в оцет.

— Ди, Ди, защо постоянно приказваш така... хопа, здрас-ти — Кей протегна ръка към ключа. — Виж там. Купонът започва, приятели.

В далечината на щатския път проблеснаха фаровете на самотен автомобил.

— Няма ли да почакаш зелените момчета?

— Само паля двигателя. Но трябва точно да разчетем времето. Нали си спомняш Канада?

Ди се усмихна.

— О, да. Така се превивах от смях, че си мислех, че ще получа емболия. Онзи канадец. Чудя се какво ли е станало с него?

— По дяволите, навярно вече обикаля страната.

— Изобщо не бих се изненадал — отвърна Ди.

Двигателят на форда запали с буботене, което беше много мощно, отколкото бе нормално за стандартна детройтска ламарина.

Докато двамата наблюдаваха, по пътя от лявата им страна проблеснаха няколко чифта автомобилни фарове. Колите, две 4WD и последен модел шевролет, боядисан в гадно зелен цвят, се движеха в колона и блокираха шосето. Бяха достатъчно близо и Кей можеше да прочете надписа „СИН“^[1] по вратите им.

Ла Мигра, както им казаха тук.

Граничният патрул не спеше и се готвеше да пресече прилива на незаконни мексикански имигранти. Той се ухили. Аматьори. Нямаха представа за реалността, но Кей въпреки това изпитваше известно родство с тях.

Приближаващият се автомобил намали скорост и спря пред блокадата на пътя. Кей видя, че е неколкогодишен бял микробус, покрит с прах, който със сигурност бе прекарал сутринта в Мексико.

— Добре дошли в Estados Unidos, amigos. Всички да излязат навън и никой да не прави резки движения.

Кей превключи на скорост.

— Здравсти, Силвър — каза той. После погледна към Ди и отново се ухили.

— Само да ме наречеш Тонто и ще те сритам — отвърна партньорът му.

Кей се засмя и натисна газта.

Големите колела на форда се завъртяха и разхвърляха пръст.

Автомобилът се понесе към пътя.

— Дръж се! — каза Кей. Той натисна спирачката, рязко завъртя волана и накара форда да поднесе. Вдигна се прах до небето, докато колата се плъзгаше настрани и накрая спря зад белия микробус под светлината на фаровете на граничния патрул.

Момчетата от СИН бяха шестима — е, образно казано, тъй като имаше и една жена — и се бяха пръснали около микробуса. Пристигането на форда ги постресна, защото половината от тях извадиха патлаците си. Стреснаха се и дванайсетимата заподозрени в незаконно преминаване на границата мексиканци, застанали зад микробуса в очакване Ла Мигра да арестува водача им, преди да прати всички им обратно вкъщи. Животът беше суров. И скъп.

Ди и Кей излязоха от форда.

— Добър вечер, господа — каза Кей. Той протегна напред служебната си карта, за да не би някой по погрешка да натисне спусъка. — От тук ще ги поемем ние.

Висок, симпатичен на вид трийсетина годишен хлапак се приближи към него и освети с черния си алуминиев фенер с шест батерии картата му. И погледна към нея с присвити очи.

— Аз съм агент Джейнъс — съобщи хлапакът. — Тази операция си е моя. Кой, по дяволите, сте...?

Най-после той успя да прочете картата.

— Вие сте от СИН?

— Шести отдел — каза Кей и прибра в джоба си картата.

— Никога не съм чувал за Шести отдел!

— Нима? Трябва да обръщаш повече внимание на информацията от централата, синко. Занимаваме се със селективен контрол на операции.

— Никой не ми е казал...

— Радвам се да го чуя, 'щото ако ти бяха казали, щяха да си имат големи неприятности. Предполага се, че тези малки инспекции трябва да са изненада. Сега се дръпни и ни остави да разменим няколко приказки с тези приятелчета.

Всичко зависеше от отношението, знаеше Кей. Дръж се като шеф и в девет от всеки десет случая няма да срещнеш сериозна съпротива. А десетият случай? Е, винаги имаше и други начини, стига да си такъв, какъвто бе той.

Мексиканците нервно стояха в редица — група от хора на възраст, варираща от едно бебе до две старици.

— Какво мислиш, Ди?

Ди мина край редицата и внимателно огледа имигрантите.

— Сложна работа. Предполагам, че ще трябва да я свършим по стария начин.

Кей кимна. Той се приближи до първия от редицата, висок мъж по дънки, тениска и изтъркани сандали.

— Que pasa, amigo, como se llama? — „Какво става, приятел? Как се казваш?“

— Мигел — отвърна мексиканецът.

Кей се усмихна и продължи нататък. На една от стариците той каза:

— No se preocupe, abuela. Bienvenida a los Estados Unidos. — „Не се тревожи, бабо, добре дошла в САЩ.“

— Gracias, señor — отвърна тя.

Той продължи по редицата, като свободно бърбеше на испански, усмихваше се и кимаше на групата. „Как си? Как се казваш? Къде отиваш? Добре дошъл в САЩ.“

Когато стигна до петия — идиотски захилен мъж — Кей погледна към Ди, който кимна. Определено вероятно. Кей се обърна към мъжа и му каза на испански:

— Хей, приятел, какво ще кажеш да ти разбия носа?

Усмивката на човека остана неизменна и той кимна.

Кей и Ди размениха погледи.

— Може просто да е мазохист — предположи Ди. — Нали знаеш, от онези, дето обичат да ги боли?

— Зная какво е мазохист — отвърна Кей. — Ти не разбираш нито дума, нали, приятел? — продължи той, отново на испански.

Мъжът се усмихна и кимна.

Някои от другите мексиканци намръщено изгледаха другаря си. Ако се съдеше по вида му, той очевидно не беше от чиста индианска кръв, така че определено би трябвало да разбира какво току-що са му казали от Ла Мигра, но очевидно не бе така.

Една от стариците направи кръстен знак.

— Е, наистина смятам, че уцелихме в десятката, момчета — каза Кей и отново погледна към Ди. После продължи на испански: — Останалите сте свободни да си вървите. Качвайте се на микробуса и да ви няма.

Неочаквано Джейнъс възрази:

— Какво? Не можеш да направиш такова нещо!

— Синко, мога да направя горе-долу всичко, каквото си поискам. Това е специална операция на Шести отдел и ако продължиш да се опъваш, през следващите пет години ще яздиш кривия гръб на някое магаре по Рио Гранде, където най-вълнуващата гледка е някой гущер, излязъл да пусне една вода.

Джейнъс видимо пребледня, въпреки слабата светлина.

Всичко зависи от отношението. Дръж се като че ли силата е в твои ръце и хората ще ти повярват.

Шофьорът на микробуса не изчака да види кой ще победи в спора. Той скочи пред волана и извика на пътниците си, които се покатериха отзад. Автомобилът заобиколи колите, запречили пътя, и се понесе на север.

— Това е абсолютно незаконно! — отново опита Джейнъс.

— Нима, агент Джейнъс? Ние постоянно правим такива неща. А сега хващайте пътя и ни оставете да се оправим с това приятелче тук.

И си дръжете езика зад зъбите. Шести отдел се стреми да поддържа анонимността си.

Но момчетата от СИН продължаваха да упорстват.

— Хайде — рече Кей. — Досега досиетата ви са били чисти. Не ме карайте да уведомявам шефа ви.

Положението беше опасно, но Кей се бе справял и с по-опърничави от този хлапак.

Джейнъс отстъпи. Измърмори нещо под нос, навярно ругатня. Кей продължи да го гледа със сурово изражение.

Накрая Джейнъс и другите агенти неохотно се насочиха към колите си.

Когато потеглиха, Ди и Кей погледнаха към пленника си.

— Насам, амиго — рече Кей. — Трябва да разменим няколко думи с теб.

Изпод сакото си Ди извади нещо, което приличаше на 44-калибров магнум „Дезърт ийгъл“ и го размаха към мъжа. Огромно израелско оръжие, дори когато ставаше въпрос за стандартното производство, а това тук не изглеждаше съвсем като свалено от конвейера. Имаше някои изменения.

При това изключително необикновени изменения.

Беше очевидно, че незаконният имигрант разбира или английски, или смисъла на насочения към него огромен стар пистолет. Той слезе от пътя и заедно със спътниците си мина зад два креозотни храста.

Кей го прегърна през раменете.

— Струва ми се, че си скочил от автобуса в погрешната част на града, амиго. Всъщност залагам долари срещу песо, че идваш адски отдалече.

С тези думи той свали от колана си електронното събличащо устройство, включи го и го прокара надолу по дрехите на имигранта. Проблесна лазерна светлина и се разнесе звук като от разкопчаването на тежък цип.

Дрехите на мъжа се отделиха от тялото му.

После от тялото му се отдели и плътта му.

Онова, което остана, представляваше същество, високо около метър шейсет и пет, покрито с люспи, змиевидни пипала и с очи, щръкнали върху стълбчета. От маскировката му остана само главата, закачена на пръчка в едно от пипалата на създанието. Тя

продължаваше да се усмихва и кима, докато извънземното си играеше с копчетата в другия край на пръчката.

Кей поклати глава.

— Майки? Кога те пуснаха от затвора?

Извънземното отговори. Звукът напомняше на съчетание от гущер, който яде пеперуда, и буркан, пълен с разлютени оси.

Кей се усмихна.

— Политически емигрант ли? А-ха, точно така. За вчерашен ли ме взимаш, Майки?

— Знаеш ли колко точки от договорите току-що наруши? — попита Ди.

Майки издаде неубедително писукане.

— Е, хайде да видим — каза Ди. — Незаконно имигриране, липса на документи за ваксинация, неплащане на такса за приземяване, липса на виза — о, Майки, Майки, списъкът направо няма край. Здравата си я загазил, момчето ми.

— Да, и онзи, който те е оставил в доброто старо Мексико, ти е голям длъжник — прибави Кей. — Би трябвало да получиш най-малко речеви имплантант или някой от онези контрабандни универсални преводачи. В наше време не можеш да се довериш на никого, нали, Майки?

Извънземното отново издаде звук — все едно, че сдъвка няколко пеперуди и се помъчи да се избави от няколко разлютени оси.

— Я виж ти! Недей да ни обиждаш, Майки. Това с нищо няма да ти помогне. Нали не искаш да прибавиш и подкуп към списъка с обвиненията ти? — попита Кей.

Майки млъкна. Най-умната му постъпка за целия ден.

— Дай ми главата и си протегни пипалата напред. Знаеш правилника — нареди Кей.

— Мили Боже! — каза някой иззад тях.

Кей и Ди се обърнаха, Майки също.

Под звездната светлина стоеше агент Джейнъс и ги гледаше със зяпнала уста.

— Хм... мамка му — рече Кей.

[1] Служба за имиграция и натурализация. — Б.пр. ↑

2.

Майки пусна електронно задействаната глава и се озъби, показвайки внушителна редица от големи колкото на акула зъби, които не съответстваха на миниатюрното му телосложение. С такива челюсти спокойно можеше да отхапе човешка ръка.

Смрадта на дъха му беше като от месо, загнивало няколко дни под яростното тексаско слънце. Кей бе свикнал с най-различни вонни, но въпреки това Майки определено би могъл да използва няколко литра освежител за уста.

Джейнъс изкрещя, когато извънземното се блъсна в Ди, събори го на земята и запраши...

... право към агента.

Хлапакът от СИН се опита да извади пистолета си, с мъка го измъкна навън, после го изпусна.

Майки се метна към Джейнъс и нададе писък, който започна достатъчно високо и премина направо в свръхзвукови честоти.

Агентът остана неподвижен като заек, попаднал под светлината на фарове на камион, вцепенен от страх, с мозък, който очевидно не бе в състояние да повярва на онова, което му казваха очите: „Гледай, някаква земна акула идва да те изяде! Леле Боже“.

— Стига, Майки! — извика Кей. Това не помогна — малкото копеле продължаваше да атакува. Какво му беше станало, по дяволите? Майки не бе агресивен, поне никога до този момент. За кого ли взимаше Джейнъс?

Ди се претърколи на четири крака, изруга, взе пистолета, който беше изпуснал, изруга, настрои копчето отстрани и пак изруга.

Кей понечи да извади собственото си оръжие, но не знаеше дали ще успее навреме да разкопчае кобура, за да стреля. Майки вече бе набрал голяма скорост.

— Ди! Стреляй! — извика той. Но Ди продължаваше да се мотае с копчето...

Кей измъкна пистолета от кобура на хълбока си, но това стана толкова бавно...

Времето замръзна като кола, затънала до осите в някое тресавище край Мисисипи. По дяволите...!

Майки прелетя последните няколко метра, присви се и скочи...

Кей насочи пистолета — нямаше време да се прицелва — и стреля...

Когато цвъртящият бял пламък го прониза, тялото на Майки избухна сред горещ син облак. Парченца тъкан и течност се пръснаха наоколо като балон с вода, обсипвайки земята и ужасения агент от СИН с мъртвия Майки.

Извънземното падна, претърколи се и се просна до Джейнъс, мъртво още преди да престане да се движи.

Кей изпусна дълбока въздишка. Проклятие. Бяха толкова близо. Той продължаваше да държи пистолета си насочен напред и бързо се завъртя на триста и шейсет градуса в търсене на нови мишени. Нямаше други като Майки, но видя останалите момчета от СИН, които изскачаха от колите си, чу затръшването на врати и виковете им, докато тичаха към блясъка и взрива.

Сега вече наистина се беше размърдяло. Тфу!

— Хм, мамка му — каза Кей и прибра пистолета си.

Поне Майки вече нямаше да се влачи по планетата.

Ди се изправи на крака, поклати глава и прибра в кобура собственото си оръжие.

Блед като стая, пълна с републиканци в Джорджия, Джейнъс се опита да заговори.

— Т... т... т...

— Това? — помогна му Кей.

— Н... н... не беше...

— Човек? — довърши Кей. — Зная. Виж, по дрехите ти има малко вътрешности от него. — Той протегна ръка и избърса с кърпичката си част от кашата, която доскоро беше Майки. — Това би трябвало лесно да излезе с малко газирана вода. Или на студено изпиране.

Пристигнаха и другите агенти от СИН, които размахваха пистолети и въпроси.

— Какво, по дяволите, става...?

— ... агент Джейнъс, добре ли сте...?

— ... по дяволите, е това нещо...?

— Спокойно, момчета — с възможно най-властния си глас каза Кей. — Положението е овладяно, само се успокойте. Ако ми обърнете малко внимание, ще ви обясня всичко.

Джейнъс още бе в шок, но наоколо имаше много хора, размахващи пистолети и гледащи към покойния и — Кей трябваше да го признае — прежалим Майки, чието истинско име не можеше да се произнесе от същество с човешки гласни струни. Той нямаше повече да губи времето на когото и да е, освен за да почистят останките му и да се избавят от тях.

Кей въздъхна. Добре. Вече нямаше друг изход. И къде се губеше групата по почистването, по дяволите? Той се огледа.

Сякаш в отговор на мислите му, по пътя бързо се приближаваха фарове и ревът на автомобилния двигател високо се носеше в пустинната нощ.

— Горещо-долу навреме — рече Кей.

Един от униформените агенти насочи леко треперещия си пистолет към него.

— Най-добре бързо да ни обясниш, господине! Няма такова нещо като Шести отдел на СИН!

— Ако обичате? — каза Кей. Той бръкна във вътрешния джоб на самото си — бавно — и също толкова бавно извади навън неврализатора. После го протегна към мъжа с пистолета. Не изглеждаше заплашително. Приличаше на джобен касетофон с червен диод. Той погледна към часовника си, после към неврализатора, пресметна наум и нагласи брояча. На хората от почистването щеше да им се наложи да побързат, но това си беше техен проблем. Щяха да се научат да не се влачат така.

— Какво е това, по дяволите? — попита хлапакът с пистолета.

— Майки ли? Името на вида му нищо не би ти говорило... а, искаш да кажеш, това? Ами, това е неврализатор, синко. Подарък от едни... далечни приятели. Малката червена лампичка тук изолира и измерва биоелектрическите импулси в мозъка ти. Всъщност, за да съм по-точен, устройството въздейства върху онези импулси, които са свързани с паметта ти. Първо ги записва, после ги изтрива.

— За какво говориш, по дяволите? — каза хлапакът.

Автомобилът приближи и спря. Неколцина агенти от СИН се обърнаха към него с насочени пистолети.

От колата се появи групата по почистването — шестима мъже, облечени в еднакви черни костюми, бели ризи, черни вратовръзки и блестящи като огледало черни обувки. Още един форд „ЛТД“ ’86, също черен. Шестимата вече си бяха сложили слънчевите очила.

— Ще ни трябва изгаряне на района, господо, с дупки от четирийсет, шейсет и осемдесет, ако обичате, защото пак се налага да изпълним старото упражнение с подземния газ — извика към мъжете в черно Кей.

Джейнъс най-последно възвърна гласа си.

— Ако веднага не ни обясните какво става тук, ще ви арестувам, задници такива.

— Спокойно, тъкмо това се готвя да направя.

— Кой сте вие?

— Хм, синко, страхувам се, че просто съм плод на твоето въображение. При това не за дълго.

Кей извади слънчевите си очила от джоба на гърдите си и видя, че Ди прави същото. Двамата си сложиха очилата.

— Хайде всички, погледнете насам — рече Кей. Той размаха неврализатора.

Всички агенти насочиха очи към него. Щяха да го направят, даже да им бе казал да не гледат. Хората са много лековерни създания. И обикновено поведението им е съвсем предвидимо.

Кей включи устройството. Блесна ярка светлина като от фотографска светкавица. Той погледна часовника си.

— Както казах, не е зле да действате експедитивно, господо.

Шестимата мъже в черно бързо отидоха до багажника на форда си и извадиха огнепръскачки. Изстреляха няколко струи и заобиколиха с горящи петна Кей, Ди и момчетата от граничния патрул. И момичето. Агентите от СИН не помръднаха. Мъжете в черно припряно оставиха огнепръскачките, извадиха от багажника пожарогасители и зачакаха в готовност.

В багажника на един „ЛТД“ ’86 имаше много място.

Кей отново погледна часовника си. Когато се налагаше, можеха да действат наистина адски бързо, трябваше да им го признае.

Точно... сега...

— А? — каза Джейнъс. — Какво, по дяволите...?

— Като че ли това е въпросът на нощта, нали? Имаме късмет, че сме живи след такъв взрив, нали, момчета?

Другите агенти от СИН излязоха от трансa си. И озадачено се заоглеждаха наоколо.

Мъжете в черно покриха с пяна горящите петна.

— Кой би могъл да предполага, че тук има подземен газ? — каза Кей. — Трябва повече да внимаваш като стреляш, щом ти замирише на газ, синко. Можеше всички ни да убиеш.

След като момчетата и момичето от СИН си тръгнаха с чисто нови спомени в главите си и групата по почистването също беше потеглила, Кей се върна при форда. Ди седеше на предния капак и лениво разпъждаше комарите. Слънчевите очила висяха в едната му ръка. Кей се облегна на вратата.

— Как си, Ди?

— Съжалявам, че се получи така — отвърна Ди. — Майки изобщо не трябваше да ми се нахвърля.

— Хей, случва се.

— Не и досега. Преди десет години щях да се справя с него още преди да е помръднал. Даже преди пет години можех да го поваля преди да е направил и три крачки. — Той повдигна ръце. Дланите му трепереха. — Не ставам за нищо, Кей.

Кей не отговори. Усещаше мъката на партньора си.

Ди вдигна очи към небето.

— Красиви са, нали? Звездите. Ние просто вече не ги поглеждаме.

— Тук, наред с пустошта, се виждат по-лесно — отвърна Кей. — Без градските светлини, без смог, без сгради, които да ти се пречат пред очите.

— Да.

Двамата мъже прекараха дълго време в мълчание.

— Имали сме и някои хубави моменти, нали? Когато си вършехме работата?

— Определено.

— Казвам ти, Кей, зная, че е време да си вървя, но тръпката ще ми липсва. — Той махна с ръка към димящите петна в пустинята.

Кей вече беше извадил неврализатора и го държеше ниско до крака си, за да не го види Ди. Усети, че го облива смазваща вълна на тъга. Той си сложи слънчевите очила.

— Не — тихо каза Кей. — Изобщо няма да ти липсва, Ди.

3.

Докато Джеймс Едуардс тичаше в нюйоркската нощ, сребърната плочка, която висеше на верижка на шията му, се блъскаше в гърдите му и го удряше доста силно, като се имаше предвид, че беше обикновена, не чак толкова тежка полицейска значка.

Навярно щеше да е малко по-тежка, ако бе златна, но скоро нямаше голяма вероятност да получи такава. Доста трудно можеше да станеш детектив, когато имаш позиции като тези на Джеймс, дори самият той трябваше да го признае. И все пак сребърната значка го удряше достатъчно силно.

Разбира се, той тичаше с всички сили. И въпреки че бяха оставили двете загубили форма униформени ченгета да им дишат праха, престъпникът бягаше доста пред Едуардс. Имаше около двайсет и пет метра преднина и тичаше здравата. Господи, трябваше да е шампион по лека атлетика, макар че не приличаше на такъв. Самият Едуардс не познаваше по-бърз от себе си и при нормални обстоятелства досега бе надбягвал девет от всеки десет престъпника, особено когато работеше под прикритие и носеше маратонки. Този тип трябва да взимаше нещо. Женшен, витамини или нещо друго.

Хм, гонеше го цели девет пресечки в проклетия мрак и започваше да се уморява. Вече здравата се бе изпотил, а беше адски, адски горещо за такива неща.

Престъпникът изчезна във входа на метрото. Точно на станцията „Гран сентръл“.

Чудесно.

Време бе да опита нещо друго.

— Стой! Полиция! — извика той. Понякога това помагаше.

Наистина помогна, как ли пък не.

Престъпникът си плю на петите и се затича още по-бързо.

„Така няма да получиш златната си значка, Джеймс — мислено си каза той. — Не трябва да ги оставяш да ти избягат.“

Малцина на спирката си направиха труда да погледнат към тичащите мъже. Това беше Ню Йорк, в края на краищата. Всички бяха виждали и по-странни неща, обикновено всеки Божи ден от седмицата, навярно в неделя и по два пъти. Ченге, което преследва престъпник? Не бе достатъчно интересно, че да заинтригува и средното десетгодишно хлапе.

— Стой! Полиция! — отново опита той.

Престъпникът просто се затича още по-бързо.

„По дяволите — помисли си Едуардс. — По-добре да си пестя силите за тичането.“

Хопа. Я виж ти, престъпникът отново се качваше по стълбите, за да излезе на улицата.

Като взимаше по две стъпала наведнъж, Едуардс продължаваше гонитбата.

Някакво такси рязко наби спирачки на сантиметри от спринтирация детектив и шофьорът изрази мнението си за коефициента му на интелигентност.

— Да, да — отвърна Едуардс. В отговор той отдаде чест със среден пръст и продължи да тича.

Престъпникът стигна до моста на „Парк авеню“. Той погледна назад към преследвача си, после се провеси над релсата към Четирийсет и първа улица отдолу.

По дяволите, това бе скок от десет метра височина, спокойно! Този тип трябва да беше дрогиран!

Едуардс си пое дъх колкото можеше да поместят гърдите му и също скочи. Щом престъпникът можеше да го направи, можеше и той...

О-ох...! Приземи се върху един от онези евтини двуетажни автобуси. Беше пълен с туристи. Сред тях имаше достатъчно фотоапарати, за да потопят ферибота до Стейтън айлънд. Всички го бяха зяпнали с отворена уста.

— Не се тревожете, приятели, това просто е част от програмата.

Престъпникът! Къде бе престъпникът...!

Ето го. Вече беше скочил от автобуса и се изправяше на крака. По дяволите!

Покрай него минаваше един от онези бавно движещи се камиони за разнасяне на „Ню Йорк поуст“. Отиваше точно в необходимата му

посока. Едуардс се затича, хвана се за камиона и се качи.

Ето къде бе престъпникът — тичаше покрай тротоара. Едуардс се провеси навън и се усмихна.

— Край на тичането, приятел. Късметът ти току-що се изчерпа.

Той скочи от камиона и повали престъпника на земята.

— Той идва! — извика мъжът. — Той идва!

Едуардс поклати глава.

— Да, бе. Като дойде, ще му съдере и неговия задник. Дай ми ръцете си.

Той извади белезниците си.

Престъпникът обърна лице към полицаая. Изглеждаше ужасен.

После примигна и Едуардс дръпна лицето му към себе си, за да го погледне.

Мили Боже!

Този тип имаше два чифта клепачи! Външните изглеждаха нормални, но вътрешните бяха бели и имаха лепкав вид. Ужас!

Нещо в тази картина определено не бе наред.

— Той идва! Той идва! — отново избъбри престъпникът.

— За кого говориш? За Христос ли? Не се тревожи, когато пристигне, ти ще си в чудесна килия и ние ще го пратим при теб и другите грешници...

Престъпникът внезапно се раздвижи. Държеше нещо в ръката си.

Пистолет!

Имаше странен вид, като оръжие от „Космическата девятка“, „Вавилон пет“ или нещо подобно, но нямаше съмнение какво се готви да направи с него престъпникът. Той се прицели в Едуардс. Долната половина на пистолета проблесна в пулсиращо жълто и се разнесе свистене като от кучешка свирка.

Трябва да бе от новите лазерни джаджи, навярно имаше инфрачервен мерник или нещо такова. Гос-поди...!

Джеймс Едуардс, полицай от нюйоркското управление, действащ под прикритие, насочи цялото си внимание към онова странно оръжие, което престъпникът насочваше към него. Тъкмо там беше опасността и той не можеше да види нещо повече, освен този голям пистолет. Едуардс сграбчи ръката му и я притисна до земята.

Пистолетът падна с тъп звук и се пръсна на милиони парченца, просто така.

Кучи си...!

Престъпникът заби коляно в слабините на Едуардс.

Господи, човече!

Полицаят простена от болка и го пусна. За да притисне ръце до удареното място.

Престъпникът отпращи, сякаш му пареше под опашката.

И той се чувстваше така, като че ли част от него гореше, но вече наистина бе вбесен. Никой не можеше да го ритне в слабините и да си тръгне просто така, много благодаря!

Едуардс остави болката настрана и отново се втурна след престъпника. Този тип полагаше неимоверно много усилия, за да избегне обвинение, което навярно щеше да се определи като дребна простъпка. Нямаше никаква логика.

Но в повечето от онова, което правеха престъпниците, нямаше никаква логика.

— По дяволите! Стой на място! Вече наистина ме ядосваш!

В този момент беглецът прескочи един от минаващите по улицата автомобили и се затича към „Гугенхайм“.

Едуардс зяпна. Никой на този свят не можеше да скочи така!

Погледа му препречи автобус.

Когато отмина, от престъпника нямаше и следа.

По дяволите!

Едуардс беше в добра форма, но когато поемаше дежурството си, нямаше намерение да участва в маратон и да чупи световния рекорд по висок скок.

Едуардс стигна до „Гугенхайм“ и се надвеси над стената, която го заобикаляше, като се оглеждаше за беглеца...

Нещо прелетя покрай него. Престъпникът, който скочи от шест метра височина върху „Гугенхайм“.

Божичко!

Това трябваше да е кошмар, не можеше да се случва в действителност. Но все пак сега нямаше да остави този тип да се измъкне. Едуардс се затича по огромната рампа и влезе в музея.

Докато тичаше, той си каза: „Господи! Знаех си, че трябва да телефонирам че съм болен и да ида на мача!“

Когато престъпникът отвори вратата на покрива, за да влезе в „Гугенхайм“, вътре го очакваше изненада.

— Здравсти, Спайдърмен — каза Едуардс, насочил пистолет към носа му. — Знаеш ли какво, ти ме научи на онзи номер със скока, а пък аз ще кажа някоя добра дума за теб на процеса.

Престъпникът простена и понечи да се дръпне назад, протегнал ръце пред себе си.

— Не мърдай, приятел.

Но мъжът продължаваше да отстъпва, докато отново не стигна до ръба на покрива.

— Не! Той идва! Той ще ме убие! Провалих се и той ще ме убие!

Едуардс не знаеше за кого говори беглецът, но му хрумна, че навярно не е за Христос — освен ако не възнамеряваше да се върне на света много по-войнствено, отколкото го беше напуснал.

— Спокойно, приятел. Никой няма да те убие. Знам едно хубавичко, сигурно място с адски дебело тапицирани стени — там никой няма да те намери. Само ела с мен и ние ще те пазим от него.

Престъпникът се опита да отстъпи още, но нямаше накъде. Той се блъсна в ниския парапет...

... погледна надолу, после обратно към Едуардс...

... и полетя право надолу...

Престъпникът крещеше по време на целия полет.

Едуардс се надвеси над парапета. Това падане нямаше да му се размине.

— По дяволите, човече, какъв си ти, по дяволите?

„Искам да кажа, какъв беше“ — помисли си той.

После се изправи. Чу сирени, но реши, че не са за него. Униформените бяха изостанали някъде назад, загубили се сред огромния град. Трябваше да намери телефон и да съобщи. Наистина се налагаше да обмисли въпроса с клетъчния телефон. Човек никога не знае кога наистина ще му дотрябва, но тъй като щеше да го използва само по служба, не му се струваше редно да плаща сам за него.

Момче, тази работа няма да мине така лесно в участъка.

Не, сър, вече можеше да чуе люлката, която му бяха пратили, за да видят изненаданото му изражение.

Ако си беше останал в леглото това дежурство, сега нямаше да си на този хал, Джеймс, мой човек.

4.

Джеймс Едуардс седеше на един от изтърканите пластмасови столове в стая за разпит номер едно. До този момент очакванията му за срещата се бяха оправдали. Изцяло.

Стаята миришеше на застоял цигарен дим и на мръсни престъпници, въпреки че пушенето в сградата беше забранено вече от две години. Правилникът на управлението не се отнасяше за смрадливите престъпници. Жалко.

Срещу младия полицай седеше инспектор от личен състав. „Люлките“, както им казваха обикновените ченгета. Наричаха ги и с други имена, но повечето от тях не можеха да се използват в цивилизовано общество.

Не че в тази дупка имаше вероятност да се събере цивилизовано общество.

— Два чифта клепачи — рече инспекторът. — Искате да кажете, че е премигнал и с двете си очи ли?

— Не, сър, искам да кажа, че първо премигна с единия чифт и после с другия. Вътрешни и външни клепачи. Сър.

— Нещо като къси и дълги светлини на автомобил ли? — попита дебелият сержант.

Едуардс го погледна — един от двамата униформени, изостанали назад, когато бе започнал да преследва престъпника, какъвто и да беше той, по дяволите.

Инспекторът от личен състав прочисти гърлото си.

— Ще продължаваме ли?

Той погледна към писмения доклад на масата. Прелисти страниците. Внимателно обмисли следващите си думи.

— Забелязахте ли в загиналия заподозрян и други странни неща?

— Освен че трябва да беше тренирал за олимпийски игри ли? Този тип беше най-бързото нещо на два крака, което изобщо съм виждал. При това носеше обикновени обувки.

— Какъв номер бяха? — попита сержантът.

— Искате ли да оставите репликите, за да можем да свършим с това? — каза инспекторът.

— Да — отвърна Едуардс. — Сър.

— И така, полицай Едуардс, кога забелязахте тези... хм... клепачи — преди или след като престъпникът е извадил оръжието, изчезнало в облак дим, когато сте го блъснали на земята?

Какъв гадняр бе този тип. Нямаше нужда да е толкова саркастичен.

— Преди.

Инспекторът хвърли поглед към дебелия сержант и Филипс, другият униформен.

— И защо според вас тези двама полицаи не са видели... клепачите и смешното оръжие? — попита той.

— Защото задръстените им с фасове дробове ги оставиха на пет пресечки зад мен, ето защо. Те успяха да се приближат до него толкова, колкото и аз до златната си значка. — Продължителна пауза. — Сър.

Дебелият сержант обели очи.

— А, светкавичният Едуардс, на светлинни години пред нас, съвсем сам, нали така? И на кутрето ми не можете да стъпите!

— Вярно е. Сигурно тежите доста повече от мен.

— Слушай, Едуардс, някога да ти е идвало наум, че е възможно в цялото управление да има един-двама освен теб, които да не са идиоти?

Настана продължителна тишина.

— Едуардс?

— Все още мисля над въпроса.

— Имаш голяма уста — продължавай все така и ще видим докъде ще те отведе. Просто си го спомни следващия път, когато ти трябва помощ.

— Помнех го и този път, сержант. Помощта ми беше някъде назад и навярно си е мислила за следващата поничка и цигара.

Лицето на дебелия сержант се зачерви. „Трябва да съм познал“ — помисли си Едуардс.

— Хм, вижте, инспекторе — обади се другият униформен, — току-що си спомних защо не съм забелязал клепачите на онзи тип. Бях прекалено зает да гледам онези малки антени, които стърчаха от

главата му. Струва ми се, че пращаше сигнали до Марс да започнат нашествието, ето какво си мисля. Би трябвало да съобщим на президента, нали?

Сержантът се изсмя.

Инспекторът се намръщи.

— Мисля, че вече свършихме. — Той затвори бележника си и поклати глава. — Сержант, искам да разговарям с вас и полицай Филипс навън, моля. — Инспекторът се изправи, кимна на Едуардс и се насочи към коридора, който водеше към помещението за персонала. Спря пред едностраниното огледало, огледа се и поправи вратовръзката си.

Когато излизаше, сержантът каза:

— Слушай, малкия, ако искаш всичко да ти е наред, недей да се дърпаш настрана. Трябва да сложиш край на всички тези каубойски истории. Опитай се да се включиш в отбора.

— Този отбор едва крета — отвърна Едуардс.

За миг изглеждаше като че ли дебелият ще се хвърли отгоре му, но накрая се овладя. В последно време ченге да удари ченге бе абсолютно против текущата политика, колкото и да му се иска на човек.

Когато излязоха, Едуардс се отпусна на стола си. Господи, това беше пълна лудост. Човек с два чифта клепачи, способен да се катери по стени като муха. Може би всичко е било лош сън? Може би някой му бе сипал нещо в кафето?

Добре, добре, значи онзи тип е бил някакъв изрод. Беше гледал един документален филм за онези хора в Испания или Португалия с два пръста на краката и ръцете.

Бе чувал за момче с кучешка муцуна, хора алигатори и дебели жени. Трябва да имаше много по-странни хора, отколкото онзи, който можеше да тича като вятър и очите му бяха като на жаба, змия или нещо такова.

И който носеше бръмчащи лъчеви оръжия, които се разбиват на парчета, щом ги удариш силно? Навярно целите бяха от свръхпроводници.

И как се обясняват всички тези неща? Може би беше като в епизод от „Стар трек“? Някакво странно космическо торнадо, върнало

„Ентърпрайз“ назад във времето, както ставаше всяка седмица, и онзи тип бе член на екипажа? Или бягаше от екипажа.

Да, точно така.

Той затвори очи. Чувстваше се изтощен. Такива неща не би трябвало да се случват. Ето как трябваше да се случват нещата: лошите трябваше да извършват престъпления, а той да ги залавя и да ги праща в пандиза. Но толкова странно нещо не се предполагаше да се случва, даже в Ню Йорк.

Господи, наистина бе уморен. Цялото това тичане, после пък онзи от личен състав го измъчва цяла вечност. Може би просто щеше да отпусне за малко глава върху издрасканата маса...

Още преди да го осъзнае, Едуардс усети, че потъва в сън...

Събуди се, когато някой го докосна по рамото. Той подскочи, дръпна се от докосналата го ръка...

До него стоеше и го гледаше хубава жена в лабораторна престилка.

Какво, да не беше умрял и това да е възнаграждението му? Е, не е зле, не е зле.

— Полицай Едуардс?

— Да?

— Аз съм Лоуръл Уивър, заместник-патоанатом. Днес следобед сте ни пратили един труп...

— Не съм ви го пратил аз, докторе, той сам се прати.

— Както и да е. Можете ли да ми дадете някаква информация за него? Имам предвид за миналото на това нещо.

— Нещо ли?

Тя се огледа и се наведе към него. Лекарката също изглеждаше уморена, сякаш са я изкарали от леглото и са я лишили от шест часа здрав нощен сън.

— Да, вижте, направих бърз предварителен преглед, отворих го и честно ви казвам, никога не съм виждала нещо... — Тя замълча, когато вратата на стаята за разпит се отвори и вътре надникна Хироумин, полският детектив.

— Имаш посетител, Джеймс.

Едуардс поклати глава. Сега пък какво?

Хироумин излезе.

— Вижте — каза лекарката, — не искам да говоря за това тук. Трябва да тръгвам. Наминете по-късна към моргата, става ли? Наистина смятам, че трябва да обсъдим въпроса. — В думите ѝ се усещаше настоятелност.

— Хм, да, така е. — Е, защо не? Тя изглеждаше много по-добре, отколкото хазяйката му, единствената друга жена, с която в момента имаше някаква връзка. И тази връзка се ограничаваше с чукането ѝ на вратата му или за да попита за наема, или за да му каже да намали гадната си музика.

— Ще ви телефонирам и ще си определим среща — отвърна той.

— Моля ви. При това бързо. Имам странно чувство.

— Разбирам — рече Едуардс.

Тя излезе и той я проследи с поглед. Някой я спря точно пред вратата в коридора. Детективът не успя да види кой, но чу мъжки глас да казва:

— А, д-р Уивър, от патологоанатомията. Вие работите по онзи неизвестен скачач, нали така?

— Да, аз съм д-р Уивър. Защо?

— Вижте това, докторе.

— Какво е това?

Проблесна ярка светлина, като от фотографска светкавица. Какво, по дяволите? Едуардс тръгна към вратата.

Отпред стоеше мъж в черен костюм, бяла риза и със слънчеви очила.

— Добър вечер. Вие трябва да сте полицай Джеймс Едуардс, нали така?

— Аз съм. Кой сте вие?

Мъжът в черно се приближи до видеокамерата в стоманената ѝ клетка в ъгъла. Насочи към нея нещо, което приличаше на миниатюрно фенерче и натисна бутона му. Разнесе се тихо бръмчене и червената лампичка на камерата угасна. Той свали очилата и ги прибра в джоба си.

— Седни, синко.

— Не съм ви син и за момента ми писна да седя. Кой сте вие?

— Наричай ме Кей — отвърна мъжът. — Някой ден, а?

Едуардс го изгледа, но не отговори.

Кей се усмихна.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи днес?

— Да не сте от федералните?

— Нещо такова.

— Нещо против вместо това да ви разкажа някой виц? Така или иначе ще се смеете.

— Приличам ли ти на човек с чувство за хумор?

— Не зная. Ами аз приличам ли ви на луд? Питайте когото искате тук и предполагам, че тъкмо това ще ви кажат.

— Дай да видим. Онзи тип, който е паднал от покрива, е имал два чифта клепачи и вътрешните са имали лепкав вид?

— Откъде знаете?

— Защото са били хриле.

— Хриле ли? Като на риба?

— Така да се каже. Хайде засега да оставим този момент.

— Какво друго знаете за онзи тип?

— Че е скачал все едно, че на краката му е закачен трамплин, нали?

Едуардс се почувства по-добре. Не беше луд и този мъж тук бе доказателството. Не, беше се натъкнал на нещо, нещо достатъчно важно, за да доведе федералните. Сега въпросът бе как да разбере за какво става дума. И кой е този човек?

— От ФБР ли сте?

— Настигнал си го и си го изритал в задника? Това е удивително, синко, сам не знаеш колко е удивително. Честно ти казвам, впечатлен съм, а аз не се впечатлявам толкова лесно.

— От ЦРУ? Вие знаете за това нещо, нали?

— Зная за много неща. Той каза ли нещо, преди да скочи?

— Някакви безсмислици. Нещо като: „Той идва, аз се провалих, той ще ме убие!“, такива глупости.

— Само това ли?

— Само това.

— Онова негово оръжие, мислиш ли, че ще го разпознаеш, ако отново го видиш?

— Последния път, когато го видях, то се пръсна на милион парченца.

— Но би разпознал друго като него, ако не е счупено?

— Аз съм опитен полицаи. Да, бих го разпознал.

Мъжът в черно се изправи. Усмихна се, но само с ъгълчетата на устата си.

— Хайде, ела да се поразходим малко. Уредил съм нещата с твоя лейтенант и сега си прикрепен към нас.

— От Националната агенция за сигурност?

Мъжът в черно само се усмихна по-широко.

Във форда Кей се ухили, когато младият полицаи започна да се оглежда.

— Хайде, човече, от кои си? Не може да си от някоя паралийска служба, щом караш такъв боклук.

— Колата си е добра — отвърна Кей.

— О, извинявай, не исках да те обидя. Искам да кажа, предполагам, би трябвало да си спомня, че форд „ЛТД“ ’86 е класически модел и прочее. — Той махна към автомобила. — Какво, да не би другата ти кола да е гремлин? Прекрасен розов рамблър?

— Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат — рече Кей. — Мислех си, че след днешния ден си го разбрал.

Това го накара да млъкне за малко, после хлапакът каза:

— Е, предполагам това означава, че не вършиш работата, която вършиш, от чак толкова много време, ’щото тъкмо на такъв ми приличаш. Изглеждаш доста поизхабен, ако не възразяваш, че го казвам.

Кей се възхити на схватливостта му, но не отговори.

— Уцелих болното място, нали? Такъв съм си, веднага разбирам хората.

— Нима?

— Адски съм прям. Е, кой си ти? Казвай, човече в черно.

— Работя за агенция, която наблюдава и контролира извънземната дейност на Земята — отвърна Кей.

— А стига, бе. А-ха, да бе, сигурно, и аз също... — Той замълча, когато Кей отби форда до тротоара. Едуардс се огледа. — Това не е най-подходящото място за спиране, нали знаеш. Тук е заложната къща на Джек Джийбс, тип, който купува от дребни крадци и джебчии, дето разбиват коли на туристи и отмъкват каквото има по седалките.

— Зная.

— Той не търгува с оръжие, губиш си времето тук.

— Може и да не е така. Какво ще кажеш да влезем вътре?

— Защо не? Но трябва да ти кажа, че даже такъв боклук като този форд наполовина ще е изчезнал, когато се върнем. Те имат момчета, които могат да го оголят до шушка, само докато идеш да пуснеш една вода.

— Имам алармена система.

— Те могат да се справят с всякакви аларми, приятел. Трябва да не си от тук — това е Ню Йорк. Могат да ти гепят златото от зъбите, докато чакаш на станцията на метрото.

— Ще рискувам.

Едуардс сви рамене.

— Колата си е твоя. После да не ми кажеш, че не съм те предупредил.

Кей отново се усмихна. Харесваше това хлапе. Беше дръзко, нахакано. Напомняше му за самия него преди двайсетина години. Той отиде отзад при багажника и го отвори.

— Защо не влезеш пръв, за да съобщиш на Джийбс, че искаме да разменим няколко думи с него?

— Става. После ще ми кажеш ли кой си?

— Ако наистина искаш да знаеш.

Кей проследи с поглед хлапето, което влезе в заложната къща. Поклати глава. Ах, тази арогантност на младостта. Той затвори багажника, извади дистанционното управление от джоба на сакото си, насочи го към форда и натисна копчето.

Автомобилът изпиука.

Почти бе стигнал до вратата на заложната къща, когато първото момче се приближи до форда и се опита да разбие ключалката. Разнесе се високо изпукване и когато Кей погледна назад, единственото, което беше останало от неуспелия крадец, бе само димящо тъмно петно на тротоара.

Той се ухили. Колкото по-дълго останеха вътре, в толкова по-голяма безопасност щяха да са колите в тази част на града. Кей отвори вратата, чу ново изпукване, усмихна се още по-широко и влезе в заложната къща.

И всичко това само за един ден.

5.

Джак Джийбс имаше отпуснато лице и изглеждаше към средата на четирийсетте. Носеше дрехи, които сякаш беше взел от Рип Ван Уинкъл^[1] след дългия сън на Рип с тях. Когато Едуардс влезе в заложената къща — самата тя едва ли можеше да се нарече връх на съвременната цивилизация — Джийбс тъпчеше стока в кашони и очевидно много бързаше.

В помещението миришеше като във фермата за кози, която Едуардс бе посещавал като дете. На такова място на човек му се искаше да напръска всичко с дезинфектант и после да си сложи гумени ръкавици и ботуши — просто за всеки случай.

— Заминаваш ли някъде, Джийбс?

Собственикът на заложената къща поспря за миг, вдигна поглед, после продължи да пълни кашона. Джийбс хвърли вътре тостер, който издрънча в някаква скара.

— Хей, полицай Едуардс. Хм, да, аз, хм, намерих едно страхотно място в покрайнините. Сега се... прехвърлям. Ако това изобщо те интересува.

Едуардс се приближи към Джийбс. Мъжът миришеше така, сякаш е присъствал на събрание на скунксове и всяко от животните бе спирало, за да изрази уважението си към него. Всичко смърдеше ужасяващо.

— Какво виждам тук?

Едуардс погледна към кашон с фалшиви часовници „Ролекс“.

Джийбс спря.

— О, хей, божичко, сигурен бях, че съм ги предал на съответните власти. Ще ги оставя по пътя.

Едуардс се огледа, после отново насочи вниманието си към нервния дребен човек.

— Е, всъщност, Джийбс, търся нещо малко по-тайнствено от кашон, пълен с фалшиви часовници. Нали разбираш за какво говоря?

— Хайде, полицай, знаеш, че вече не се занимавам с порно.

— Не говоря за онези снимки, откраднати от „Пентхауз“, Джак. Говоря за нещо желязно. И смъртоносно.

Джийбс пребледня. Той преглътна и поклати глава.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, полицаю.

Едуардс се ухили. Джак спокойно можеше да окачи над главата си голям неонов надпис „ЛЪЖА ТЕ!“.

— За глупак ли ме взимаш, Джийбс? Да не би на челото ми да е написано „кретен“? Криеш нещо. Разбира се, ти винаги си крил нещо. Искам да знам какво.

Джийбс гледаше покрай рамото на Едуардс с разширени очи.

Изглеждаше така, сякаш току-що е видял Дракула. Полицаят се обърна назад.

Агент, оперативен работник или там каквото, по дяволите, беше Кей, влизаше през вратата. Едуардс се зачуди дали това е малкото му име или фамилното.

— Хм... здрасти, Кей — рече Джийбс.

Едуардс се намръщи. Хвърли поглед назад към собственика на заложната къща, после пак към Кей.

— Познаваш ли този боклук?

— Виждали сме се, да — отвърна Кей. — Добре, Джийбс, къде са ти вносните стоки?

— Какви вносни стоки? Сигурен съм, че не зная за какво говориш, Кей.

— Джийбс, Джийбс, защо се държиш така? Защо ме лъжеш? След всичко, което преживяхме?

— Нещо си се объркал, Кей. Аз нямам нищо общо с теб.

— И в Калифорния никога не вали. — Кей извади пистолета си и го насочи към Джийбс. — Знаеш ли какво правя с лъжците, Джийбс?

Едуардс с усилие сподави усмивката си. Този номер му беше известен.

Кей бе лошото ченге. И Джеймс знаеше своята роля.

— Хей, я се успокой, Кей. Джийбс се опитва да ни помогне, нали така, Джийбс?

Джийбс не отговори. Той преглътна. Държеше в ръце друг тостер и втренчено гледаше към Кей.

— Ще броя до три — каза Кей. — Ако не ми покажеш онова, което искам да видя, ще ти пръсна черепа. — Той вдигна ударника на

пистолета. Изражението на лицето му беше сериозно.

Доста грубичко — мъжът в черно направо бе преминал към заплахите, но това си беше неговото представление и Едуардс трябваше да играе играта му.

— Аре, бе, Джийбс, този тип е луд, наистина ще го направи. 'Що не се откажеш?

— Нищо нямам, нищо не зная!

— Едно...

— Наистина, Кей, кълна се!

— Две...

— Откажи се, Джийбс — каза Едуардс. — Този патлак е много чувствителен.

— Три.

Кей натисна спусъка.

Изстрелът мощно изкълтя и отекна в стените, пода и тавана.

Главата на Джийбс експлодира. Из цялата стая полетяха кръв и мозък. Той изпусна тостера.

Мамка му!

Джийбс се смъкна на земята като обезкостено пиле. Половината от главата му... просто... липсваше.

Опитността на Едуардс не го изостави напълно. Някак си той успя да извади собственото си оръжие. Насочи го към Кей, който вече бе отпуснал пистолета си.

— Остави го долу! Веднага!

Боклук или не, не можеш просто така да екзекутираш някого, независимо за коя проклета агенция работиш.

Даже в Ню Йорк. По дяволите, даже в Бруклин!

Е, в Бронкс или Куинс, може би...

— Аз го предупредих.

— Остави. Пистолета. Долу.

— И ти го предупреди.

— Слушай ме внимателно, задник такъв. Арестуван си. Имаш право да не говориш. Ако се откажеш от това право, всичко, което кажеш, може и несъмнено ще се използва срещу теб в съда. Имаш право на адвокат. Ако не можеш да си позволиш...

— Спокойно, Едуардс. За какво ще ме арестуваш? Че съм стрелял в границите на града ли?

— Ти си луд, бе, не ти ли е ясно? — Едуардс посочи с пистолет към мъртвеца. — Че си стрелял, ама си стрелял точно там... — Изведнъж той млъкна, защото внезапното късо съединение в мозъка му го лиши от дар слово. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук.

Трябва да изглеждаше като риба на сухо.

Гледаше право към Джийбс, когато мъртвецът се изправи на крака!

Хопа. Просто така, с полуотнесена глава и всичко останало.

О, Божичко!

Усети, че устата му зяпва, но не беше в състояние да я овладее. Дясната му ръка постепенно започна да се отпуска, докато пистолетът му не се насочи право към пода, без да е в състояние да овладее и нея.

Божичко...

Главата на Джийбс стана течна, започна да се променя и се преобразува в нова глава.

„Никога не съм взимал дрога, как е възможно да имам халюцинации?“

Новата глава погледна към Кей.

— Искане ми се да не го беше правил.

Кей пристъпи напред, сграбчи Джийбс и притисна пистолета си под новооформената му брадичка.

— Нямам време да се мотая тук, Джийбс. Покажи ми играчките, иначе ще ти изхабя още една глава. Най-малко.

— Божичко — каза Едуардс. — Няма начин. Абсолютно невъзможно.

— Добре, добре — отстъпи Джийбс. — Тук отзад.

Той тръгна към щанда, Кей го последва. После се обърна и погледна към Едуардс.

— Ти какво, ще си стоиш тук и ще лапаш мухите ли?

Едуардс поклати глава. Затвори устата си. Прибра пистолета в кобура си. Нямахше да се опитва да арестува когото и да е и после да се мъчи да обяснява. Едно нещо бе тип със странни очи и бластер като от „Междузвездни войни“, но да гледа как на Джак Джийбс му пръска главата и той се държи така, сякаш само са му развалили прическата — това беше съвсем друго. Нямахше желание да прекара следващите

няколко години в лудницата, не, благодаря. Изобщо нямаше да каже на никого за това. Той последва другите двама.

Отзад Джийбс се приближи до една от лавиците. Докосна някакъв таен механизъм и лавицата се завъртя, за да разкрие зад себе си още кашони. По всяко друго време това щеше да е хитър номер, но в сравнение с онази експлодираща глава не бе нищо особено.

Джийбс посочи към един от кашоните.

— Железарията е тук.

— Ела да погледнеш — обърна се Кей към Едуардс. После каза на Джийбс: — А ти остани на мястото си. И не помръдвай даже с псевдопод.

Едуардс се приближи и погледна вътре. В кашона имаше купчина предмети, взети сякаш от научнофантастичен филм. По формите им полицаят предположи, че повечето са оръжия. Той вдигна очи. Може би беше прав. Вече започваше да се страхува, че всеки момент в стаята ще влязат капитан Кърк и Люк Скайуокър, а той не бе готов за това. В никакъв случай. Невъзможно.

— Ако се интересуваш, мога да ти дам много изгодно електростатичен деоксигенатор, Кей — каза Джийбс. — С пълен комплект зоиди.

— Вече си имам. Млъкни, Джийбс.

— Ето го — рече Едуардс. — Това е същото като оръжието на оня тип, когото преследвах. — Той посочи с ръка, но не докосна предмета. Можеше да го прати в някое друго измерение. Странно, а?

Мамка му. Тази дума дори не спадаше към същия речник, както и всичко останало в кашона. Заболя го главата. Трябваше да си полегне. За една-две седмици. Някъде надалеч от този град. Може би в Аляска. Или на Стейтън айлънд.

Кей поклати глава към Джийбс.

— Джийбс, Джийбс. Да си продавал вибриращ карбонизатор със способности за вътрешна експлозия на незаконно пребиваващ цефлапайд без разрешително?

Джийбс сви рамене.

— Каза ми, че бил оставил разрешителното в другото си тяло. Не забелязах в него нищо нередно.

— Нима?

— Той имаше пари, Кей.

Кей хвърли поглед към тавана, после отново към Джийбс.

— Виж сега, нали ти е ясно, че такова желязо не би му трябвало, освен ако не го купува специално за удар. Коя е жертвата?

— Не ми каза.

Кей вдигна оръжието си. Едуардс просто стоеше там, леко заинтригуван да види дали на Джийбс ще му порасне нова глава, ако Кей му пръснеше тази.

— Хайде, Кей, защо ще ми казва такова нещо? Не зная! Аз само му продадох желязото!

Кей отпусна пистолета си. И въздъхна.

— Добре, Джийбс. Конфискувам всичко. И искам да вземеш първия транспорт на гравитационния кладенец — иначе следващия път ще ти гръмна онова, дето няма пак да ти порасне.

Джийбс нервно се ухили — по-скоро зяпване с уста, отколкото усмивка. Навярно си мислеше, че леко се е отървал. С изхвърляне през гравитационния кладенец.

Гравитационен кладенец. Да бе, добре. Каквото и да бе това, по дяволите.

Едуардс се опита да възвърне самообладанието си.

— Да. Освен това взимаме и фалшивите ролекси.

Двамата излязоха от магазина. Изведнъж мисълта да поседне направо на тротоара му се стори страхотна идея. Той седна. Погледна към кашона с часовниците. Вътре не откри отговора на нито един от многобройните си въпроси.

Кей излезе с кашона с научнофантастични предмети, изключи електронната аларма, отнесе нещата до колата и ги остави в багажника.

Едуардс го проследи с поглед. Като че ли някой се беше приближавал до форда и бе изсипал наоколо му кофа с пепел и прах, но иначе автомобилът изглеждаше непокътнат.

Фактът, че колата си е цяла-целеничка представляваше почти също толкова голяма изненада, колкото и Джийбс с неговата експлодираща глава. Все пак това бе Ню Йорк.

Или пък не беше? Навярно вече всяка секунда — хоп, и Род Сърлинг щеше да излезе с цигара в уста от заложената къща, целият в черно и бяло, и зад него щеше да прозвучи онази кретенска музика: „Запознайте се с Джеймс Едуардс. Обикновено ченге, което тази

сутрин тръгна за работа с мисълта, че това просто ще е поредният ден в преследване на престъпници. Джеймс Едуардс, който тичаше и падна на земята, а когато отново се изправи на крака, откри, че вече не е в Ню Йорк, а в... Зоната на здрача.“

„Та-ра-та-там-та-там!“

Кей затвори капака на багажника, върна се при Едуардс и седна до него.

— Малко ти е трудно да смелеш всичко това, нали, синко? Не е точно от онези неща, които можеш да пхнеш в съответната папка, а? Обзалагам се, че няма да имаш нищо против, ако ти предложи рационално обяснение, нали? Ето, вземи си един фалшив ролекс.

Едуардс взе часовника. И го погледна.

— Искаш ли да отговоря на някои от въпросите ти?

— Моля те.

Кей си запали цигара, дръпна дълбоко и изпусна тънка струйка дим в и без това задимения нюйоркски въздух.

— Страхувам се, че не мога да ти помогна много — каза той. — Видял си съвсем мъ-ъ-ъничка част от всичко, а виж как се обърка денят ти. Искам да кажа, че бих могъл да ти обясня, но ти така или иначе няма да го запомниш. Просто и двамата ще си загубим времето.

— Абсолютно е невъзможно някога да го забравя. Това ще е последната ми мисъл, когато ме спускат в гроба.

Кей си сложи очилата и извади от джоба си нещо, което приличаше на малък касетофон.

— Така ли смяташ? Ето, виждал ли си някога такова нещо, синко?

Едуардс го погледна. Какво...?

Проблесна ярка светлина...

... светлината се отразяваше от нещо и Кей казваше:

— ... и жена му отвърнала: „Да, зная, Хари, но този тук ми яде пуканките!“.

Кей се засмя и Едуардс премигна. Погледна надолу и видя на масата полуизядена порция телешко с броколи и няколко празни бутилки китайска бира. Той се огледа наоколо.

Хопа, китайски ресторант, добре, хора, които се хранят, разговарят и се смеят.

Как се беше озовал тук, по дяволите? И откъде се бяха озовали тук?

Кей погледна към часовника си — ролекс или изключително сполучлива имитация — и каза:

— Леле, трябва да тичам. Благодаря за яйчените рулца и за помощта. Ще се видим утре, точно в девет сутринта.

Едуардс отново премигна.

— Къде сме?

— Виждаш ли, че бях прав за прекаленото пиене на текила, синко? Наистина трябва да употребяваш по-малко. Надявам се да нямаш махмурлук.

Кей се изправи, пусна върху масата няколко банкноти и си тръгна. Едуардс погледна към чинията си. Божичко. Не можеше да си спомни нищо откакто... откакто... той се замисли. Откакто напусна участъка заедно с този тип, за да отидат заедно някъде.

Къде? Тук ли? След като бе изпил толкова текила, че да загуби съзнание?

По дяволите, не се беше оливал така още от гимназията.

Не помнеше нищо. Проклятие. Това бе... лошо.

До масата му се приближи сервитьорката.

— Още една бира?

— Не, госпожо. Кафе.

Докато чакаше, той отново погледна надолу и видя на масата визитна картичка. На нея бяха написани името му, утрешната дата, часът — девет сутринта — и адрес. Адресът беше на „Батъри драйв“. Едуардс обърна картичката наопаки, но от другата ѝ страна нямаше нищо друго, освен три букви, отпечатани по средата: „МвЧ“.

Той си погледна часовника.

Ролекс? Или изключително сполучлива имитация. Откъде ли се бе взел?

Какво означаваше всичко това?

Той поклати глава. Нещо тук не беше наред. Навярно нямаше да е зле да разбере какво точно.

[1] Герой на Уошингтън Ървинг. — Б.пр. ↑

6.

Ако се измъкнеше от това жив, помисли си Кърб, онзи буларски продавач на стари кораби щеше да си плати за това, че му натресе този гарзиански боклук. Малкото копеле щеше да съжалява, че яйцето на пра-пра-прабаба му изобщо се е излюпило.

Ами, да, наистина, Кърб адски бързаше и не доогледа нещата както трябва. Вината беше негова. А и всъщност нямаше толкова много пари за кораб, който възнамеряваше да използва само един-единствен път и после да изхвърли. Но това все пак не извиняваше булара. Той не го бе знаел.

Кърб въздъхна. Трябва да бяха видели от цял парсек разстояние, че идва.

Покупката беше незаконна. Насочващите двигатели на кораба бяха боклук. Витлата бяха износени, вирусните матрици на компютъра бяха прецакани, а звуковите заглушители бяха в дисхармония с проклетата трета мощност. И това означаваше, че с всичка сила ще се блъсне в тази лайняна планета, а ако стаза балонът не функционираше по-добре от всичко останало, Кърб щеше да се пръсне наоколо на влажни хитинови парченца. И край с великия му космически план.

По дяволите. Ако се измъкнеше от това жив, със сигурност щеше да се върне и да смели на органична каша онзи търговец, с която после щеше да го натъпче.

Ако се измъкнеше от това жив.

Компютърът, чието чувство за хумор очевидно се беше прецакало заедно с вирусно-молекулярната матрица, управляваща речевата му програма, го информира, че до приземяването остава съвсем малко време.

— Падане на планетата след петнайсет секунди — каза той. — Структурната цялост на външния корпус не е достатъчна, за да издържи на скоростта. Хи, хи, хи. Степен на повреденост на кораба приблизително седемдесет и осем процента, плюс-минус един процент. Ха, ха, ха. Хи, хи, хи-и.

Кърб каза на компютъра да се гръмне, постъпка, характерна за съвсем малко раси, при това нито една от тях особено интелигентна. Компютърът намери това за забавно и се смя през последните няколко секунди, докато корабът не се блъсна в земята достатъчно силно, за да потъне до половината и да вдигне наоколо си пръст, все едно, че се е плъоснал във вода.

Кърб не видя всичко това, разбира се, защото стаза балонът се разгърна и за негово щастие се оказа, че е единствената част, която функционира по предназначение. При удара балонът образува желатинова обвивка около него, която пое по-голямата част от инерцията му и не случайно го ослепи, оглуши и изобщо го направи безчувствен.

Когато балонът го освободи — процедура, донякъде напомняща на крит, изкашлящ наполовина смляна храна, за да нахрани малкото си — стана очевидно, че видиотеният компютър е бил прав за целостта на корпуса. Нощен въздух нахлуваше през огромни пукнатини в стените, атмосфера, която за него бе прекалено студена и прекалено изпълнена с чуждоземни миризми, достатъчно гадни, че да накарат да повърне даже някой плувиански лешояд.

Пфу.

Нещо му бърбореше на непознат език. Кърб намери падналия на креслото бутон на интерневралния си универсален преводач и го вкара в ушния си канал. Устройството регистрира езика и го преведе на вселенски по средата на изречението:

— ... само да направиш едно погрешно движение и ще ти пръсна космическия задник!

Кърб се завъртя, за да погледне през една от зейналите дупки в корпуса на кораба му. А стига, бе. Ето го. Човек. Или, както бяха известни в галактиката, земньо. Те определено бяха грозни, месести, недоразвити малки копеленца. Човекът насочваше към кораба нещо, което очевидно бе оръжие.

Никога нямаше да се научат, тези нисши видове.

— Остави пистолета, глупако — каза Кърб.

Речевият високоговорител, свързан с универсалния преводач в ушния му канал, преведе заповедта като: „Остави оръжието на земята, ти, същество с недостатъчно мозък“.

Е, това беше достатъчно близко.

Земното изчезна за миг, после отново се появи. И отново се прицели в кораба.

— Казвам се Едгар Якс и проклетият ти космически кораб токущо смачка пикапа ми! Длъжник си ми, приятел. А що се отнася до пистолета ми, можеш да го вземеш само през трупа ми!

— Става — каза на едгара Кърб. Отговорът бе преведен като: „Предложението ви е приемливо“.

Кърб протегна една от щипките си и стисна едгара за главата. Човекът извика и стреля с оръжието си, но куршумът отлетя настрани и не нанесе други щети, освен навярно на бактериите из въздуха.

Кърб издърпа едгара в разбития кораб, уби го, като внимателно смачка с щипка хрущящия му череп, после огледа трупа.

Създанието беше толкова дребно. На Кърб щеше да му се наложи да се сгъне в N-мерно пространство, за да се вмъкне в него и пак щеше да му е трудно. И такова слабо покритие — скелетът му бе вътрешен! Какво тъпо устройство! Трябваше да изхвърли вътрешностите, иначе кожата щеше да се разцепи като паяжина на силен вятър. И дори тогава нямаше да е сигурно, че ще е в състояние да се движи, без да разкъса проклетото нещо.

На тези затънтени планети винаги имаше проблеми.

Той въздъхна. Добре. Трябваше да се справи с наличните средства. Едгарът беше един от висшите видове тук и това бе всичко, край. Ако искаше да мине за един от тях, трябваше да прилича на тях. Нямаше смисъл да отлага.

Кърб се сгъна в N-мерно пространство — ох! Това винаги беше толкова болезнено! — и започна най-неприятната процедура по вмъкването в обвивката на едгара.

На входа на недалечната изкуствена пещера стоеше друг представител на вида на едгара, този път женски. Как наричаха жилищата си тук? Къщи?

— Едгар? — каза женската. — Наред ли е всичко? Изглеждаш малко възбуден.

Трябваше да свикне с новата си самоличност. Отсега нататък Кърб щеше да мисли за себе си като за Едгар, поне докато носеше тази маскировка. Едгар. Едгар. Едгар. Добре, вече го бе усвоил.

Да е сгънат в N-мерно пространство не беше само болезнено и досадно, това също го караше да огладнява. През последните четири цикъла корабният репликатор не работеше както трябва и когато изяде останките от едгара, той умираше от глад. А сега, след бързото хранене, изгаряше от жажда. Трябваше да пийне нещо.

Тази женска очевидно бе собственост на едгара, затова трябваше да се отнася с нея по съответния начин.

— Какво беше онова, дето взриви пикапа? — попита тя.

— Захар — отвърна Едгар.

— Захар ли? Никога не съм виждала захар да действа така.

— Млъквай, досада такава. Донеси ми захар! Веднага!

Женската направи някакъв жест с рамене и отиде до сандък, очевидно издялан от някакво органично дървесно растение, отвори вратата му и извади отвътре кутия. Кърб усети сладката миризма.

— Сложи я във вода.

Женската се подчини и изсипа малко захар в прозрачен съд.

— Още — нареди Едгар. — Недей да се скъпиш.

Женската сипа в прозрачния съд още от белите гранули. Едгар го грабна от ръцете ѝ и го пресуши на една глътка. Ох. Добре му дойде. Усети, че го изпълва топлина. Още няколко такива и щеше да е готов за действие.

— Е-е-едгар, кожата на врата ти, като че ли... е увиснала. Да не си се изгорил от пикапа?

Едгар остави прозрачния съд върху някаква плоскост и се загледа в отражението си в прозрачната материя, която позволяваше да се гледа навън от къщата. Как ли се наричаше този отвор? Той попита преводача си. Прозорец. Точно така.

Женската беше права. Обвивката малко се бе разместила. Той хвана лицето си, издърпа го обратно на място и натъпка излишната тъкан в отвора на дрехите, които покриваха маскировката му.

— Сега по-добре ли е? — попита Кърб.

Женската се стовари на пода, очевидно в несвяст.

Хмм. Колко странно. Някакъв местен ритуал?

Е, обратно на работа. Още няколко порции захар и после пак на кораба. Щеше да му се наложи да го премести, да го скрие някъде и да го ремонтира. Навярно сред инструментите имаше нанофиксаторен комплект, така че можеше поне да закърпи корпуса и да възстанови

някои от основните функции на двигателя. С такъв спугор-такелаж едва ли щеше да е в състояние да измине повече от няколко десетки светлинни години, но това навярно бе достатъчно, за да го откара донякъде, където да си купи истински кораб. Просто трябваше да направи каквото може.

Винаги нещо се объркваше. Задължително. Боговете на хаоса сигурно лесно се отегчаваха, за да навират постоянно щипките си в работите му.

Той се върна при кораба, започна да копае зад кърмата, като внимаваше да не скъса новата си обвивка, и извади машината от кратера. У-уф! Не беше толкова тежък, а по-скоро неудобен за хващане. Кърб се огледа наоколо. Наблизо нямаше други къщи, което бе добре. Виждаха се голи полета и високи растения с дървесни стъбла — дървета, каза му преводачът — дори няколко четирикраки бозайници тук-там, но нито един от земните човеци. Чудесно.

За миг се замисли дали да не се върне в сградата и да изяде женската, но се отказа. Изглеждаше жилеста и твърда, а вече не бе чак толкова гладен. По-късно щеше да хване някой друг.

Той поклати глава, после започна да бута кораба по земята. Бавна, пипкава работа. Щеше да е много по-лесно, ако можеше да свали тази маскировка и просто да носи машината на гърба си, но това би означавало да се разгъне и пак да се сгъне и отново да се напъха в обвивката, перспектива, която никак не му допаднаше. По-добре да го направи така, отколкото за пореден път да мине през онази мъчителна процедура.

Едгар въздъхна. Винаги нещо не беше както трябва.

7.

Джеймс Едуардс стоеше на улицата срещу сградата, чийто адрес отговаряше на онзи, написан на картичката в ръката му. Беше приятен ден, смогът не бе прекалено тежък и му се струваше, че чува птичи песни. Или пък някоя автомобилна аларма в далечината.

През зимата изглеждаше по-добре, когато първият сняг покриваше града и за кратко правеше всичко чисто бяло, но през лятото от Ню Йорк повече не можеше и да се желае.

Той погледна към сградата. Бе ниска и квадратна, навярно беше минавал покрай нея стотици пъти и никога не я бе забелязвал. Голяма работа, той живееше в Ню Йорк през целия си съзнателен живот и имаше хиляди сгради, които никога не забелязваше, освен ако вътре не се вмъкнеше някой престъпник.

Добре де. Той потупа картичката, после безгрижно пресече улицата, без да обръща внимание на таксито, което сърдито наду клаксон.

Вътрешността на сградата имаше странен вид. Външната врата беше от тежка стомана с мрежа от пръчки, дебели колкото молив — това бе горе-долу нормално — но цяла една стена беше заета от огромни остри перки на вентилаторна шахта. Нямаше логика да я поставят във фойето. Архитектът трябва да е бил друсан — помещението не беше чак толкова голямо, че да се нуждае от толкова въздух.

В отсрещния край имаше един-единствен асансьор и по средата на фойето на сгъваем метален стол седеше възрастен пазач, който четеше комикс. Чак пък такива икономии — да не дадат на човека бюро?

Едуардс тръгна към него. Стъпките му кухо отекваха в почти празното помещение. Старчето вдигна поглед.

— Какво обичате?

— Хм, да, получих тази картичка...

— Качете се в асансьора — прекъсна го пазачът. — Натиснете бутона „повикване“. — Той сведе очи към комикса си. И се разхили на нещо смешно.

Едуардс поклати глава и се насочи към асансьора. Странно място. Защо онзи тип Кей искаше да се срещнат тук?

Защо изобщо някой би искал да дойде тук?

Когато се приближи до асансьора, вратите се отвориха автоматично, точно като в „Стар трек“. Вътре нямаше никого. Какво пък. Той влезе вътре. И натисна бутона „повикване“.

Не се случи нищо. Едуардс протегна ръка и отново натисна бутона.

— Х-хм — прочисти гърлото си някой иззад него.

Той се завъртя. Задната стена на асансьора беше изчезнала и пред него се виждаше друго странно помещение. Шестима мъже седяха на столове с яйцевидна форма и всички гледаха към него. Имаше един празен стол. С лице към столовете стоеше възрастен човек в черен костюм, бяла риза и вратовръзка. Облечен точно като Кей. Може би някъде им правеха отбивка за костюмите. Навярно им ги продаваха на едро.

— Закъсняхте — каза възрастният мъж. — Седнете.

Едуардс сви рамене и тръгна към празния стол.

Плъзгащата се врата на асансьора се затвори.

Възрастният кимна и продължи:

— Казвам се Зед. Вие сте тук, защото сте най-добрите от най-добрите. Нарездате се сред най-способните морски пехотинци, командоси и нюйоркски полицаи.

Неколцина от другите шестима мъже, всички късо подстригани и седнали с изправен гръб, хвърлиха погледи към Едуардс, който отпуснато се бе плюснал на стола си.

Всичките бяха военни. Познаваше ги от пръв поглед. Самодоволни копелета. Той се усмихна и отвърна на погледа им.

— Нужен ни е само един от вас — каза възрастният мъж. — Ще последва серия от прости тестове, за да проверим двигателните ви способности, координация, концентрация и издръжливост.

Едуардс вдигна ръка.

— Да, въпрос ли имате или ви се ходи до тоалетната?

— Да. Трябва да съм си загубил бележника. Защо сме тук?

Един от другите светкавично вдигна ръка. О, Божичко. В училище винаги имаше някой тъпанар като този: „Аз зная, аз зная, вдигнете мен!“.

Зед кимна.

— Синко?

— Джейк Дженсън, сър! От „Уест пойнт“, първенец на класа. Тук сме, защото вие търсите най-добрия от най-добрите от най-добрите, сър!

Едуардс се засмя. Опита се да се сдържи, но не прекалено усърдно.

Зед го погледна така, сякаш бе куче, изпикало се на килима.

— Да не би да сме пропуснали нещо смешно?

— Най-добрият от най-добрите от най-добрите от най-добрите? Звучи като някакъв рап. — Той се огледа в очакване да види усмивки. Нищо подобно.

Хопа.

Тук никой не го поддържаше. Той поклати глава. Тези военни момчета бяха адски ограничени, нямаха чувство за хумор. Ура, напред към долината на смъртта и прочее глупости. Тъпо.

— Стори ми се, хм, смешно — довърши Едуардс.

Зед му хвърли още един подобен поглед.

— Добре, да продължаваме.

Другите шестима се изправиха като един, все едно, че бяха машини. Едуардс стана на крака по-нехайно. Каквото и да се готвеха да правят тези приятелчета, той нямаше намерение да участва в него. Но щом и без това вече беше дошъл, спокойно можеше да иде и да види за какво става дума.

Едуардс погледна към теста в скута му, после към другите шестима, които също като него балансираха с листовете върху коленете си и се опитваха да пишат на тях. Това беше тъпо, не можаха ли да им измислят по някой чин?

До една от стените имаше малка масичка. Не я използваше никой. По дяволите всичко това. Той се изправи, отиде до масата и я придърпа пред малкия си яйцевиден стол. Докато го правеше, другите яростно го изгледаха. Масичката скърцаше по пода доста силно, но

хей, това не бе негов проблем. Нямахме намерение да пробива дупки в хубавите си панталони заради някакъв идиотски тест за интелигентност.

А тестът наистина беше адски тъп: „Ако държите лъжица под струя вода, която тече от крана на кухненската ви мивка, водата ще пръска повече: а) ако лъжицата е с opakото нагоре или б) ако лъжицата е с opakото надолу?“

Господи. Що за въпрос бе това? Тези тук определено не търсеха ракетни специалисти, това беше сигурно.

Едуардс се замисли над следващия глупав въпрос: „Г-н Уайт е машинист. Г-н Лий има куче. Г-ца Джоунз не ходи на черква в неделя. Г-н Чин живее до г-жа Макгроу.“ И още цял куп подобни идиотщини. Накрая въпросът: чия е зебрата?

Никъде не се споменаваше за каквато и да е проклета зебра. Как се предполагаше, че трябва да решиш задачата?

И на кого му пукаше? За какво ли им беше притрябвала тази зебра? Направо се виждаше как се мъчи да заведе раирано магаре на разходка в парка. Гонят го големи кучета, крадци се опитват да го отмъкнат, да не забравяме и торбичките, които трябва да носиш, за да почистваш, след като проклетото животно се изтропа. Направо се виждаше как води с една ръка зебрата, а с другата държи торбичка, пълна с бърбонки.

Чия е зебрата...? Божичко...

Той забеляза, че Зед хвърля поглед към плоскост от опушено стъкло на една от стените. От другата страна наблюдаваше някой, но Едуардс не можеше да разбере кой. По дяволите всичко това. Ако веднага не станеше по-интересно, щеше да си вдигне чукалата.

Зед отведе седмината в друго помещение, този път наистина странно, защото имаше триъгълна форма. Вътре нямаше нищо, освен маса със седем пистолета отгоре.

Какво, да не би да трябваше да разглобят и почистят патлаците?

Може би щяха да ходят на лов за зебри...

Изкушаваше се да попита кретена до него — какво друго можеше да е с тази татуировка „Винаги верни“ на ръката — защо са тук.

Не, реши той, нямаше смисъл пак да слуша онези глупости за най-добрите от най-добрите. Щеше да разбере...

Изведнъж стените просто се... разделиха. И изведнъж започнаха да се случват ужасно много неща: включваха се светлини, виеха сирени и се появиха най-различни... неща, оцъкдени чудовища, грозни създания, даже някакво момиченце — точно пред тях.

— Защищавайте се, господа — извика усилен от високоговорител глас.

„Улицата на Хоган“ — разбра Едуардс. Стрелбище.

Седмината се хвърлиха към оръжието. Този тест очевидно проверяваше двигателните им способности и точността им.

Едуардс грабна един от пистолетите, огледа ордата от създания...

Почти едновременно прозвучаха шест изстрела. По дяволите, тези момчета бяха бързи.

Той определи мишената си и стреля — почти секунда след другите шестима. Отново натисна спусъка, вторият път за всеки случай, но се разнесе металическо изщракване. Само един патрон. Интересно.

Мишените замръзнаха. Светлините угаснаха, сирените замълчаха. Шестимата се спогледаха, после се обърнаха към Едуардс. Почти можеше да чуе мислите им: „Прекалено бавно, приятел. Загуби“.

В стаята влезе Зед. И се насочи право към Едуардс. Другите шестима се опитаха да скрият усмивките си.

— Не бързаш много, нали?

— Трябваше да съм сигурен в избора си на мишена, сър.

Зед се обърна и погледна към мишените. Сред замръзналите холографски изображения — а Едуардс бе съвсем сигурен, че са точно такива, холограми — най-много се открояваше големият озъбен звяр, който донякъде приличаше на тасманийския дявол от анимационните филми на „Уорнър брадърс“. В гърдите му имаше три дупки. До Тас стоеше адски грозен изрод, на който сякаш някое разгневено божество бе дало рибарска кукичка за глава. В неговите гърди също зееха три дупки.

В края на групата имаше осемгодишно момиченце. Точно между очите му се виждаше дупка от куршум.

Зед погледна към Едуардс.

— Нещо против да те попитам, защо реши, че малката Тифани хей там заслужава да умре?

Един от военните кретени се изхили.

— Синко?

— Тя беше единствената, която ми се стори опасна.

Още двама от военните се изкискаха.

— И как стигна до това заключение?

— Ами, онзи ваш изрод с кука вместо глава, той изобщо не може да има мозък там, тъй че навярно мозъкът му е в оня чувал, свързан с него чрез онази пъпна връв. И след като не го носи, значи не ни заплашва с нищо. А онова грозилище хей там като че ли се зъби, но си мисля, че по-скоро киха. Май че държи в ръката си носна кърпичка. Реших, че след като киха, не представлява сериозна заплаха. Освен това по очите му можеш да кажеш, че дори не гледа към нас.

Момиченцето пък, хм, то всъщност не изглежда така, както би трябвало да изглежда едно момиченце. Лицето му е сгърчено, позата му е странна, изобщо не изглежда като нормално момиче. И защо е сред такава компания? Никой не го държи за заложник и всеки, който търси вероятната опасност, сигурно едва ли ще стреля по него.

— Това ли е всичко?

— Онова нещо в ръката му прилича на нож.

— Какъв нож? Не виждам нож.

— Преди малко беше там. Или е паднал, или вие сте го накарали да изчезне.

— Значи ни наричаш лъжци, така ли, синко?

— Не съм казвал такава неща. Вие го казахте. — Едуардс сви рамене. — А и онези книги.

— Какво им е на книгите?

— Не са за дете на неговата възраст. Погледнете заглавията.

— Вие можете ли да ги видите? — Зед хвърли поглед към другите шестима и поклати глава. Те повториха жеста му.

Е, добре де, нямаше да се класира пръв, помисли си Едуардс. Голяма работа. Даже не знаеше за какво се предполага, че трябва да се класира. Но се усмихна заедно с другите шестима. Щяха да го изхвърлят, но той щеше да изглежда спокоен и за разлика от онези винаги верни кретени, можеше да запазва самообладание.

— Сега какво, шефе? — попита Едуардс. Той импровизира: — Какъв ще е тестът за най-добрия от най-добрите от най-добрите от най-най-добрите?

Всеки глупак можеше да прави кофти рап, за това не се искаше какъвто и да е талант. Добрият рап се правеше трудно, можеха го само малцина, но дори и боклуците си намираха публика. Напоследък телевизията бе в състояние да направи почти всеки да изглежда добре.

Ако се съдеше по изражението му обаче, Зед очевидно не го харесваше. Е, жалко.

Кей стоеше в залата и усмихнат наблюдаваше кандидатите през опушеното стъкло. Той претегли дебелата кафява папка в ръце. В този момент при него влезе Зед и поклати глава.

— Твоето момче май не понася да го командват.

— Но улучи вярната мишена. Твоите командоси очистиха един безвреден кетувийски листояд и кукоглаво котенце, което само искаше да им оближе лицата — отвърна Кей.

— Ще ни носи повече неприятности, отколкото полза.

— По дяволите, Зед, хлапето пеша е настигнало цефлапоид, сблъскало се е с него и е оцеляло. Колко са хората, които могат да го направят?

— Ти вече си решил, нали? Няма смисъл да ти казвам каквото и да е. Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Почти никога, но досега това никога не ми е пречело.

— Не, тук си прав — отново поклати глава Зед.

— Да свършваме.

Кей проследи с поглед Зед, който зави зад ъгъла и се върна в стрелбището. Възрастният мъж поведе кандидатите обратно в главната зала. Кей ги последва. И видя, че Едуардс го е забелязал.

— Хей, хей, това е г-н Кей. Как я караш?

Кей се усмихна. Хлапето наистина имаше чар. Напомняше му за самия него преди трийсет години.

— Почакай малко, малкия — каза той.

Едуардс изостана от групата. Зед поведе останалите шестима напред.

— Искаш да знаеш какво става, нали?

Хлапето сви рамене.

— Толкова ми беше забавно, че всъщност няма значение. Но ако това ти достави удоволствие...

Докато вървяха, Кей каза:

— Някъде към петдесет и четвърта, петдесет и пета правителството създаде малка, не особено богата агенция с простата задача да установи контакт с раса от друга планета. Навремето това изглеждаше доста странно, затова правителството не го разгласи на шир и дълж. Парите идваха от някакъв неясен източник и само шепа хора знаеха за съществуването на агенцията. — Той потупа папката със свободната си ръка.

Пред тях Зед отведе шестимата командоси в малка ниша.

— Идва ред на последния тест, господа. Ако погледнете право насам... — той насочи към тях неврализатор.

Едуардс понечи да тръгне в тяхната посока.

Кей го хвана за ръката.

— Къде отиваш?

— Момчетата правят нов тест. Не искам да изостана.

— Да, добре. Насам. Виж това.

Едуардс се обърна да погледне. Блясъкът на неврализатора се отрази в стената, но не достатъчно силно, за да причини каквито и да е поражения — човек трябваше да гледа право към него.

Хлапето понечи да се обърне.

— Не си прави труда, синко, в момента те си мислят за други неща. — Той подаде папката на Едуардс. — Разгледай снимките.

Първата бе от началото на шейсетте, когато още се обучаваше. Деветчленната им група, всички в стандартните черни костюми, застанали около метална маса под светлината на флуоресцентни лампи. Кожата им беше бледа, приличаха на децата на Дракула. Господи, наистина ли е бил толкова млад?

— Чудесно — рече Едуардс.

— Въпросът е, че извънземните установиха контакт в северната част на щата Ню Йорк, още тогава, в началото на шейсетте.

Едуардс прелисти следващата снимка. Зърнесто, черно-бяло изображение на два кораба, носещи се в нощно небе — класически летящи чинии.

— Тогава имаше само седем Мъже в черно — ето какво означава МвЧ и това име не е по-лошо от което и да е друго. Плюс един аматьор астроном, който забеляза кораба, и едно тъпо хлапе, което се загубило по някакъв черен път, докато отивало да вземе гаджето си и случайно се оказа на неподходящото място в неподходящо време. Всички стигнахме до корабите веднага, щом се приземиха.

Следващата снимка показваше кораба с отворен люк. Вътре се очертаваха очевидно извънземни силуети. На люка стоеше съвсем младичкият Кей и държеше букет в ръце.

— Давай нататък. Поднесъл си цветя на малките зелени човечета, така ли?

Двамата тръгнаха по коридор, невероятно дълъг за сградата, в която се намираха. Както винаги, Кей усети мириса на подправки.

— Първите бяха междугалактически бегълци и търсеха аполитично място, неутрална територия, където от време на време да остават по неколцина от тях — продължи той. — Нещо като Швейцария. Или навярно като квартирата на Рик в „Казабланка“.

— Гледал съм го. Готин филм.

Следващата снимка беше страхотна.

— Хей, това е световното изложение в Куинс, нали така? Още в процес на строеж. Учили сме за него по история на щата. Онези неща горе на кулите, да не са, хм...

— Да. Летящите чинии от онази първа среща.

— Искаш да кажеш, че световното изложение е било... прикритие за контакт с извънземни?

— Защо иначе да правят световно изложение в Куинс?

Едуардс кимна.

— Ясно. — Той замълча за миг, после продължи: — Значи казваш, че Земята е като квартирата на Рик в „Казабланка“, така ли?

— Повече или по-малко. В момента имаме малко извънземно население, което тайно живее сред нас.

— А стига, бе. Не се обиждай, г-н Кей, ама кога за последен път си ходил на лекар?

— Преди няколко месеца. Според правилника на агенцията два пъти годишно се подлагаме на пълен медицински преглед.

— Ъ-хъ. Значи или са наркотици, или някаква психоза, нали? Е, благодаря за посрещането и всичко останало, но ми се струва, че е

време да тръгвам обратно за участъка. Сержантът ще се тревожи за мен, нали разбираш?

Кей сви рамене. Бяха стигнали до кухнята. Вратата бе затворена.

— Щом така искаш. Нека първо си взема чаша кафе и ще те изпратя.

Той отвори вратата и пусна Едуардс вътре. Хлапето направи две крачки и спря като вкаменено. Кей не успя да сподави усмивката си.

До охладителя за вода стояха трима вермарианци, високи и мършави извънземни, които много приличаха на стонове с човешки ръст, балансиращи на опашките си. Те си приказваха на вермариански, език, който винаги звучеше на Кей като смесица между есперанто и ехо от мегафон. И миришеха на пресни понички.

Иги, най-възрастният от тримата, махна с псевдопод към Кей, който отиде да си вземе кафе.

— Как е, Иги? По дяволите, не ми казвай, че пак сме свършили сметаната? Само тази гадост на прах ли имаме?

Иги изцвъртя. И посочи към масата.

— А, да, благодаря. Не я видях. — Той намери сметаната зад кутия изсъхнали понички. — Благодаря ти, Иги.

Кей си сипа сметана в кафето, разбърка го, после погледна към Едуардс.

— Добре, хлапе, готов ли си да тръгваме?

Едуардс стоеше неподвижно с отворена уста и разширени очи. Кей кимна на вермарианците.

— Доскоро, момчета.

Те му отвърнаха с кънтящо писукане и размахване на пипалца.

Кей се приближи до Едуардс. Пъхна показалец под брадичката му и му затвори устата.

— За в бъдеще най-добре да изглеждаш така — каза той. — Освен това някои от клиентите ни възприемат тази зяпнала уста като заплаха, нали разбираш?

Едуардс го погледна.

— Хайде, хлапе. Да се поразходим. Ще ти съобщя онова, което трябва да знаеш.

Той поведе Едуардс по обратния път. Нямахме смисъл да го шокира повече, отколкото и без това вече беше.

Щеше да се оправи, Кей бе абсолютно сигурен. След като си вършил тази работа трийсет години, добре познаваш хората. Разбира се, двамата с Ди бяха партньори толкова време, че никога не му се беше налагало да си търси друг, макар да бе обучавал неколцина от момчетата, преди да ги прати по съответните задачи. Онези командоси там вече щяха да му дуднат на главата и докато хлапето беше зашеметено, той не се страхуваше.

Не, като цяло младият полицаи не се справяше зле. Определено не по-зле, отколкото се бе справил той.

— Насам. Трябва да следваме зелената линия — той посочи към пода.

Едуардс го последва, но продължаваше да поглежда назад като куче на каишка, забелязало котка.

8.

Джеймс Едуардс седеше на пейката в „Батъри парк“ до Кей — все още единственото име, което му беше известно — който отпиваше от кафето си. Продължаваше да се опитва да изхвърли това от мислите си, но умът му просто не искаше да се подчини. Извънземни.

Шибани извънземни!

Малки зелени човечета отнякъде си. По дяволите.

— Във всеки един момент на планетата има около хиляда и петстотин извънземни — каза Кей. — Повечето от тях са тук в града, но мнозина са пръснати по целия свят. И почти всички са разбрани момчета, които се опитват да си изкарват прехраната и да се впишат в средата.

Едуардс получи просветление.

— Таксиметрови шофьори!

Кей се ухили с пълна с кафе уста.

— Не чак толкова много, колкото си мислиш. — Той посочи към случайна минувачка: висока, красива жена в дрехи за джогинг — тесни шорти, потник, лента на главата и слушалки, свързани с уокмен или миниатюрен компактдиск плейър. Супермодерните ѝ маратонки навярно струваха сто и петдесет долара.

— Вземи онази жена там...

— Нямам нищо против — прекъсна го Едуардс. После се замисли. — Стига бе. Не ми казвай. Извънземна ли е?

— Не. Тя е човек. И навярно си мисли, че има красиви бедра, че знае какво как, но си няма и представа, че наред града се разхождат същества от друг свят. И въпросът е, че тя не иска да го знае.

Кей кимна към другите хора в парка.

— Онзи старец с кучето, онези две жени с бебешките колички, и те не знаят. Знаеш ли какво ще стане с представите им за света, ако разберат? Повечето хора не могат да приемат голата истина.

— Хората са достатъчно умни, могат да я приемат.

— Не е така. Човек може да е умен, но хората са тъпи. Събери ги заедно, подплаши ги и в резултат получаваш тълпа. А тълпата е толкова тъпа, колкото най-тъпият човек в нея.

Той погледна към Едуардс.

— Не че ще ти се налага да се тревожиш за хора, които не знаят малката ни тайна. Въпросът е, че ако се присъединиш към нас, няма да имаш личен живот. Нито жена, нито деца, нищо. Преустановяваш всякакви контакти с всичките си познати извън МвЧ. В твоя случай не би трябвало да ти отнеме много време. И в замяна получаваш дълги часове, опасни дни и никакво признание. Дори няма да получиш любимата си риза — освен ако не си падаш по белите.

Едуардс го погледна.

— Защо изобщо някой нормален човек би се съгласил на такава сделка?

— Стига да има избор, никой нормален не би се съгласил. Единственото ти удовлетворение е да вършиш работата, да си един от малцината, които могат да вършат тази работа.

Той извади от папката друга снимка и я подаде на Едуардс. Хлапето с цветята. Определено беше Кей, много по-млад. Стоеше на метър и половина от някакъв извънземен, но сега цветята бяха пръснати по земята в краката му.

— Ето за какво говоря — каза той. — Тогава аз не бях доброволец, разбираш ли, избрах ме. Имаш възможност за избор.

Едуардс поклати глава.

— Не зная.

— Умно. Едно от най-умните неща, които би могъл да кажеш. Допреди петстотин години почти всички на планетата са смятали, че земята е плоска. Че ако плаваш достатъчно надалеч от познатите територии, ще паднеш и ще се окажеш Бог знае къде. Но не са били прави.

Преди четиристотин години почти всички, които изобщо знаели нещо, вярвали, че земята е център на вселената. Че слънцето несъмнено се върти около нас. И те не са били прави.

Преди двеста години най-добрите лекари в Европа смятали, че болестта идва от ефира, от лошия нощен въздух и че ако спиш със затворени прозорци, тя няма да влезе в дома ти и да те хване.

— Преди петдесет години под добра закуска се е разбирало бекон, яйца, хляб, масло, мляко, кафе, може би малко овесени ядки със сметана и много захар. Всички специалисти твърдели, че ако искаш да си здрав, трябва да се храниш така.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — попита Едуардс.

— Да. След сто години онези, които живеят тук, навярно ще се смеят на представите ни. Въпросът е, че ние не живеем в бъдещето, живеем сега. И истината е, че сега на планетата ни има извънземни. Само шепа хора знаят това и в момента ти си един от тях. Сега си като човека, който знаел, че земята е кръгла по времето, когато никой друг не вярвал в това. Като човека, който знаел, че болестите се причиняват от микроби, че земята не е в центъра на вселената, че беконът и яйцата задръстват артериите и бавно, но сигурно те убиват. Имаш достъп до информация, която не е известна на повечето хора. Истината не винаги е широко разпространена или приятна, но си е истина.

Едуардс зарея поглед към парка.

— И искаш да се откажа от самоличността си, никога да не се сближавам с когото и да е, освен — недей да се обиждаш — теб и другите момчета в черни костюми? Да платя за това, че зная истината?

Кей се изправи. Той кимна.

— Това е сделката. Не ти се струва изгодна, нали? Но е такава.

Едуардс го погледна.

Кей извади нещо от джоба си. Приличаше на миниатюрен касетофон. Той потупа с него по дланта си.

— Знаеш ли какво, имаш срок до утре да решиш.

— И ако откажа? Какво ще ми попречи да не се раздрънкам пред всеки, когото срещна? Или пък да пусна обява във вестника?

— Освен опасността да прекараш остатъка от дните си в изолатора на най-близката лудница ли? Мислиш ли, че някой ще ти повярва?

Едуардс поклати глава.

— Печелиш.

— Но ти няма да се раздрънкаш.

— Не можеш да си сигурен.

— О, струва ми се, че мога. — Той погледна към миниатюрния касетофон, после го прибра обратно в джоба на самото си. — Ела утре сутринта в сградата, за да ми съобщиш решението си.

Едуардс се разхождаше из квартала, в който живееше, и мислеше за бъдещето си. Общо взето тази част на града не беше лоша — рядко го събуждаха изстрели и се бе научил да не обръща внимание на сирените. Неколцина от съседите му в блока обикновено му кимаха или му се усмихваха, макар това навярно да се дължеше на факта, че е ченге. Дори хазайката понякога му правеше някои отстъпки, защото работеше в полицията — не беше зле в блока да живее едно от най-добрите ченгета в Ню Йорк в случай, че някой от наемателите вдигнеше скандал или някое хлапе се вмъкнеше вътре да краде. Видът на Едуардс в униформа — в „чувала“, както я наричаха цивилните ченгета — имаше определен сплашващ ефект.

На една пресечка от дома му имаше прилична бакалия със страхотни мексикански сандвичи. В дните, в които нямаше настроение за готвене — а те бяха повечето — можеше да си купи нещо за ядене от там и да не се тревожи за качеството му.

А и наемът му бе държавно контролиран.

Какво повече можеше да желае?

Той подмина някакъв алкохолик, свил се на прага. Миришеше на пикоч и вино с тежък примес на мръсно човешко тяло.

Или... наистина ли беше алкохолик? Може би бе някой от Бета Алфа VII или някъде другаде? До този ден никога не му беше хрумвало такова нещо. Онази научна фантастика, да, тя бе забавна и всичко останало, но никога не беше смятал, че има нещо общо с действителния живот.

Оказваше се, че не е бил прав. А той наистина не можеше да понася това — да не е прав.

Дали ако спреше и разтърсеше алкохолика нямаше да открие скрит в дрехите му бластер? Някаква футуристична джаджа, която приема телевизионен сигнал оттатък луната? Пипало вместо ръка?

Тъкмо това най-много го безпокоеше. Естествено, като цяло водеше доста приличен живот. Наистина в службата му имаше куп безполезни хора, които повече ставаха да събират такси по магистралите, отколкото да преследват престъпници, но всъщност това не бе негов проблем. Рано или късно щеше да стане детектив, да получи златната си значка и безполезните хора щяха да са една от

причините за това. Рано или късно щяха да забележат диаманта сред тинята.

Е, ако тинята не продължеше да скрива брилянта всеки път, когато излезеше на бял свят. Връзките отдавна бяха част от която и да е бюрокрация в Ню Йорк и ченгетата бяха също толкова бюрократи, колкото и всички останали. Всеки с чин над капитан бе потенциален човек на някого. Можеха да го потискат още дълго, но Едуардс беше сигурен, че е в състояние да открие как да изиграе системата. Това бе игра, а той рядко губеше в игрите.

Така че, да, можеше да остане в полицията и ако не надигаше много глас и от време на време целуваше по някой и друг задник, щеше да се издигне. Беше достатъчно умен, за да го постигне.

Междувременно щеше да продължава да работи по улиците, да се занимава със сводници, да гони наркопласъори, да арестува проститутки, джебчии, дребни мошеници, крадци, изнасилвачи и други боклуци, които тормозеха цивилизацията. Някой трябваше да го върши. А и несъмнено си струваше да го върши. И, честно казано, през повечето време му беше приятно.

Въпросът бе, че Едуардс някак си се чувстваше като водолаз, когото пращат да почиства мрежата от бодливки. В това нямаше нищо лошо — освен ако някой ден не вдигнеш поглед и не видиш, че покрай теб минават акули.

Как да се концентрираш върху бодливките, когато знаеш, че наоколо има и по-едри риби?

И така, въпросът беше дали да остане където си е и да върши онова, което знаеше, при това да го върши адски добре? Или да захвърли всичко и да постъпи в някаква привидно тайна организация, пълна с хора с безвкусни костюми, за да се занимава с извънземни — и да не разговаря с някой, току-що пристигнал с товарен кораб от Третия свят, а със съвсем истински космически създания?

„Какво ще избереш, Джеймс?“

Едгар най-после откри място, което му се стори подходящо да скрие кораба си, почти празна сграда, обитавана от безброй дребни животинчета с шест или осем крака. По формата им можеше да открие

известен общ произход. Малки братя, помисли си той. Или може би малки пра-пра-прадядовци.

Едгар беше зад сградата с кораба си и обмисляше най-добрия начин да вкара вече ремонтираната машина в изкуствената пещера, когато чу, че отпред спира землянска кола. Той заобиколи къщата и видя, че някакъв земньо отваря голяма врата и изпълва сградата с експлозия от ярка светлина. Земнътото бе облечен в униформа. На гърдите му висеше табелка с надпис, който преводачът на Едгар не успя да преведе на разбираем език. Земнътото носеше метален резервоар.

Очевидно не го беше видял, но забеляза малките създания, които се щураха из сградата в опит да се скрият от светлината.

— Хей, хей, я виж ти — каза човекът. Той остави металния резервоар на пода и разви от него тънък маркуч. После постави на лицето си някаква дихателна маска и завъртя вентила на резервоара. От маркуча бликна газ. Земнътото започна да пръска с веществото вътрешността на сградата. Едгар подуши въздуха. Не миришеше зле, всъщност доста ободряващо, в сравнение с рядката азотно-кислородна атмосфера, примесена с още няколко елемента в съвсем малки количества. Газът обаче имаше пагубно въздействие върху щуращите се малки създания. Те започнаха да падат на земята. Някакво упойващо средство?

Някаква отрова?

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Едгар.

Земнътото се сепна, после се обърна да го погледне.

— А, здрасти. Просто решавам проблема с гадинките. — Той махна с маркуча към дребните същества. — След няколко минути вече ще са изчезнали.

Това вече наистина беше прекалено. Той убиваше малките братя.

— Проблем с гадинките — каза Едгар. — Да, забелязал съм го. Тази планета е пълна с несъвършени, недоразвити, убийствени организми. Които се щурат наоколо и живеят краткия си, безсмислен живот, като че ли имат някакво значение.

— Ами, да — отвърна земнътото. — Не искаш ли да се избавиш от тях?

— О, разбира се. По най-ужасния начин. — С тези думи Едгар хвана дихателната маска на създанието, отскубна я, после натика края

на маркуча в устната му кухня.

Земнътo се задави, започна да се задушaва и падна на земята. Той изкъркори няколко пъти, разтърси се в гърчове и умря. Докато траеха предсмъртните му конвулсии, човекът изпусна метален пръстен с малки назъбени метални лостчета.

Едгар попита преводача си. Ключове. Устройства за отваряне на ключалки. Като например на къщи и автомобили. О!

Той погледна към колата, с която бе пристигнал земнътo. Беше голяма, тази кола. В задната ѝ част имаше достатъчно място и ако Едгар внимателно наместеше кораба си там, нямаше да я претовари.

Аха! Ето го решението на проблема с придвижването на кораба. Защо да го оставя тук, когато можеше да го вземе със себе си?

Тук някъде трябва да има нещо, което да използва за рампа. Едгар влезе в постройката, за да го потърси. Вътре кимна към труповете на малките братя.

— Отмъстих за вас — каза той. — И да знаете, че този земнo е само началото.

Едуардс видя стария пазач от предишния ден, който седеше на същия стол и като че ли четеше същия комикс. Дали наистина беше такъв, какъвто изглеждаше на пръв поглед?

Пазачът вдигна поглед и кимна. Секунда по-късно вратата на асансьора се отвори. Вътре стоеше Кей и гледаше към Едуардс. Той вдигна вежди.

Едуардс си пое дълбоко дъх, изпусна част от него и кимна.

— Приемам — каза ченгето.

Кей се ухили. Едуардс го видя да прибира в джоба си онзи малък касетофон.

— Насам — посочи с ръка Кей.

Едуардс влезе в асансьора и се зачуди как ли го е повикал пазачът.

Този път Кей натисна едно от копчетата и асансьорът започна да се спуска надолу.

— Трябва да отбележа — каза Едуардс, — че приемам, защото не искам да съм една от овците, които се мотаят наоколо, забили поглед в земята. Но преди да ме телепортираш на кораба-майка, искам да

изясня още два въпроса. Ти ме избра заради уменията ми, но отсега нататък можеш да престанеш с всички тези „синко“, „хлапе“ или „малкия“, ясно ли е?

— Ясно, супермен — отвърна Кей. — Но що се отнася до онези твои умения...

Асансьорът спря и плъзгащата се врата се отвори.

— ... е, отсега нататък те не означават кой знае какво.

Едуардс зяпна. Пред очите му се беше открило огромно многоетажно фоайе, напомнящо на архитектурата от шейсетте години, лъскаво, спокойно, пълно с хора и извънземни. Точно пред двама им имаше някаква платформа, която гледаше към гигантското открито пространство.

Божичко!

Покрай тях мина извънземен, който не приличаше на абсолютно нищо, познато на Едуардс.

По тавана.

Как ли го правеше?

Той, тя или то кимна на Кей, както си вървеше с главата надолу. И издаде звук — нещо средно между крясък на папагал и съскане на въздух под налягане. Кей махна на извънземното.

— Да, този е от новите. Ще ви запозная по-късно. Хайде, синко... а, супермен.

Кей го поведе надолу по спирална рампа. Минаха покрай нещо, което приличаше на имиграционния контролен пункт на летище „Кенеди“. Зад бюрото седеше човек и пред него се бе наредила опашка от извънземни от всевъзможни видове. Най-отпред стоеше едро хуманоидно същество, което му се стори ядосано, макар Едуардс да не беше сигурен. Той забави крачка, за да го разгледа.

Човекът зад бюрото проверяваше странно малко книжле, което му бе дал извънземният. Трябваше да е паспорт.

— Добре дошъл на Земята, сър — каза мъжът. — Каква е целта на пътуването ви?

— Дипломатическа мисия — отвърна съществото.

— Продължителност на престоя ви?

— Обяд.

— Нещо за деклариране? Носите ли плодове или зеленчуци?

Кей хвана Едуардс под мишница и го побутна по-нататък.

— Хайде. Този е арквилианец, а те имат навика да започват да се цупят, когато са уморени. Чакането на опашка след полет от седемнайсет светлинни години обикновено дразни почти всички, но когато са ядосани, арквилианците започват да кихат и нека те уверя, че не би желал някой от тях да ти кихне в лицето.

Едуардс въпросително го погледна.

— Някога да си се омазвал със силно лепило?

— Да.

— Представи си литър и половина от него върху цялото си лице.

— Ясно. Да вървим.

Кей го поведе нататък.

— Е, сега, след като постъпих при вас, на коя държавна инстанция трябва да се отчитаме?

— Всъщност на никоя. Някъде по пътя към върха правителството започва да задава прекалено много въпроси. Затова ги оставяме да си мислят, че сме се разформировали.

— Кой плаща за всичко това? — той махна към огромното пространство.

— Ами всъщност самите ние. Притежаваме няколко патента за джаджи, които сме конфискували от посетители, опитали се да ги вкарат контрабандно. Американски цип. Микровълнови фурни. Пластично премахване на тлъстини — Кей се ухили. — Ще си изкривиш врата, ако продължиш така да си клатиш главата. Насам.

Той го поведе към заключена врата. Освети го светлинен лъч и вратата се отвори.

— Телесен детектор — каза Кей.

В помещението имаше всевъзможни супермодерни устройства, натрупани върху маси и лавици. Кей посочи с ръка към тях.

— Удивително е колко неща се опитват да вкарат контрабандно хората. Виж например това — той взе блестящ хромиран механизъм с големината и формата на кибритена кутийка със заоблени ръбове. — Възпроизвеждащо устройство. Използва нещо като закален мрамор. Има десет пъти по-голяма точност от компактдискете. Пак ще трябва да си купя „Белия албум“.

— Или пък това. — Той взе метална тръба и нещо с щипка, което приличаше на микрофон за прикачване към дреха. — Универсален преводач. Превежда всички програмирани в него езици, земни или

извънземни, на всеки друг език, който си избереш. Говорят ти на китайски, арабски или биндулийски и само няколко микросекунди покъсно го чуваш на английски. Полезно е, докато научиш разните там езици.

Едуардс сподави желанието си отново да поклати глава.

— Не би трябвало да го притежаваме — рече Кей, като посочи към преводача. — По-висшите раси смятат човешката мисъл и реч за толкова примитивни, че ги възприемат като заразни болести. Не искат да излагат децата си на такава опасност. Това те кара малко нещо да се гордееш, нали?

Едуардс взе малка жълта топка.

— Какво е това?

— Не го пипай...!

Топката рязко скочи от ръката му и излетя през вратата в коридора.

— Мамка му...! — Кей изтича след нея, следван по петите от Едуардс.

Малката жълта топка подскачаше насам-натам и рикошираше от стените толкова бързо, че окото едва успяваше да я следи. Човеците и извънземните се отдръпваха от пътя ѝ, проклинаха, привеждаха се и отново проклинаха.

Кей нахлузи на дясната си ръка странна на вид метална ръкавица и я протегна напред. Топката отскочи към тях. Едуардс се отдръпна, но Кей се пресегна и я хвана в дланта си.

— Извинявам се! — извика той. После се върна в склада и остави топката обратно на лавицата. — Гаден номер, измислен от Великия атрактор. Мислеше си, че е адски забавен.

Едуардс го погледна.

— Да не би с това да искаш да ми кажеш, че ми предстои да уча много неща?

— Ами, ти си по-умен, отколкото изглеждаш. Разбира се, че ще трябва да учиш. Хайде.

Двамата излязоха от стаята.

9.

Кей отведе Едуардс на първия етаж. На една от стените имаше огромен видеоекран. На контролния пулт пред него седяха двама извънземни. Бяха дребни, кокалести създания, всяко с по осем ръце и едно-единствено око на върха на централно очно стълбче. Те махнаха на Кей с по две-три ръце всяко.

— Запознай се с близначките — каза Кей. — Не можем да произнасяме истинските им имена, но им казваме Мики и Мод. Момичета, този тук е новобранецът.

Близначките издадоха звуци като от пропускащи вентили на автомобилни гуми.

Едуардс кимна.

— Как е?

Кей се обърна и погледна към стената.

— Плосък екран — каза той. — Можеш да го навиеш като плакат и да го поставиш където си искаш. Още едно контрабандно подаръче. Полезна джаджа, тъй като наблюдението е в основата на работата ни.

Едуардс погледна към екрана. На него се виждаше карта на света с хиляди премигващи лампички, свързани с линии, които посочваха разстоянията помежду им.

На съседната стена беше представено Нюйоркското световно изложение.

Кей насочи вниманието си обратно към екрана.

— Тази карта показва разположението на всеки регистриран извънземен на планетата. За градове като Ню Йорк трябва да превключиш на увеличение, за да ги видиш всички, но така или иначе ги имаме.

Той кимна към екрана.

— В повечето случаи ни стига да са отбелязани като точки. Понякога обаче ги наблюдаваме по-отблизо.

— Момичета — обърна се към извънземните Кей, — моля ви, покажете снимките.

Двете създания поставиха ръце — пипала или каквото там бяха — върху клавиатурата. Картата се раздели на стотици малки прозорци, всеки с отделно изображение.

— Това са извънземните. В обществото — както сам можеш да се убедиш — всички те приличат на хора. Когато са сами, си почиват по малко.

Едуардс зяпна към екрана. Една от снимките беше на попзвезда, чиито изпълнения имаха милионен тираж. Е, това не бе чак толкова голяма изненада — мнозина смятаха, че в него няма нищо човешко, особено в начина, по който се променяше лицето му. Но пък там беше и човекът, който водеше онези късни новини, както и онзи тип от рекламните филми, които ти гарантират, че ще те направят богат и щастлив. Това пък как трябваше да го приема?

— Не ти се струва логично, нали?

— Не, не, признавам, че наистина имам някакво странно усещане. Искам да кажа, че когато бях в трети клас, другите хлапета ми викаха, че съм бил луд, защото твърдях, че учителката ни май е от Венера.

— Г-жа Еделсън — каза Кей.

Едуардс се обърна и го зяпна.

— Майтапиш се.

— Момичета? — рече Кей.

На екрана се появи жена. Имаше подло лице, очила с фалшиви брилянти и от този ъгъл — опашка.

— Не е от Венера — продължи Кей. — От Титан. Една от големите луни на Юпитер.

— Кучка.

Едуардс вдигна поглед и видя, че към тях се приближава Зед. Възрастният мъж поклати глава.

— Последвайте ме.

Едуардс се подчини. Кей се захили и тръгна след него.

— Да не би да не съм схванал майтапа? — попита Едуардс, докато вървяха.

— Всъщност не. Откакто съм в бранша нещата малко се промениха, но процесът е удивително сходен. Има образователен характер.

Зед ги поведе по някакъв коридор, след два завоя се изкачиха по рампа, спуснаха се по вита стълба и минаха през дълъг вестибюл. Едуардс беше съвсем сигурен, че е в състояние да намери обратния път до централното помещение, но не би заложил главата си за това. След нещо, което му приличаше на свързващ проход, прекалено дълъг, за да са все още в същата сграда, тримата стигнаха до...

Съблекалня?

Всичко бе в бяло: стените, таваните, подът, шкафчетата, пейките, душовете — бяло като стадион, пълен с бели ружи.

Зед ги въведе в стаята и отвори едно от шкафчетата. Вътре висеше закачалка с черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. На лавицата отгоре имаше черна шапка и черни слънчеви очила, а отдолу — лъскави черни обувки.

Основното ти облекло в основните ти цветове. Тъпо. До невъзможност. Избива те на сън само като го гледаш.

— Отсега нататък ще носиш определеното облекло, което ще ти се осигурява от специалните служби на МвЧ.

— Раздават ли и бельо?

Кей се ухили, бръкна в шкафчето и извади изпод шапката найлонова торбичка. Вътре имаше черни слипове.

— Радваме се на известна свобода. Можеш да избираш между слипове и боксерки — каза той. — Реших, че ще предпочетеш слипове.

Едуардс взе пакета с бельо. Поклати глава и махна към шкафчето.

— Откъде знаете, че тези... неща ще ми станат?

— Ще ти станат. Взехме мерките ти още първия път, когато влезе в сградата.

— По дяволите, човече.

— Хайде — настоя Зед. — Това е лесната част.

Едуардс хвърли бельото обратно в шкафчето и го затвори.

— Няма ключалка. Предполагам, че така или иначе никой няма да ми открадне нищо от тук.

Кей и Зед се ухилиха.

Кей отново се ухили към големия екран в компютърната зала. Бяха показани всички документи на Едуардс: акт за раждане,

училищни дипломи, шофьорска книжка, карта за социална застраховка, карта за библиотеката, служебна карта от полицията, всичко.

— Ще се приспособиш към самоличността, която ще ти дадем ние — каза иззад хлапето Зед. — Ще се храниш където ти кажем, ще живееш където ти кажем и ще искаш разрешение за всичките си разходи, надхвърлящи сто долара. Писмено. В три екземпляра.

Хлапето хвърли на Зед мрачен поглед.

Кей докосна пулта. Иззад него Едуардс попита:

— Какво е това?

— Седни — отвърна му Зед. — Постави ръцете си ето тук.

Кей се обърна и проследи с поглед Едуардс, който плъзна ръце върху устройството. То представляваше черна плоскост, напомняща на мека глина, в която някой е притиснал дланите си и е оставил дълбоки следи.

— Остани неподвижен, може леко да ти пари.

Избухна лазерна светлина, достатъчно ярка, за да премине през дланите на хлапето.

— Ох! Оу! — той дръпна ръце и погледна към тях. От кожата му се издигаше едва забележим дим.

— Вече имаш нови отпечатъци — съобщи Зед. — Те не са регистрирани никъде другаде, освен тук. Ако по време на работа се случи нещо и оставиш отпечатъците си където не трябва, пак ще ти ги променим, така че не е зле да внимаваш, защото наистина малко пари.

Едуардс погледна към дланите си.

— Пари. Щом знаете, че боли, защо го правите? По дяволите, скъсили сте ми линията на живота.

— И това не е всичко. Да не се изненадаш следващия път, когато идеш да пуснеш една вода.

— Какво?!

— Майтап, бе. И ние имаме чувство за хумор, нали знаеш. Хайде, ела тук — каза Кей.

Хлапето погледна към екрана.

— Хей, това съм аз.

— Не. Това беше ти. — Кей натисна няколко копчета. Изображението на екрана се завъртя и изчезна. На негово място се появи името на ченгето:

Джеймс Даръл Едуардс III.

— Току-що напусна полицията, плати си наема и се отказа от жилището...

— Човече, та това е апартамент с държавно контролиран наем!

— ... повече нямаш социална застраховка, никога не си имал карта за библиотеката, паспорт или абонаментна карта за мачовете на „Янките“. Не си притежавал кредитна карта и в учебните заведения, които си посещавал, няма нито следа от твоето име.

— И сте в състояние да направите всичко това?

— Вече е направено — отвърна Кей.

— Новият ти образ е създаден така, че да не се отличава — каза Зед.

— Не зная, в Харлем с този костюм бих могъл да приличам на мюсюлманин. Много подхожда за брат Фаракан и Плода на исляма.

Зед не му обърна внимание и продължи:

— Няма да оставяш почти никакви впечатления в паметта на хората. Онова, което навярно ще запомнят, ако изобщо запомнят нещо, е костюмът.

— Това ми е ясно. Черният костюм привлича всичко друго, освен пари и жени — отбеляза хлапето.

Кей се ухили.

— Гледай. — Пръстите му заиграха по пулта. Името на екрана започна да се променя, докато курсорът се движеше отдясно наляво, като се връщаше и изтриваше буквите.

ДЖЕЙМС ДАРЪЛ ЕДУАРДС III

ДЖЕЙМС ДАРЪЛ ЕДУ

ДЖЕЙМС ДАР

ДЖЕЙМС

ДЖЕЙМ

ДЖЕЙ

После курсорът спря.

— От този момент ти не съществуваши — каза Зед. — Никога не си се раждал. Ти си просто слух, сянка, призрак.

Хлапето погледна към екрана. И се намръщи.

— Ти не си част от системата. Ти си над нея. Ние сме „те“, ние сме онези, за които хората приказват само шепнешком. Ние сме Мъжете в черно и ти току-що стана един от нас. Вече не съществува Джеймс Даръл Едуардс III. Отсега нататък името ти е Джей.

Кей се извърна от екрана и се усмихна на хлапето.

— Добре дошъл при нас, Джей. А сега се преоблечи и да вървим да направим света по-спокоен.

Когато Едуардс — не, вече трябваше да мисли за себе си като за Джей — излезе от съблекалнята, Кей го очакваше в коридора.

Джей докосна вратовръзката си, сложи си очилата и му се усмихна.

— Забеляваш ли разликата помежду ни? Тези дрехи ми отиват. Изглеждам добре. А ти сякаш имаш махмурлук.

Кей поклати глава.

— Имаш модерно лустро, така е.

— Такъв съм си. Хайде да танцуваме.

Джей последва Кей по друг коридор. Сградата беше огромна, сигурно обхващаше поне половин квартал. И най-странното бе, че всичко ужасно го вълнуваше, трябваше да го признае. Кой изобщо би си помислил такова нещо? Извънземни. И той бе член на граничния патрул, който въвеждаше ред сред тях.

Добре. Като се замислеше, навярно нямаше да е чак толкова по-различно от полицията.

Той погледна към по-възрастния мъж, който вървеше пред него, и за миг се зачуди какво е било името на Кей преди да му го променят. Кери? Карл? Кребс?

Нещо или някой прелетя покрай него, но когато се обърна, успя да види само призрачна следа като на преекспонирана снимка. Не беше някой, свързан с тях.

Понечи да каже нещо, после се отказа. Въпросите се рояха и новостите бързо остаряваха. Просто щеше да се поогледа и да види

къде е попаднал. В края на краищата вече бе един от тях и тук трябваше да е по-добре, отколкото на предишното място, нали така?

Едгар управляваше земехода на земното към Манхатън. В момента се намираше на място, наречено Ню Джърси. Управлението — шофирането, както го наричаха тук — ставаше все по-опасно. Броят и моделите превозни средства по павираните маршрути, които следваше — наричани различно поради причини, които не можеше да определи: път, улица, булевард, магистрала, алея — ставаха все повече, така че сега беше принуден да се влачи със скорост, която не би могъл да постигне нито един охлювоподобен уверианец или дори нещо повече, ако се чувстваше в бодро настроение.

Как ли бяха успели да създадат цивилизация тези създания, щом не можеха да построят достатъчно пътища, позволяващи свободно придвижване? Както и с толкова много други неща на тази гадна планета, в това нямаше никаква логика. Всяко разумно същество с два неврона, които да се трийт един в друг знаеше, че щом пътят е прекалено тесен, трябва да изравниш със земята онова, което е отстрани, и да го разширяваш, докато потокът превозни средства не започне да се придвижва необезпокоявано. Това бе основен принцип. Този... задънен ефект говореше за пълен идиотизъм.

Поне биха могли да строят тези колесати охлюви с летателни способности. Ама не.

Несъмнено всеки разумен вид би разработил и друг енергиен източник, освен изкопаемите горива. Нима не разбираха, че тези вещества са в изключително ограничено количество? И че когато свършат — а това със сигурност щеше да стане съвсем скоро, ако положението не се променеше — целият им вид на практика щеше да остане обездвижен?

Едгар не видя превозни средства нито със слънчева енергия, нито с ремдод-генератор, нито пък поне някой ядрен велосипед. Когато изкопаемите се изчерпеха, всички тези безполезни автомобили щяха да са паркирани навсякъде, потънали в ръжда от разяждащата ги кислородна атмосфера, абсолютно непотребни, освен може би за храна на металоядни пеперуди, които случайно се окажеха гладни. Наистина

гладни, като се имаше предвид, че на всички металояди щеше да им се наложи да избират между...

Колата зад него издаде неприятен силен звук. Както знаеше от експериментите си с пулта за управление на собствения си автомобил, това беше предупредителен сигнал. Според преводача го наричаха „клаксон“.

От наблюденията си върху другите пилоти Едгар бе научил съответната реакция. Той наведе горната част на обвивката си през отворения прозорец и извика на пилота отзад:

— Мамка ти, приятел!

Доволен, че общува правилно с тези тъпи земяни, Едгар се прибра вътре и се съсредоточи върху пилотирането.

Как ли успяваха да го правят? Ако се случваше ежедневно това пълзене, за да стигнеш до където и да е, определено повечето от тях вече щяха да са полудели и да се избиват помежду си.

Щеше да им направи услуга, ако ги унищожеше.

Наистина щеше.

10.

Джей последва Кей в кабинета на Зед. Чудеше се как ли се е казвал преди? Захари? Зебадая? Зоро?

Кабинетът представляваше издигнато над равнището на коридора кръгло помещение с няколко прозореца високо над първия етаж на сградата на МвЧ. Зад бюрото на Зед имаше видеомонитори. На всеки от тях се виждаше различен мъж, облечен като всички МвЧ, наред с името на град и часовник, показващ местното време. Зед седеше с гръб към вратата, гледеше към мониторите и прелистваше някакви документи в скута си.

— Тук сме-е-е — съобщи Кей.

Зед не погледна към тях.

— Седнете и ме оставете да угася няколко неголеми пожара.

Джей седна на стол, който се оказа далеч по-удобен, отколкото изглеждаше. Кей се намести до него. Съвсем неочаквано там се появи човек. И зад него — онази следа, която беше забелязал по-рано.

Той нямаше да задава въпроси.

Човекът остави на бюрото до Зед чаша кафе. И погледна към Джей.

— А, здрасти — каза той. — Поздравления. Аз съм Дейв.

Човекът просто... помътня, остави след себе си призрачни следи и изчезна.

— Дейв? — попита Зед.

Дейв отново се появи.

— Да?

— Ще ми донесеш ли чаша кафе? А това е Джей, днес е първият му ден.

Дейв се усмихна.

— Сигурно нямаш търпение да започнеш.

И хоп, пак го нямаше.

— Страхотен помощник — поясни Зед и се пресегна да си вземе кафето. — Прави нещо с изместване във времето. Понякога идва още

преди да си го повикал. Трябва да си спомняш да искаш от него каквото ти трябва, иначе няма да го получиш.

Джей го зяпна.

— Предполагам, че по-късно ще ми се изясни.

— Всъщност няма — отвърна Зед. — Но ще свикнеш.

Джей успя да се въздържа и да не изтърси някоя глупост. Помисли си, че при тези обстоятелства и това е сравнително добро постижение.

Зед се обърна към един от мониторите.

— Добре, Би, сваленият неотдавна свръхпрефект на Синали трябва да кацне довечера в двайсет и два нула нула в националния парк „Уиламет“ край Портланд, Орегон. Отменям задачата ти по наблюдението в Анкърдж, за да идеш да го посрещнеш.

Образът на Би кимна.

— Ясно. За хуманоид ли става дума?

— Твоя воля — отвърна Зед. — Вземи си гъба. — Той прелисти документите в скута си. Измъкна един от тях и го погледна. — Добре, това се отнася за всички. Отсега насетне трябва да не допускаме Търкалящата се рибо-коза до отходните канали. Плаши плъховете и те бягат на места, където не би трябвало да се появяват. Кой иска да се заеме?

Разнесе се пронизително мълчание.

— Чудесно, случаят е твой, Си.

Един от мъжете на мониторите отвърна:

— Хей, чакай малко, защо пък аз? Миналата седмица трябваше да преследвам Търкот Сопола из завода за преработване на отпадъци в Намибия!

— И свърши такава страхотна работа, че се наложи да затворим завода и да изхвърлим обратно половин милион галона чисти мръсотии във всяка действаща тоалетна в страната.

— И в трите — прибави Кей.

— Така че ти спираш Търкалящата се рибо-коза и ще сме квит.

Зед извади друг лист.

— Тук пише, че Бобо Тумбата искал да се разкрие в „Неразкрити загадки“.

— Аз пък чух, че всъщност било в „Разпечатка“.

— Няма значение. Погрижи се Бобо да се откаже, Ти.

— Ясно — отвърна Ти.

Ново прелистване. Бележка, подчертана с червено.

— Добре, нещо извънредно от снощи. Имаме незаконно кацане в северната част на щата Ню Йорк, във фермерски район. — Той се обърна и погледна към Кей. — Това е за теб, Кей. Дръж ухото си плътно прилепено до земята, не ни е дошъл на гости някой галактически добродушко.

Кей кимна.

— Добре, а сега на работа, хора.

Екраните угаснаха и в този момент от компютъра на Зед се разнесе пиукане.

— Чудесно. Имаме си и беглец.

Кей се наведе към Джей и му каза:

— Това е извънземен, напуснал без разрешение определената му зона. — После се обърна към Зед. — Кой е?

Възрастният мъж погледна към екрана.

— Редгик.

Кей отново погледна Джей.

— Хмм. Разбираш ли, Редгик е от Ню Йорк и няма право да пътува извън града.

— В момента — поясни Зед, — нашият г-н Редгик е доста извън града. Очевидно е попаднал на задръстване на магистралата в Ню Джърси. Защо не заведеш Джей там, за да му покажеш как правим нещата?

Кей кимна.

— Да вървим, Джей.

Когато излязоха от сградата на МвЧ, слънцето ярко светеше и градът изглеждаше някак нереален. Като имаше предвид онова, което току-що беше видял вътре, Джей би трябвало да го приема нормално, но неизвестно защо не можеше.

Зачуди се дали някога отново ще се чувства нормално.

Той поклати глава.

— Какво му е на стареца? Нещо май се е спекъл, а? „Не посрещаме галактически добродушко?“ Що за глупости са това?

— Зед е спасявал света още преди да се роди баща ти. Дължиш му поне малко уважение.

Джей вдигна ръце.

— Хей, нямам нищо против. Просто питам.

Кей го поведе към черния форд.

Джей се подсмихна.

— При цялата онази галактическа техника, до която имаме достъп, пак да обикаляме с тази браква?

Това му спечели остър поглед от страна на Кей.

— Извинявай. Пак проявих неуважение към колата ти. Това е... прекрасен автомобил. — Той протегна ръка към дръжката.

— Не мърдай — каза Кей. — Не трябва да я докосваш, докато не изключи алармата.

— Какво бе, да не мислиш, че ще си намокря казионните гащи заради сирената? И преди съм чувал автомобилни аларми.

— Не и като тази. Никога не трябва да докосваш колата, преди да съм изключил алармата. Запомни това. Много е важно.

— Човече...

— Просто ме послушай, става ли?

— Добре.

В колата Кей запали двигателя. Беше доста тих, Джей трябваше да признае.

— Коланът — рече Кей.

— Нали знаеш, трябва да се научиш как да разговаряш с хората. Би могъл да си малко по-любезен и внимателен, нали разбираш, като например да кажеш: „Хей, Джей, нещо против да си сложиш колана, моля?“.

Кей изскърца със зъби.

— Хей, Джей, нещо против да си сложиш колана, моля?

— Виждаш ли сега, хич не боляло! Всъщност, Кей, мой човек, предпочитам да съм малко по-свободен и коланите ми се струват ужасно стегнати, така че, ако нямаш нищо против, мисля, че просто ще го оставя така.

Кей се усмихна. Превключи на задна и натисна газта.

Ускорението беше нереално. Джей полетя напред толкова бързо, че не можеше да го повярва. Той се блъсна в таблото, отскочи от предното стъкло и летеше обратно към облегалката, когато Кей отново

превключи и пак натисна педала. Обратното ускорение отхвърли Джей назад като пилот на изстребител, който прави лупинг. Не можеше да помръдне.

— По дяволите, човече, колко кончета има под онзи капак? — накрая успя да изрече той след половин пресечка мълчание.

— Повече от достатъчно.

— Ясно — рече Джей. — Чакай малко. — Той припряно заопипва за колана.

Докато го закопчаваше, между двамата мъже се завъртя малка светеща плоскост, много напомняща на облегалка за ръка. Върху нея премигваше червен бутон. Джей го погледна. После колебливо протегна ръка към него.

— Джей?

— Да?

— Виждаш ли онзи червен бутон?

— Да.

— Никога не го натискай. Когато не се налага, това ще е... как да се изразя... много зле.

Джей рязко дръпна ръка назад.

Кей шофираше големия форд с лекота, дължаща се на многогодишен опит. Тъй като имаше проследяващо устройство, можеше да открие колата на Редгик, макар да се намираше на сред непознат район. Най-после настигна извънземния. Кей включи сирената и полицейските светлини, скрити под решетката на автомобила. Колата на Редгик отби встрани.

Кей погледна към хлапето.

— Остани тук, докато не се оправя с него.

— Ясно. Няма, хм, да ни трябват оръжия, нали? В шкафчето си не намерих нищо.

— Не, не и с Редгик. Той е безопасен.

Кей излезе от форда и се приближи до прозореца на Редгик. Той бе толкова безвреден на вид човек, колкото беше и извънземен, някъде около трийсет и пет годишен, симпатичен, приятен наглед мъж. Кей му се усмихна.

— Може ли да видя книжката и талона ви, моля?

Той погледна покрай Редгик и видя на седалката до него трийсетина годишна бременна жена. Освен издутия корем, във вида ѝ нямаше нищо особено. Това трябваше да е г-жа Редгик.

Мъжът му подаде шофьорска книжка, издадена от щата Ню Йорк и регистрационния талон на автомобила. Кей ги погледна.

— Другата книжка и талон, моля.

Редгик му подаде други документи, този път по-пъстри. На тях имаше холограми, водни знаци и блестящи, обвити в прозрачна опаковка страници. Картите на временно пребиваващите извънземни показваха Редгик и неговата госпожа в естествения им вид, усмихнати към обектива, приятелски наглед, подобни на сепия същества с пипала и увиснали дълги тънки езици. Кей провери адреса и специалните символи с детектора си, после им върна документите.

— Картите ви са в ред, но нямате право да напускате района на петте градчета, освен ако не сте получили виза, а такава не сме ви издавали. Нали не греша?

— Това... това е жена ми. Тя... Тя... Тя е, хм, вижте!

Сякаш по поръчка, г-жа Редгик простена и притисна корема си с ръце.

О, мамка му.

Кей не обичаше да изражда бебета, особено извънземни. Не ставаше въпрос за отношение към расата, а за самия процес.

— Колко време ѝ остава?

Г-жа Редгик мъчително изкрещя.

Не много, реши Кей. Мамка му.

— Добре, няма проблем, ще се справим — каза той и погледна над колата към Джей. — Ти ще се справиш.

— Аз?

— Излезте от автомобила, г-н Редгик, и елате да си побъбрим двамата, докато партньорът ми помага на съпругата ви.

Редгик отвори вратата и нервно погледна към жена си.

— Сигурни ли сте, че той знае как да го направи? — прошепна извънземният.

— О, естествено, той постоянно се занимава с такива неща. Няма проблем. Хайде.

Джей погледна към жената — извънземната с разширени очи.

— Всичко е наред, бръмбарче — вече по-високо каза Редгик, — землянинът е специалист, всъщност е професионален акушер, нали така?

Кей се усмихна.

— Разбира се.

Джей пъхна глава в колата.

— Хм, здрасти. Аз съм, хм, Джей.

Жената дръпна роклята си над коленете и се разкрачи, после простена. Кей само това и чакаше и поведе Редгик към багажника.

— Според последната ми информация — каза той, когато стигнаха там, — болницата на Кроуг Акушерката още си е на Шейсет и четвърта и Осма. Нали там обикновено ходите при раждане?

— Хм, да.

— Тогава защо сте се насочили навън от града?

— Аз... Ние, хм, предполагаше се, че трябва да се срещнем с някого.

— Кей! — изкрещя Джей.

Кей погледна към него. Не можеше ясно да види г-жа Редгик, но различаваше тънко пипало, което се протягаше измежду краката ѝ. Пипалото помаха за миг, после се уви около рамката на вратата. Металът изскърца.

Обикновено раждане, поне засега. Кей отново се обърна към Редгик.

— Първото ли ви е?

— А, не, вече имаме първите си дванайсет. Пратихме ги на гости на дядо им на родния свят.

— Добре, да се върнем на въпроса. Къде точно отивахте?

— Хм, да хванем един кораб.

— Нима? Не видях да имате разрешително за заминаване от „Джърси стейшън“. Нито пък ви видях да се качвате от там.

— Заминаваме от „Пенсилвания стейшън“.

— И ще изминете целия път до Питсбърг?

— Това е, хм, неотложен семеен въпрос — отвърна Редгик. — На родния свят.

— Ай-й! — изпищя Джей.

Кей погледна нататък. От детеродния канал на г-жа Редгик се бе появило второ пипало. Този път то се уви около шията на Джей. Очите

му започнаха да се изцъклят.

— Мили Елвис!

— Справяш се страхотно, готин. — Кей върна поглед обратно към Редгик. — Та кажи ми, приятел, защо толкова ненадейно се втурвате да напуснете нашата прекрасна планета?

— Помощ! Помощ!

— Някои от... новопристигналите — неубедително каза извънземният. — Съседите ни започват да стават ужасно лоши.

— За какви новопристигнали става дума? Не си спомням в последно време да съм пускал тук никакви отрепки.

— Кей, помощ!

Кей отново погледна към Джей и видя, че е опрял единия си крак на рамката на вратата и се тегли назад. Разнесе се изпукване като от шампанско и той падна по гръб. Кей тръгна към него и го видя паднал отстрани на пътя. Новороденото извънземно бебе беше точно по средата на гърдите му.

— О, Божичко! — каза Джей. Бебето го гледаше право в лицето.

Кей потупа извънземния татко по гърба.

— Честито, Реги — това е... сепия.

Бебето гукаше и гъргореше на Джей, който седна и го притисна към гърдите си.

— Хей, знаеш ли, той е готино малко...

Извънземното бебе повърна и опръска лицето на Джей със зеленикаво вещество, с което ефикасно довърши комплимента му.

Когато се върнаха обратно във форда, Джей започна да бърше с хавлиена кърпа лицето си.

— Никой не ми каза за тази част от работата.

— При това само за един ден.

— Е, какво е положението?

— Ами, мога да напиша на Редгик квитанция за напускане на определената му зона, но кой би постъпил така с двойка, която току-що се е сдобила с бебе? Освен това те напускат града.

— Значи просто ще ги оставим да си тръгнат?

— Не ни е работа да ги държим тук, щом искат да напуснат планетата. Даже пътуването им да не е предварително уредено.

Джей доизбърса лицето си и хвърли хавлията на пода.

Кей въздъхна и поклати глава.

— Е, да откриваш нещо необичайно в този инцидент?

Джей го погледна.

— Освен, че едно малко новородено извънземно едва не ме удуши с пипалата си ли?

— Да.

— Ами, нищо особено. Абсолютно нищо. Пропуснал ли съм нещо?

Кей кимна.

— Предполагам, че не съм имал време да те осветля за междузвездните пътешествия. Като се имат предвид огромните разстояния между слънчевите системи, не е практично да се пътува без хиперпространствени двигатели.

— Като в „Стар трек“ — отбеляза Джей. — Разбрах.

— Нещо такова. Въпросът е, че щом веднъж тръгнеш, хиперпространственото пътуване си е нормално, но влизането и излизането от самото хиперпространство е малко неприятно. Не се препоръчва за бременни и новородени.

— Нещо като сауна — подметна Джей.

Кей не обърна внимание на последната забележка.

— Та въпросът е какво толкова е уплашило Редгик, че да рискува да направи хиперпространствен скок заедно с бременната си жена или с новороденото си бебе. Да не споменавам за пътя до Питсбърг. Той е още по-опасен от хиперпространството.

Джей не каза нищо, нито пък Кей очакваше да получи отговор.

— Може би е най-добре да проверим информацията за последните инциденти и да видим дали ще успеем да открием нещо — продължи той.

— Може ли първо да се преоблека?

— Защо? Не миришеш лошо. Всъщност миришеш на нещо като „Олд Спайс“.

— Такова използваше баща ми — отвърна Джей.

— И аз го използвам — каза Кей.

Това сложи край на разговора.

11.

— Какво правим тук? — попита Джей. — Мислех си, че ще преглеждаме информацията за последните инциденти.

Кей не му обърна внимание. Нещо, което очевидно правеше много често.

Намираха се до един от големите павилиони за вестници в центъра на града. Не само че Кей ги беше откарал до там без нито веднъж да попадне в задръстване, но намери и място за паркиране точно пред павилиона, хоп, празно и достатъчно голямо. Трябва да имаше свой личен ангел хранител, за да го споходи такъв късмет. Бе по-вероятно да спечелиш на лотария, отколкото да откриеш свободно място до тротоара в тази част на Ню Йорк по това време на деня.

— Следвай ме и се учи, скакалец — накрая каза той.

Кей се приближи до стойката с вестници и взе едно от онези сензационни издания:

БЕБЕ, РОДЕНО БРЕМЕННО!

Най-добрите лекари объркани!

Кей започна да го прелиства.

— Какво правиш?

Кей остави вестника обратно на стойката и взе друг.

Джей погледна водещото заглавие:

ЧОВЕК ИЗЯЖДА СОБСТВЕНАТА СИ КЪЩА!

И това е само предястието!!!

— Човече, определено не искам папата да ме даде под съд. Това няма да ми е от полза, когато стигна до райските порти.

Кей продължаваше да разлиства вестника.

— Ало? Земята до Кей?

Кей остави вестника и се пресегна за нов.

— Кей? Да не би да искаш да ми кажеш, че това е информацията, която ни трябва?

— Тук са най-добрите разследвания — отвърна Кей.

— Пак ми дръпваш каишката, нали?

— Така ли смяташ? Знаеш как си изкарваме прехраната. Кога за последен път си чел в „Ню Йорк таймс“ за извънземни? — той поклати глава. — Тези типове си нямат и представа. А пък тези типове — Кей размаха таблоида, — тези типове поне са на правилния път.

— Ти наистина търсиш улики в жълтата преса. Не мога да повярвам.

— Не търся, супермен, вече намерих.

Кей му подаде вестника, за да види един от материалите:

**ФЕРМЕРСКА СЪПРУГА ТВЪРДИ:
„ИЗВЪНЗЕМНИ ОТКРАДНАХА КОЖАТА
НА МЪЖА МИ!“**

Космически кораб смачква семеен пикап,
съпругът изчезва!!!

Джей вдигна очи към тавана и каза:

— Помогни ми, Спок.

— Хайде — рече Кей. — Ще се поразходим из провинцията.

Едгар седеше в кабината на землянската машина и смучеше тъмна съскаща течност през тънка пластмасова тръбичка — наричаха я сламка, една от онези думи, чието определение нямаше смисъл. Течността се наричаше „джолт кола“ и макар определено да не ѝ достигаше захарно съдържание, беше по-добре от нищо. Той се огледа в малкото отразяващо устройство, което му позволяваше да вижда какво става зад машината и забеляза, че кожата на шията му малко е провиснала. Краят ѝ започваше да посивява и да се втвърдява. Той повдигна ръка и го откъсна. Този костюм нямаше да издържи още

дълго без още едно разгъване, перспектива, която не му допаднаше. Колкото по-скоро успееше да свърши и да се измъкне от тази кретенска месеста обвивка, толкова по-добре. Но не можеше да отрече, че ако не свършеше сравнително бързо, щеше да му се наложи да поправи костюма, иначе нямаше да издържи.

Но може би нямаше да му се наложи. Защото още докато си го мислеше той видя, че вратата се отваря — как му казваха пък на това? А, „бижутерияен магазин“, спомни си Едгар — и навън излезе създаването, известно като Розенбърг.

О!

Розенбърг бе доста стар модел и носеше две неща. Едното приличаше на кутия, покрита със сложна резба. Другото беше малко косматото животно, което Едгар определи като котка. Понякога повисшите бозайници на този свят имаха обичай да отглеждат като домашни любимци по-нисши видове — бозайник, влечуго, птица или риба. Понякога тези любимци изпълняваха полезна функция — да избавят собственика на обиталището от още по-дребни неприятни бозайници или насекоми, но често нямаша други задължения, освен да правят компания на стопаните си. Тази роля изпълняваха два основни вида — котки и кучета, макар че някои представители на землянската управляваща класа отглеждаха и по-екзотични създания.

Тази симбиотична връзка му се струваше доста безсмислена, но предполагаше, че ако настанеше оскъдица, земляните навярно използват любимците си за храна, в което имаше известен смисъл. Пращаха ги и да ловуват дивеч. Доколкото можеше да определи, хората не бяха добри ловци.

Розенбърг остави котката върху кутията, после се погрижи за заключващите механизми на вратата на бижутерияния магазин. Очевидно имаше пет такива устройства. Когато свърши, той взе котката и кутията и се отдалечи.

Едгар запали двигателя и остави автомобила бавно да се движи след пешеходеца. Трябваше да види къде отива Розенбърг.

Жълтата кола зад Едгар наду клаксон, но той не обърна внимание нито на нея, нито на пороя от ругатни, които пилотът шофьор отправи към него. След време щеше да се надвеси от прозореца, да отвърне съответно и да отдаде чест със среден пръст, както беше прието, но за момента трябваше да внимава да не загуби от

поглед Розенбърг. Засега задачата му бе сравнително проста и макар да не очакваше нещо друго, не трябваше да се отпуска. Пътят към победата беше изпълнен с рискове и благоразумният пътешественик внимаваше за потенциални опасности.

Въпреки че едва схващаше който и да е действителен проблем на тази затънтена планета, беше по-добре да е предпазлив, отколкото да се провали.

Землянската машина едва се влачеше напред. Шофьорът зад него високо ругаеше, като говореше предимно за предците на Едгар и за необичайната му връзка с тях, освен всички други колоритни определения.

Всичко бе наред.

— Защо не оставиш аз да шофирам? — попита Джей.

— Струва ми се, че още не си съвсем готов за тази кола.

— Хей, имам категория „Б“.

— Сигурен съм. Аз имам „А“ и шофирам от повече време.

— Още колко остава? Не приближаваме ли вече? Трябва да пусна една вода. Гладен съм. Може ли да спрем до това магазинче? — ухили се Джей.

Кей просто поклати глава.

Целта им се намираще някъде в северната част на щата Ню Йорк. През последния час пътуваха през толкова пуст район, че Джей направо не можеше да повярва. Крави, коне, големи, пусти полета, гори. Това бе удивително. Човек обикновено си мислеше, че из щата няма наистина диви места.

Той отбеляза това на Кей, който най-после се подсмихна.

— Трябва повече да излизаш от града. Но не се притеснявай, ще ти се налага.

Пътят се извиваше през гора и ставаше все по-тесен. Когато наистина стигнаха целта си, спокойно можеха да се намират в Монголия. Пред тях се издигаше самотна къща, не много по-голяма от два камиона един до друг. Виждаха се смачканите, разбити, обгорени останки от пикап, върху който като че ли се беше стоварила огромна тежест, потънала през колата на около метър направо в чакълестия път.

Не бе ясно какво е причинило тези поражения.

— Като че ли този пикап е прегрял — подхвърли Джей.

Кей спря форда.

Джей протегна ръка към дръжката на вратата.

— Почакай малко — каза Кей. — Нека дадем на госпожата от къщата малко време да се почуди. Ако ги извадиш от равновесие, работата се облекчава.

След около минута на вратата на малката къща се появи жена. „Обикновена“ щеше да е любезно определение за нея. Беше си сложила червило — прекалено ярко, прекалено червено и прекалено много — и лицето ѝ бе покрито с руж и пудра.

— Какво обичате, господа? — извика тя.

— Сега — каза Кей.

Двамата излязоха от колата и тръгнаха по пътя към нея. Докато вървяха, Кей извади от портфейла си визитна картичка. Джей ѝ хвърли поглед — приличаше на обикновена черна кредитна карта.

Пред очите му картичката в ръката на Кей се преобрази в кожен калъф с много официална на вид карта за самоличност от ФБР и съответната значка.

— Искам една от тези — каза той на Кей.

— Може би, когато поостарееш.

Кей показа картата на жената, после я прибра обратно.

— Как сте, госпожо? Аз съм специален агент Манхайм, това е специален агент Блук. И двамата сме от ФБР. Имаме няколко въпроса към вас.

— И вие ли сте тук, за да си правите майтап с мен?

— Не, госпожо. Не ми е известно ние от ФБР да имаме чувство за хумор. Може ли да влезем?

Жената ги въведе в малка кухня.

— Желаете ли малко лимонада?

— Да, госпожо, много любезно — отвърна Кей.

Тя им донесе чашите. На Джей течността му заприлича на вода, в която са мили съдове, с малко жълтеникав оттенък. Когато пое чашата си, той се усмихна на жената.

— Разкажете ни за съпруга си, г-жо... хм...?

— Якс, Биътрис Якс. Заповядайте в дневната.

Двамата я последваха. Кей отпи от лимонадата и по изражението на лицето му можеше да се заключи, че трябва да имаше доста

неприятен вкус. Джей реши да остави собствената си напитка да се изпари.

Докато Биътрис Якс разказваше историята си, той хвърли поглед из стаята. Слушаше жената с половин ухо и вниманието му привлече снимката над телевизора: приклекнал, усмихнат мъж, който се готвеше да одере вероятно мъртвия елен на земята.

— Това там на снимката е съпругът ми Едгар.

Джей поклати глава. Г-н Якс едва ли можеше да спечели награда за красота.

— ... и така шерифът попита: „Е, госпожо Якс, щом Едгар е бил мъртъв, как е можел да се върне обратно в къщата?“

— Това наистина звучи малко необичайно — отбеляза Кей.

— Ами, да, така е — съгласи се Биътрис. — Самата аз се смутих от това, но познавам Едгар и въпреки че приличаше точно на него, това не беше той, ако разбирате какво искам да кажа.

Кей повдигна вежди.

— Като че ли носеше костюм — поясни тя. — Въпросът е, че тъкмо той бе костюмът. Кожата му, искам да кажа. Приличаше на костюм, направен от Едгар.

— Разбирам. Отбележете си това, агент Блак.

— Вече си го отбелязах — отвърна Джей.

— Г-жо Якс, онази личност в кожата на Едгар каза ли нещо?

— Каза, че пикапът се взривил от захар, но после самият той поиска захар. Във вода.

Кей кимна.

— Захарна вода. Разбирам.

Той извади слънчевите си очила и махна с тях към Джей.

— Сложи си цайсите, супермен.

Джей сви рамене. Извади служебните очила и си ги сложи.

Кей направи същото и се усмихна на жената.

— Е, имате ли намерение да откриете този извънземен и да го накажете заради онова, което направи с пикапа? И с Едгар?

— О, да, госпожо, мога да ви уверя в това. — Той извади онзи малък касетофон, с който Джей няколко пъти го бе виждал да си играе. И го насочи към жената. — Моля, погледнете насам за малко, госпожо Якс.

Жената се подчини. Разнесе се ярка светлина, още по-ярка заради сумрака и лицето на г-жа Якс се отпусна.

Кей свали очилата си и махна с тях на Джей, за да го последва. Джей сви рамене и го направи.

Кей отново се обърна към г-жа Якс.

— А сега, Биътрис, внимателно ме изслушайте. Не е имало никакъв извънземен. Онзи блясък, който сте видели, не е бил НЛО, бил е, хм, блатен газ, изпуснат от метеорологичен балон, попаднал в термична дупка, пречупваща светлината от Венера. Резервоарът на пикапа е бил пробит и това е довело до експлозията.

Джей се намръщи.

— Хей, почакай малко. Какво направи току-що? Какво е това нещо?

— Стандартен служебен неврализатор — поясни Кей. — Изтрива спомените по даден въпрос и ни позволява да запълваме празнотата със собствените си версии.

— Да не се майтапиш? Хитро. Но... това ли беше най-доброто, което успя да измислиш? Блатен газ? Венера?

Кей се извърна от Джей и отново погледна към г-жа Якс.

— Всъщност, Биътрис, Едгар е избягал със своя стара приятелка. И като останете няколко дни при майка си, не само, че ще го преживеете, но и ще откриете, че без него ви е по-добре.

— Да — вметна Джей. — Всъщност вие сте го изхвърлили и след като вече го няма, ще си купите нови дрехи, може би ще ремонтирате къщата и ще откриете някой достоен за вас.

Той погледна към Кей.

— Защо да не утешим с нещо бедната женица?

Кей му се усмихна.

— Струва ми се, че вече започваш да схващаш. — Той отново се обърна към жената. — И накрая още нещо, Биътрис. Ние никога не сме идвали тук, така че вие, естествено, няма да ни познаете, ако някога пак ни видите и няма да си спомняте нищо от този разговор. А сега трябва да си подремнете, да речем за два часа, след което ще се чувствате много по-добре.

Навън Кей се приближи до останките от пикапа и ги разгледа.

— Как е успял така да смачка колата онзи тип?

— Извънземният кораб трябва да се е приземил отгоре ѝ, точно както пише във вестника. Казвам ти, в повечето случаи тези момчета попадат право в десетката.

— Ъ-хъ, сигурен съм в това.

Кей продължи:

— Едгар е излязъл да види каква е цялата тази връва, извънземният го е очистил и му е взел тялото. Добре. Навярно е изхвърлил повечето вътрешности и е запазил само кожата.

— Често ли се случва?

— Не. Законните посетители обикновено си купуват маскировка от друга планета, взимат я от централата на МвЧ или от онова магазинче в Гринуич вилидж — онова, до заведението, където приготвят онези страхотни сандвичи с пържени яйца.

— Хей, знам го къде е!

— Значи така, фактът, че нашият посетител е убил местен и му е взел кожата за маскировка, хм, това е зле. Навсякъде се третира като тежко престъпление. На два свята го определят само като простъпка, но въпреки това не се смята за много любезно. Следователно си имаме работа с престъпник, при това не просто някой, който е прескочил оградата.

Той извади от джоба си друга джаджа и я насочи към смачкания пикап. Проблесна тънък лъч, който затапчува по останките и потъна надолу в изровената яма.

— Какво пък е това сега?

— Спектрален анализатор. Регистрира свободните молекули, които оставя след себе си дадена форма на живот. Нещо като електронна хрътка. Виждаш ли този малък екран? Цветовият код ни показва с какъв извънземен си имаме работа.

— Страхотно. Но повече ми трябва едно от онези неща за паметта. Познавам две жени, на които искам да го покажа.

— Мога да се обзаложа. — Той размаха устройството. Малкият екран проблесна и запулсира с червена светлина.

— Сигурно е някое червено момче — предположи Джей.

— Не — отвърна Кей. — Анализаторът още не е свършил. Продължава да души.

Джей се увери, че партньорът му е прав, защото пред очите му спектралната джаджа отново проблесна, този път в жълто.

Кей продължаваше да го размахва насам-натам и следващият проблясък беше в синьо.

— Спри на лилаво — каза на устройството той. — Не преминавай към зелено, става ли?

Уредът премина на лилаво. И като че ли се задържа там.

— Благодаря ти — рече Кей.

Но играчката продължи да пулсира няколко секунди... после светлината стана зелена.

И остана зелена.

— Хм, мамка му — изруга Кей. — Знаеш ли какво означава това?

Джей вдигна очи към небето.

— Чакай, чакай. Това не беше ли последният въпрос по „Опасност!“ снощи? „Какъв вид извънземни оставят зелена спектрална следа?“ По дяволите, не, не зная какво означава! Ами че аз едва постъпих на работа.

Кей излезе от ямата и се насочи към колата.

— И ще ме оставиш да си вися тук, така ли? — попита Джей, като го последва. — Какво?

Във форда Кей извади изпод таблото нещо, което приличаше на стар модел радиостанция, и го включи. Джей обаче би заложил диаманти срещу плява, че това не е каквато и да е стара радиостанция.

— Хайде де, човече...?

Кей му махна да замълчи.

— Зед? Тук е Кей.

— Тук съм — разнесе се от радиостанцията.

— Намираме се на мястото на незаконно приземяване в северната част на щата.

— И имаш добри новини за мен...?

— Искат ти се. — Той замълча за миг и дълбоко си пое дъх. — Пристигнал ни е на гости бръмбар, Зед.

12.

Та така, намираха се в северната част на щата Ню Йорк, разглеждаха останките на някакъв кретенски пикап и проклетият анализатор беше светнал в зелено.

Голяма неприятност.

Когато Кей изключи радиостанцията, хлапето каза по свойствения си дълбокомислен начин:

— И без да ми обясняваш мога да се досетя, че бръмбарът е нещо лошо, нали така?

Кей втренчено го изглежда. Хм, да, Джей не знаеше, бе на работа само от един ден. Кей постоянно го забравяше. Двамата с Ди вече щяха да са на път и да проклинат късмета си, но той трябваше да обясни нещата на хлапето.

— Слушай сега, тигре. Бръмбарите живеят от убийства. Те изяждат, нападат, заразяват, разрушават и унищожават. Живеят от смърт и разложение и нямат нищо против да ги предизвикват, за да могат да се възползват от тях.

— Да не си расист по отношение на всички насекомоподобни форми на живот?

— Нека се изразя така. Представи си, ако можеш, хлебарка с големината на тиранозавър Рекс. Този бръмбар е по-умен от теб, четири пъти по-силен от възрастен вол, девет пъти по-подъл от дявол и ни мрази. Мрази въздуха ни, мрази храната ни, мрази архитектурата ни и всичко това го прави злобен. А сега си го представи да се мотае из Манхатън в новия си костюм на Едгар. Би ли го избрал за партньор за танци?

— Как е възможно гигантска хлебарка да се вмъкне в не особено голямото тяло на Едгар?

— Имат си начини. И използването им още повече ги озлобява. Озлобеният бръмбар е машина за смърт, която само чака някой достатъчно глупав да я задейства.

— Хм, добре, значи си имаме едно гадно приятелче. Какво ще правим? Как ще го открием?

— Влизай в колата. Трябва да се върнем в града.

— Какво те кара да смяташ, че той — бръмбарът в Едгар или там каквото е — отива в града?

Кей махна с ръка.

— Виждаш ли тук нещо, за което си струва да останеш? Със сигурност ще иде в града. Тук е, за да убие някого. Бръмбарите просто са си такива.

— Градът е голям. Как ще го намерим?

— Ще търсим в моргите.

Розенбърг излезе от таксито пред заведение, наречено „Лешкос“. Все още носеше със себе си котката и украсената кутия. Той даде на pilota на таксито някаква местна валута — Едгар разбра, че ако му се наложеше да остане за по-дълго тук, навярно трябваше да се сдобие с такава — и влезе в сградата.

Едгар паркира камиона и слезе навън. Той включи алармената система на кораба на „унищожение“ и се насочи към постройката.

Един бърз поглед му показва, че „Лешкос“ е хранилня: край масите вътре седяха десетки земляни и поглъщаха пъстри, но неприятно миришещи храни. Видя, че Розенбърг се приближава до една от масите, на която седеше едър мъж на средна възраст. Розенбърг остави кутията на масата. Котката незабавно скочи върху кутията. Едрият мъж се изправи и двамата с Розенбърг размениха официална прегръдка.

Аха. Значи не беше землянин, а някой, който носеше маскировка, също като Розенбърг. Точно, както очакваше. Това бяха посланиците, ясно. Освен проблема с кораба, до този момент задачата бе съвършено проста.

Щеше да живее със спечеленото от нея доста време.

Розенбърг седна срещу едрият мъж.

Едгар бързо започна да обмисля. Трябваше да влезе в хранилнята — ресторант, кафене, закусвалня — без да привлича вниманието, за да потвърди подозренията си. Той огледа сервитьорите. Те можеха да стоят или да се движат наоколо, без някой да ги забелязва. Да.

Бе въпрос само на няколко минути да заобиколи отзад ресторанта, да открие сервитьор, застанал на уличката и вдишващ уханен дим от тънка бяла тръбичка — цигара — да го убие и да му вземе дрехите. Сега носеше маскировка над маскировката.

Едгар бързо мина през зоната за приготвяне на храна и влезе в главното хранително помещение.

Доближи се до масата на Розенбърг. А сега, как да потвърди самоличността на тези двамата, без да събужда подозренията им?

Седящият на съседната маса стар човек каза:

— Келнер! Вече е крайно време! Готов ли сте да вземете поръчката ми?

Едгар се огледа и видя друг сервитьор с тефтер и пишещо устройство, който слушаше един от клиентите. Аха. Той бръкна в джоба на новата си маскировка, откри подобен тефтер и пишещо устройство, извади ги и се престори, че слуша клиента. Това щеше да му даде повод да стои тук.

— Ще си поръчам пирожки. И да ги пригответе както трябва, разбрахте ли ме? Миналия път, когато бях тук, бяха ужасни.

Едгар кимна, но вниманието му бе насочено към разговора на съседната маса. С неговия остър слух нямаше проблем да долавя всяка дума.

Двамата „мъже“ разговаряха на арквилиански.

— За мира — каза Розенбърг.

— За мира — отвърна маскираният арквилианец. Защото със сигурност беше тъкмо такъв.

Двамата вдигнаха чашите си, пълни с течност и отпиха от тях.

— Кой би помислил, че след цялото това време ще се срещнем в такава дупка — каза арквилианецът.

Розенбърг се усмихна.

— Земята ли? Не е толкова лошо, щом веднъж свикнеш с миризмата.

Арквилианецът остави чашата си на масата.

— Добре, къде е?

— Ало? Буден ли си, приятел? — попита клиентът, седнал пред Едгар. — Ало?

Едгар насочи част от вниманието си към него. Той повтори поръчката.

— Поръчахте пирожки. Пригответни както трябва.

— Да, точно така. Освен това поръчах супа от цвекло.

— Супа от цвекло.

— Миналия път, като се храних тук, боршът беше ужасен.

— Ужасен — повтори Едгар.

— Чакали сте толкова дълго — рече Розенбърг, отново на свободен арквилиански. — Защо първо не се нахраним?

„Не — помисли си Едгар. — Недейте първо да се храните!“
Макар да беше чул достатъчно, за да знае, че това наистина са балтианският и арквилианският посланик, той се нуждаеше от още нещо...

Откъм зоната за приготвяне на храна се надигна суматоха. Едгар заключи, че са открили трупа на бившия собственик на сервитьорската му маскировка. Бе го напъхал в кофа за боклук, но тялото не се събираше изцяло, дори след като го сгъна на две. Следващия път трябваше да е по-внимателен. В такива случаи хората очевидно много се объркваха и несъмнено щяха да повикат местните власти. Въпреки че неколцина леко въоръжени земляни не представляваха за него действителна опасност, беше време да си свърши работата и да се изнесе от тук. Вече бе потвърдил онова, което непременно трябваше да разбере.

— Глух ли сте? — попита клиентът. — Казах, че искам чай!

До него арквилианецът каза:

— Добре. Да се нахраним. После отново ще вдигнем на здравица, този път за завръщането на Третата галактика под арквилианско управление.

— Престани с безмозъчното си бърборене или ще те убия — изръмжа на клиента Едгар.

Очите на мъжа се разшириха.

Един от малките предци, дълго, сребристо, многокрако създание с щипка на опашката си, се изтърси от ръкава на Едгар върху масата. След миг още няколко от мъничетата, които беше спасил от земното, решиха да напуснат обвивката му. Те също паднаха на масата. Тяхна воля, разбира се. Нямаше насила да ги кара да останат.

Клиентът припряно си тръгна.

Арквилианецът и Розенбърг погледнаха към Едгар. Той видя, че наблюдават насекомите и паякообразните, после осъзна, че не

изглежда така, както би трябвало. О, добре. Нямаше повече време за фини игри. Едгар пусна тефтера и пишещия инструмент и се обърна към тях.

— Можеш да убиеш и двама ни, но няма да попречиш на ключването на мира — каза Розенбърг.

Едгар насили лицето на маскировката си да се усмихне.

— Добре. За едното сте прави.

Той извади оръжието си, стреля под масата и улучи Розенбърг, а после и арквилианеца със смъртоносна отрова. И двамата се наклониха напред и паднаха с лице върху масата. Той прибра оръжието.

Започна да тършува из дрехите на мъртвите същества. Къде е, къде е...?

Връвата от зоната за приготвяне на храна се усили. През въртящата се врата се появи някакъв земньо, посочи към Едгар и извика:

— Ето го!

Наизлязоха още земляни. Двама от тях бяха въоръжени с режещи инструменти.

В дрехите на убитите посланици нямаше нищо.

Проклятие. Къде ли беше...?

Аха. Кутията!

Едгар протегна ръка към нея. Котката отгоре ѝ изсъска и оголи зъби. Нямаше време за нея. Той блъсна животното настрани. То полетя и се приземи върху блюдото с храна пред една женска, за огромен неин ужас и изненада.

Краткият полет несъмнено не достави удоволствие и на котката. Жалко и за двете.

Човеците с режещите инструменти се приближаваха. Някои от другите клиенти се изправиха на крака и започнаха да крещят. Тъй като месестата му обвивка ужасно затрудняваше движенията му, Едгар разбираше, че е по-добре да си тръгне, отколкото да си позволи да унищожи всички. Беше убил двамата посланици и онова, което му трябваше, сигурно се намираще в кутията.

Колкото и да му се искаше да остане и да си поиграе, мисията стоеше на първо място.

Едгар здраво стисна кутията и се затича към изхода. Двамата земньовци, достатъчно тъпи, че да се изпречат на пътя му, съжалиха за

постъпката си. Той ги блъсна настрани толкова силно, че те се проснаха по очи.

Зад него котката започна да вие и съска.

Той изключи алармата на кораба, отвори вратата на колата и хвърли вътре кутията. Влезе в кабината и запали двигателя. Вмъкна се в уличното движение, направи универсалния жест с ръка към един от пилотите, който наду клаксона си, и продължи напред.

13.

Д-р Лоуръл Уивър регистрираше многобройните рани по трупа на жертва на бой с ножове, когато в залата влезе униформено ченге. Заедно с него беше санитарят ѝ, който буташе пред себе си носилка на колела.

Тя вдигна поглед, после насочи вниманието си обратно към настоящия си клиент.

Трупът върху масата, принадлежащ на културист, ако се съдеше по размера на мускулите му, имаше татуировки „Усойниците“ и „Кучетата на Хувър“ на гърдите си. Освен това имаше и няколко други, безсмислени за нея символи, татуирани по гърдите, гърба, задника и глезените. Едната му ръка украсяваха имената поне на осем жени и седем от тях бяха зачеркнати с татуирани черти. Може би този тип най-после бе решил да стане едноженец?

Някой беше забил тънък нож точно по средата на всички букви „О“ от татуировките на гърдите му.

Страхотно.

— А ето и още един клиент — каза ченгето. — Струва ми се, че бърза.

Лоуръл го прониза с поглед. Ченгетата си мислеха, че са толкова забавни, абсолютно всички.

— Тежка вечер — ухили се полицаят.

— Разкажете ми за случая. — Лоуръл се обърна. — Поредната катастрофа?

— Не, този е умрял в руски ресторант. В коридора навън има още двама от същото място.

— Страхотно. Сега ми трябва само железопътна катастрофа или италианска сватба.

Тя махна към носилката.

— Оставете го до стената... Ало? Каква е тази котка?

Котката седеше в края на носилката и гледаше към санитаря и ченгето така, както може да гледа само една котка.

— Очевидно е била на жертвата — отвърна полицаят. — Беше в ресторанта. Трябва да ми се разпишете ето тук.

Той подаде на Лоуръл съответния документ.

— Напомнете ми да не се храня там, където е умрял този тип. — Тя надраска името си на формуляра. — Е, какво ще правим с котката?

— Аз няма да правя нищо с нея. Проблемът вече си е ваш.

— Хей...

— Вие сама се подписахте за нея. Дайте ѝ малко черен дроб, бъбреци или нещо друго. Навярно имате в повече. Чао, госпожо.

Ченгето и санитарят излязоха. След миг санитарят се върна с две носилки, като буташе едната и теглеше другата.

— Нови подаръци, а, Том?

— Да, госпожо.

Лоуръл се приближи до трупове и ги разгледа. Котката изви гръб и потри хълбок в нея. Тя я погали.

— Имала си лош ден, а, миличка? — каза Лоуръл. — И аз. Я пободно. Неговият ден е бил много по-лош.

Тя махна към трупа.

После взе котката, остави я върху хирургичен поднос и избута количката под светлината.

— Добре, хайде да хвърлим един бърз поглед на бившия ти собственик.

Трупът имаше синкав оттенък, пяна в ъгълчетата на устата, изцъкдени очи и подутти пръсти.

— Отрова? Как му беше името на онзи ресторант, котенце?

Тя отметна чаршафа и се смръщи към голото тяло.

На левия крак, близо до слабините, се виждаше голяма подутина. Тъмнолилаво петно заобикаляше нещо, което на пръв поглед приличаше на голяма дупка от подкожна инжекция. Като ужилване от гигантска оса. Или като ухапване от змия само с един зъб. Хмм. Интересно.

Вторият труп, принадлежащ на по-едър и по-млад мъж, имаше същото убождане, само че малко по-високо. Леле, леле.

Първият труп можеше да почака, нямаше съмнение каква е причината за смъртта. Тези тук бяха много по-интересни.

— Моля те, прехвърли този на масата, Том. — Тя кимна към едрия мъж.

— Мислех си, че не би трябвало да прекъсвате вече започната аутопсия — отвърна санитарят.

— Не чух първия на опашката да се оплаква.

Санитарят се засмя. Той премести трупа от носилката върху окървавената маса, после излезе.

Лоуръл си сложи чиста престилка, нахлузи два чифта ръкавици един върху друг, смени си маската и включи касетофона.

— Жертвата е добре развит, охранен бял мъж... — тя погледна към документа, оставен от ченгето, — ... който очевидно е на посочената възраст — петдесет и две години. — Лоуръл продължи да измерва и описва височината, косата, очите и външните особености на мъжа, включително подутата прободна рана на крака му.

След това не ѝ трябваше много време, за да открие, че онова, което лежеше на масата, не е такова, каквото изглеждаше.

Не приличаше на нито едно човешко същество, което някога бе виждала.

Лоуръл продължи работата си, като все повече се изумяваше. Опита се да говори спокойно, но ѝ беше трудно.

— ... температура на устата по време на аутопсията — около трийсет градуса. Патологът се опита да потвърди тези данни ректално само за да открие, че жертвата е, хм, тоест, хм... без ректум. Не се забелязва анално отверстие. Което може да се обясни само като... хм...

— Странно? — разнесе се иззад нея мъжки глас. Лоуръл се стресна. Тя се обърна и видя, че на вратата са застанали двама мъже в грозни черни костюми. Единият бял, петдесет и няколко годишен, другият по-млад и чернокож.

— Извинете, какво правите тук?

По-възрастният пристъпи напред и ѝ показа служебна карта.

— Аз съм д-р Лио Менвил от Министерство на здравеопазването. Това е моят колега, д-р Уайт.

Лоуръл погледна към картата. Под снимката бе написано името му и обозначението „специален инспектор“. Изглеждаше достатъчно официално и щом Лари и Том ги бяха пуснали да влязат тук, трябва да имаха право на това.

Тя кимна. Вдигна поглед към часовника на стената над масата. Господи, беше три часа сутринта.

— Сигурно не ви стига време за много личен живот, момчета — каза Лоуръл. — Как разбрахте толкова бързо за тези двамата?

— Това ни е работата — отвърна Менвил. — Защо не ни разкажете за случая, докторе?

Лоуръл поклати глава.

— Искане ми се да можех. Тримата очевидно са били убити в руски ресторант. Един от тях, келнерът, изглежда съвсем нормално, освен строгия гръбначен стълб. Другите двама, хм, не знам какво да ви кажа. Убедете се сами.

Менвил се приближи да погледне първия труп, този на едрият мъж.

— Никога досега не съм виждала такава скелетна структура.

— От какво е загинал?

— Трябва да изчакам резултатите от токсикологията, но от пръв поглед бих казала, че е бил отровен. С инжекция ето тук. — Тя посочи към раната.

— За другия същото ли се отнася?

— Така изглежда. Тъкмо се готвех да почна с него, вече направих първия разрез.

— Защо не продължите? Д-р Уайт ще ви асистира. Аз ще поогледам другия.

Лоуръл кимна. Беше късно, тя бе уморена, но всичко това беше толкова удивително. Тя с удоволствие прие помощта, защото просто не знаеше какво да прави с тези двамата.

Бе започнала да се занимава с тази работа, тъй като не й харесваше мисълта, че пациентите й могат да умират пред очите й. Нямахме с какво толкова да нарани човек, който и без това вече е мъртъв. И макар че откакто постъпи тук беше виждала много удивителни неща, нищо не можеше да се сравнява с това. Нищо.

— Престилките и ръкавиците са хей там — каза тя на младия чернокож лекар. Той бе доста симпатичен. С хубави очи. Някак си й се струваше... познат.

Когато „д-р Уайт“ се върна, облечен в престилка и с ръкавици, Лоуръл го отведе при трупа на по-възрастния мъж.

— Едва съм отворила коремната кухня, но вече имам цял куп аномалии. Ето, вижте това.

Уайт като че ли не изпитваше голямо желание да рови в корема. Тя се усмихна, предимно на себе си. Ако се занимаваше с епидемиология, навярно не си беше играл с труп от студентските си години. Обикновен статистик. Тя го разбираше. Хората си мислеха, че щом си лекар, знаеш за медицината абсолютно всичко, а това изобщо не бе така. В края на краищата тъкмо затова имаше толкова много специалисти: човек не би искал дерматолог да му прави мозъчна операция, нали? Лоуръл не можеше да си спомни колко пъти бяха идвали при нея на различни събирания, за да искат безплатни медицински съвети. Когато им отговаряше, че е патоанатом, те обикновено млъкваха, но не винаги. Лекарят си е лекар, нали така?

Да. Естествено.

— Направо скачайте вътре, докторе, абсолютно съм сигурна, че той не би имал нищо против.

Младият чернокож лекар пхна ръка в коремната кухня.

— Какво трябва да търся?

Определено беше гнуслив, този тип. Но пък готин.

— Да забелязвате нещо странно в стомаха, черния дроб, белите дробове?

— Не. Всичко е наред.

Божичко, преди колко ли време бе завършил? Беше млад, не можеше да е по-възрастен от нея.

— Ами че те всички липсват, докторе.

— Зная това. Искам да кажа, че от тях не са останали никакви парчета, следователно всички те са непокътнати, където и да са.

— Не сме ли се срещали и преди? — каза тя. — Очите ви ми се струват познати.

— Странно, тъкмо се канех да ви питам същото.

Изглеждаше ѝ познат, но нямаше никакъв спомен за него. Не би могла да го забрави, Лоуръл бе сигурна.

Тя се наведе към него.

— Искате ли да знаете какво си мисля? Смятам, че това изобщо не е тяло.

— Нима?

— Не, предполагам, че е някаква... не зная, някаква... транспортна система. Някаква... органична кола или нещо подобно. Въпросът е какво се предполага, че трябва да транспортира. И къде е то, каквото и да е?

Той преглътна.

— Доста време не сте го правили, нали?

— Хм, да. Доста. В службата не се срещат много трупове, нали разбирате?

По-възрастният лекар прочисти гърлото си.

— Джей? Може ли за момент?

Младият мъж измъкна облечените си в ръкавици ръце от трупа толкова бързо, сякаш бяха на пружини.

— Веднага идвам.

Лоуръл се усмихна и продължи да разглежда странното нещо. От това щеше да се получи страхотна статия за някое медицинско издание.

— Какво мислиш? — попита Кей.

Джей нямаше нужда да се замисля, за да отговори на въпроса.

— Много интересно. Направо е страхотна.

— Имам предвид тялото.

— Страхотно тяло, доколкото мога да кажа...

— Мъртвото тяло — прекъсна го Кей. Той въздъхна.

— А, това ли. Нямам представа.

— По-верни думи навярно никога не са били произнасяни. Добре. Позанимавай я още няколко минути. Опитай се да не изглеждаш прекалено тъп.

— Аз ли, бе? Майтапиш ли се?

— Не, няма майтап. И не ме наричай Шърли.

— О, човече. Бу. Бу.

— Д-р Уайт?

— Човече — рече Джей, — не мога да повярвам, че го казваш. Този виц е стар като света.

— Д-р Уайт?

— Ако почакаш достатъчно дълго — отвърна Кей, — широките вратовръзки пак ще се върнат на мода.

— Мамка му...

— Д-р Уайт!

Джей се обърна и погледна към жената.

— Това си ти. Действай, войнико.

— А, да. Забравих. — Той побърза да се върне при Лоуръл. — Извинете ме — каза Джей. — Шефът ми дърпаше ушите.

— Погледнете това.

Джей погледна. В основата на ухото имаше нещо, което приличаше на шев. Той протегна ръка и го докосна. И получи внезапно просветление. Джей завъртя ухото като копче на автомобилно радио.

Ухото се измъкна от главата, сякаш беше резе.

— Мамка му! — каза Лоуръл.

— Ясно — рече Джей.

Той отново завъртя ухото. Съвсем ненадейно цялото лице на мъртвия Розенбърг като че ли се... придвижи напред. Плъзгането му се придружаваше от механично бръмчене, после лицето се отдели от черепа и се завъртя като на панти.

И по средата на кухия череп имаше... имаше...

Вътре седеше малко зелено човече!

Устните на Джей изрекоха дума, която иначе не използваше в женска компания.

Зеленият тип седеше на тапициран стол в малка контролна стая, пълна с видеоекрани, мънички компютри и всякакви други неща. Зеленото човече не беше добре, това се виждаше от пръв поглед. То се задъхваше, хриптеше и правеше знаци на Джей и Лоуръл да се наведат към него.

Те се наведоха.

— Трябва... трябва да... предотвратим... — зеленото човече замълча, като че ли търсеше подходящата дума. — Състезанието? Не, не, думата за... смъртоносна конкуренция?

— Битка? — предположи Джей.

— Война? — прибави Лоуръл.

Малкото зелено човече кимна.

— Д-д-да. Да предотвратим война! Вие... вие трябва... галактиката...

Създанието се задъха.

— Какво за галактиката? — попита Джей.

— Галактиката. На... Орион, на п-п-п...?

— На какво на Орион? Път? Пост? Пояс?

— Да! П-п-пояс, о!

Зеленото човече се отпусна на стола си.

Джей погледна към Лоуръл.

— Мисля, че е мъртъв — каза тя.

— Да предотвратим война, галактиката на Орионовия пояс? Какво означава това? — попита Джей.

— По дяволите, на кой му пука? — отвърна лекарката. — Вижте това! Извънземен! Тук, точно тук, на собственото ми работно място! Малко зелено човече!

— Мъртво малко зелено човече — отбеляза Джей. — Кей! Искам да кажа, хм, доктор, хм, хм, как там беше! Елате тук!

Лоуръл се изправи и погледна към него.

— Доктор Как там беше ли? Не помните името на шефа си? Вие не сте от здравеопазването. Кой сте, по дяволите? Какво, по дяволите, става тук? — тя махна към малкото зелено създание.

Кей се приближи и погледна към трупа. Към двата трупа, помисли си Джей. Или труп в кола с изтощен акумулатор. Всичко бе толкова странно. Наистина.

— Розенбърг — каза Кей. — Жалко. Един от малцината, които наистина харесвах. Предполагаше се, че е балтиански висш принц в изгнание, но се обзалагам, че това е било само прикритие. Сигурен съм, че играеше ролята на посланик на свободна практика.

— Извънземна форма на живот, а вие сте от някоя тайна държавна служба! — рече Лоуръл.

Двамата не й обърнаха внимание.

— Каза нещо като „да предотвратим война, галактиката е на пояса на Орион“ — съобщи Джей.

— Извънземни — отново се обади Лоуръл. — Тук, на Земята. Аха. Това би обяснило толкова много за Ню Йорк! Такситата!

— Виж това — посочи Кей.

Джей погледна надолу. И по-скоро усети, отколкото видя блясъка зад гърба си.

— В Орионовия пояс имало галактика? — попита Кей. — В това няма никакъв смисъл. Орион е в нашата галактика.

— Така каза човекът... балтианецът де. Питай нея. — Той се обърна.

Лицето на Лоуръл беше застинало. Хопа.

— Какво си й направил? — попита Джей.

— Хм, здрасти, които и да сте — каза лекарката. — Ако искате да останете тук, ще трябва да ми покажете документите си, нали така?

— Естествено, скъпа, ето. Джей, погледни нататък.

Джей се подчини.

Проблясък.

— По дяволите, Кей...

Кей, който си бе сложил черните очила — кога ли беше успял? — каза на Лоуръл:

— Денят беше типичен — прекалено много кофеин, недостатъчно почивка. Нищо необичайно в който и да е от трупове, включително трите от руския ресторант. Всички са убити с огнестрелно оръжие. Пратете ги в гробището за неидентифицирани, като отбележите съответните подробности. Забравете за нас и за всичко, което сме казали или ще кажем. Забравете изобщо за последните пет минути.

— Това нещо ме нервира — рече Джей. — Навярно ти причинява рак на мозъка или нещо такова.

— Предишния път не й стана нищо.

— Предишния път ли? Колко пъти си използвал тази святкаща джаджа пред нещастната жена?

— Няколко. Малко.

— Не се ли притесняваш, че можеш да й причиниш дългосрочни мозъчни увреждания?

— Ами, малко. Но какво да направя?

— Ти, безчувствен кучи сине. Как си станал такъв?

— Просто ме взеха на работа. Хайде, време е да вървим.

Лоуръл стоеше неподвижна, все още замаяна.

— Ами тя?

— Ще се оправи. Хайде.

Джей изпита внезапно подозрение.

— Да не би и на мен да си ми святкал с онази гадост?

— Как изобщо може да ти хрумне такова нещо? Ти вече си един от нас.

Джей поклати глава.

Двамата излязоха от моргата и Кей поведе Джей към колата.

— Какво ще кажеш известно време аз да се грижа за онова святкащо нещо, дето изтрива паметта?

— Няма да стане, приятел.

— Не ми ли вярваш?

— С една дума — не.

— Нараняваш ме, Кей, наистина. Вече съм един от нас, спомняш ли си?

— Ъ-хъ. Е, аз съм повече от нас, отколкото ти. Може би като поостарееш малко — ухили се Кей. Наистина харесваше това хлапе. Щеше да се справя чудесно, когато събереше малко повече опит.

Пред тях спря товарният микробус на МвЧ и от него слязоха четирима агенти.

— Вътре има две мъртви извънземни, които трябва да изчезнат, и една патоложка, която може би ще се нуждае от лека обработка. Бъдете внимателни с жената. Джей има особено отношение към нея.

Джей му хвърли яростен поглед.

Четиримата агенти от МвЧ се ухилиха като един.

— Хайде, Джей. Имаме да обикаляме разни места и да ловим извънземни.

— Ти си студен, Кей. Студен човек.

— Като съд, пълен с течен азот на Южния полюс, приятел — отвърна Кей. — Ако искаш да си топъл и обичлив, върни се да гониш сводници и наркомани в полицията. В тази работа не можеш да си позволиш да проявяваш емоции. Това просто ти пречи.

14.

Нощ, но бързо препускаща към утрото, на място, наречено Ню Йорк. Скоро щеше да изгрее най-ярката звезда и отново щеше да започне дневният цикъл.

По тротоарите и улиците имаше по-малко човеци, но едва ли можеха да се нарекат пусти. Светлините по стълбове, сгради, надписи и прочее разпръскваха мрака и правеха мястото по-светло от онова, което минаваше за дни на много от световите, на които беше ходил.

Човеците се страхуваха от мрака и той предполагаше, че това обяснява нещата.

Не че изпитваше нужда да разсъждава над такива философски проблеми. Не. Седнал в землянското превозно средство, Едгар бе сериозно разтревожен. Кутията, която беше взел от убития балтианец, се оказа нещо повече от обикновената конструкция от растителна материя, на каквато приличаше. Проклетият балтианец бе скрил под дървото куб от дураконий и плътният твърд метал беше устоял на всички опити на Едгар да го отвори.

Той изръмжа и удари кутията с юмрука на обвивката си. Дървеното покритие се цепеше отново и отново, но дураконият оставаше непокътнат. Проклетие! Дано всички балтианци попаднеха във Вечната пустош!

Не можеше да продължава да използва обвивката си така — беше достатъчно нежна, за да се разкъса и после щеше да му се наложи да си търси нова, перспектива, която намираще за извънредно неприятна.

Той затършува наоколо и в малкото складово отделение на пулта за управление на машината откри метален инструмент — жълта пластмасова дръжка, от която стърчеше метален лост със сплескан край. Отвертка. Едгар се опита да насили с него кутията.

Металният лост се огъна, но кутията остана затворена.

Едгар изруга на родния си език и обрече кутията, балтианците, живота, вселената и всичко останало на вечно проклетие в най-

дълбоката от Седемнайсетте сухи ями под Вечната пустош. Той заблъска кутията във вратата на автомобила и закрепя в безсловесна ярост.

Неколцина минувачи боязливо погледнаха от тротоара към колата, но никой не се осмели да се приближи. И добре, че не го направиха. Както се бе ядосал, Едгар можеше да унищожи цели легиони. Поне толкова. Може би повече. Тъпи човеци!

Последният удар по вратата доведе до частичен резултат. Един от ръбовете на вътрешната кутия мъничко се отвори.

Аха!

Той взе отвертката и пъкна върха ѝ в дупката. С огромно дори за него усилие успя да я разшири и накрая ключалката се предаде.

Капакът се отвори.

— Ха! Сега те пипнах! — каза Едгар.

Кутията бе пълна с блестящи камъчета. Зелени, червени, прозрачни. Скъпоценни камъни, досети се той, човеците толкова си падаха по такива лъскави нещица, че имаха цели магазини само за да ги продават и купуват. Джунджурии, които използваша предимно жените, за да привличат партньори, доколкото можеше да каже той.

Вътре нямаше нищо друго.

Яростта на Едгар достигна пределната си точка и той закрепя толкова силно, че прозорецът на вратата, в която бе удрял кутията, се пръсна от бесния му вик:

— Н-е-е-е-е-е-е-е!

По дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите!

Нямаше го тук!

Това беше зле. Много зле. Всичко бе минало толкова гладко — трябваше да се досети, че нещо ще се случи. Винаги ставаше така, никога нищо не му се удаваше лесно.

Защо животът му беше толкова по-тежък, отколкото на всички останали? Не бе честно!

Когато Джей и Кей се върнаха в централата, приближаваше пет сутринта. Доколкото Джей можеше да прецени всички, които бе видял там предишния ден, все още бяха в сградата — работата продължаваше с пълна пара.

Широкоекранният телевизор или каквото беше там сега показваше съзвездие и Джей дори успя да го разпознае: Орион.

Той съобщи откритието си на Кей.

— Градско момче като теб да познае Орион?

— Бил съм на летен лагер в Пенсилвания.

Зед се приближи и погледна към тях.

— Тук никой ли не вярва в съня? — попита Джей.

— Близначките ни държат на кентаврийско време. — Той кимна към извънземните близначки. — Трийсет и седем часов ден. Свиква се, освен при някоя и друга случайна психоза.

— Това обяснява много неща — отбеляза Джей.

Зед взе лазерна показалка и посочи с малката червена точка екрана.

— Орион, една от най-ярките групи звезди на северното небе. А тук — той премести показалката, — тук е Орионовият пояс.

— Значи за това говореше малкото зелено приятелче. За галактиката в Орионовия пояс?

Зед поклати глава.

— В Орионовия пояс няма каквито и да е галактики. Тук са само тези три звезди и те не са толкова добре подредени, колкото изглеждат — така се виждат само от Земята. Галактиките се състоят от милиарди звезди. — Той изключи показалката. — Не си чул добре.

Джей се усмихна.

— Аз те привличам, нали? Разбирам. Няма да го използвам в твоя вреда.

Зед му се намръщи.

— Може и да съм новак тук и да не ми е ясно всичко, но ушите ми са си наред. Каквото е казал, това съм чул. Имах и свидетелка, но леденият човек ѝ проми мозъка.

Джей хвърли поглед към Кей, за да види реакцията му, но него го нямаше — а, ето къде беше. Пред друг, по-малък монитор. По дяволите, даже бе разхлабил вратовръзката си.

— Ще се видим по-късно — каза Джей.

Той се насочи към мястото, където седеше Кей. И надникна над рамото му.

На монитора се виждаше карта на Северна Америка. Образът се увеличи. Показа се Аризона, после някакъв град, след това квартал и

накрая камерата надникна направо в нечий заден двор.

— Страхотен обектив — отбеляза Джей.

Кей не му обърна внимание. На екрана проблесна надпис: „Обектът открит“.

На монитора се появи жена на средна възраст. Последва нов надпис:

ОБЕКТ: ЕЛИЗАБЕТ АН РЕСТЪН.
НАСТОЯЩО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ: В ДОМА Й.
АДРЕС: САЩ/АРИЗОНА/ТЕМПИ/
„ФЕЪРФИЛД АВЕНЮ“ 553.

— Добре изглежда — каза Джей. — За жена на нейната възраст. Изражението на Кей беше неразгадаемо, но в него все пак имаше нещо. Като... копнеж?

Джей направи интуитивна връзка. Нямаше друга причина, освен инстинктивното си усещане, но бе сигурен, че е прав.

— По дяволите — каза той.

Кей го погледна.

— Това е тя, нали? Момичето, което никога не е получило цветя от младежа на онези снимки, дето ми ги показа. От теб. И след всички тези години продължаваш да се интересуваш от нея?

Кей не отговори.

— Трябва наистина да изпитваш нещо към нея. Омъжвала ли се е?

— Не — отвърна Кей. Болката в гласа му беше най-силната емоция, която бе проявявал пред Джей до този момент.

Така значи. Не беше толкова студен, на колкото се правеше. Може би му бяха въздействали всички онези неща с лекарката. Може би просто носеше безчувствена маска. По дяволите, всеки знаеше, че Спок е изпитвал човешки чувства, независимо от опитите му да го отрече. Проклятие.

Кей протегна ръка и натисна едно от копчетата. Екранът затрептя.

ОБЕКТЪТ ЗАГУБЕН

Той се отпусна назад на стола си.

„Господи — помисли си Джей. — И аз ли ще съм такъв след трийсет години?“

— Е, по-добре е да си обичал и да си загубил... — започна той.

Кей се обърна и заби яростен поглед в него. Джей млъкна. Добре. Може би сега не бе подходящият момент. Ако погледите можеха да убиват, той щеше да е димящо петно на пода. По-късно. Можеха да поговорят за всичко това по-късно, когато се опознаеха повече. Може би след десетина-петнайсет години.

— Кей? — повика го Зед. — Ела насам.

Зед отново беше повикал на екрана картата с временно пребиваващите извънземни. Джей и Кей се приближиха да погледнат. Списъците премигваха. Някои от точките изчезваха.

— Заминават си — каза Кей. Гласът му издаваше някаква смесица от удивление и страх.

— Дванайсет скока само за последния час — съобщи Зед. — Редгик, съпругата му и новороденото им дете бяха само началото.

— Защо си заминават? — попита Джей. — Знаят нещо, което не ни е известно, така ли?

Кей погледна към него, после отново върна очи към екрана.

— Откъде плъховете разбират кога да напуснат потъващия кораб? — Той се обърна към близачките. — Превключете на лунен сателит четири. Покажете Манхатън, моля.

На екрана се появи ярко петно на Източното крайбрежие, което представляваше Ню Йорк.

— Преминете на четиристотин — каза Кей.

Картината се промени в изглед на Земята от космоса.

— Четири хиляди — продължи Кей. — Дайте ми общ поглед.

Планетата се отдалечи още повече и сега представляваше само малка синя сфера, увиснала в пространството. Отстрани проблясваше светла точица. Под нея бе написано: „Равнище четири“. Образът се измести и се съсредоточи върху премигващата точица.

— О, мамка му — каза Кей. — Кога се появи това?

Зед поклати глава.

— Сутринта го нямаше.

— Какво? — попита Джей. — Какво?

— Това е арквилиански боен крайцер — отвърна Кей.

— А при нас има убит арквилиански принц — прибави Зед.

От монтираните до екрана тонколони се разнесе звук като от котка и мишка, попаднали в месомелачка.

— Съобщение от бойния крайцер — каза една от близначките. Или поне Джей си помисли, че казва това.

— Пусни го през преводача — нареди Зед. Той погледна към Кей. — Имахме известни проблеми с преводача.

— Като че ли са ядосани — отбеляза Джей.

— Ядосани са — отвърна Кей. — Ако не бяха, нямаше да са тук. Зед се обърна към Кей.

— Най-добре да прескочиш до магазина на Розенбърг и да видиш какво ще успееш да откриеш. Въръжи се добре. Каквото и да е замислил бръмбарът, със сигурност е нещо лошо и определено не ми харесва да гледам онзи крайцер там.

— Нали не искате да кажете, че имате лоши предчувствия? — подметна Джей.

— Млъквай — отсече Зед. — Тръгвайте.

Кей кимна. И поведе Джей по коридора към склада. От един от шкафовете, който отключи с отпечатъка на дланта си, той извади многоцевен пистолет, странно устройство с малка прозрачна кутия отдолу, която приличаше на допълнителен резервоар, закачен за стар пикап. Вътре имаше газ с различни цветове. Оръжието имаше доста гаден вид.

— Страхотна играчка — каза Джей. — Какво е това?

— Деатомизатор серия четири. — Кей взе от шкафа кобур, закачи го на колана си и пъкна големия пистолет вътре. После отново затършува из шкафа и извади ново оръжие. Беше толкова малко, че можеше да се скрие в човешка длан.

— Това е за теб — рече Кей. — Казваме му „Шумния щурец“.

Джей взе пистолета. Приличаше на детска играчка. Наистина бе ужасно малък.

— Значи ти взимаш деатомизатора, а пък на мен ми даваш Шумния щурец? Хайде бе!

Кей не му обърна внимание.

На излизане двамата отново минаха покрай големия екран. Сега той показваше бойния крайцер в близък план. От всички страни на кораба стърчала тръби. Докато Джей го гледаше, тръбите започнаха да се движат и се насочиха към една и съща точка.

— Това да не са оръжия? — попита той.

— Да.

— Току-що ги насочиха към нещо.

— Да.

— Искам ли да зная към какво?

— Не особено.

Когато излязоха навън и се насочиха към колата, Джей си помисли, че може би не е зле да поизясни нещата.

— Нали разбираш, когато ми каза, че не можем да имаме каквито и да е връзки, нали нямаше предвид абсолютно никакви връзки? Искам да кажа, нали зацепваш, че ако не мога да имам, нали така, поне някоя и друга приятелка, при която от време на време да се отбивам, може би ще трябва да анулирам договора си с вас.

Кей му отвърна с едва забележима усмивка.

Джей вдигна поглед към небето. Зората вече започваше да го обагрят със светлина.

— Много ли са мощни оръжията на онзи крайцер там горе?

— Достатъчно, за да превърнат Земята в пепел още преди да успееш да мигнеш.

— О, Господи. Те няма да ни унищожат, нали?

— Може би няма. Но пък от друга страна арквилианците рядко оставят без последствия убийството на техни хора. И нямат особено високо мнение за нашата раса. Ако незабавно не заловим бръмбара, който е убил техния посланик, на твое място не бих започвал да чета дълги книги.

— Проклятие — рече Джей.

— Амин.

15.

Едгар пристигна до магазина за джунджурии, от който беше проследил Розенбърг. Край тротоара нямаше свободно място за паркиране, затова спря до друг автомобил и изгаси двигателя. Ако пилотът на машината поискаше да си тръгне преди Едгар да си е свършил работата, ами, жалко. Щеше да му се наложи да почака.

Очевидно в това отношение имаше много прецеденти — и други коли бяха паркирани така и изглежда никой не ги безпокоеше.

Едгар се насочи към магазина. Той разби стъклото на прозореца, бръкна вътре, отключи заключващите механизми, отвори вратата и влезе.

Висок звън изпълни въздуха. Едгар не му обърна внимание и започна да търси.

Навсякъде имаше скъпоценни камъни, украсени и преносими уреди за измерване на времето, блестящи ленти от скъпоценни метали. Колко диви бяха тези същества, да изпитват нужда да се украсяват с такива боклуци.

Той разбиваше витрини, разхвърляше скъпоценности, търсеше.

Нищо! Нищо!

Побеснял от ярост, Едгар разбиваше всичко, което можеше да докопа. Смъкваше снимки от стените — плоски, едноизмерни изображения на различни неща — и ги хвърляше накъдето му попадне.

При третия или четвъртия от портретите той спря. Беше на малкото създание, което носеше Розенбърг. Едгар се огледа. Животното — котката — се виждаше на още няколко снимки.

Хмм. Очевидно това същество бе от известно значение за маскирания инопланетянин...

Навън се разнесе нов звук, достатъчно силен, за да проникне в съзнанието му, въпреки звънтящата аларма в магазина. Той погледна през разбитото стъкло.

Пред колата му беше спряла голяма машина. Пилотът бе слязъл навън и завързваше за неговия автомобил нещо, което приличаше на

теглич. Едгар се намръщи. Трябваше да се погрижи за това.

Навън той се приближи до човека.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Двойното паркиране е забранено тук, приятел. Ще си вземеш колата от паркинга на Двайсет и трета и „Пиър“.

— Не можеш да вземеш тази машина. Тя ми трябва.

— Животът е тежък.

Той се огледа. Наоколо имаше неколцина човеци, макар че повечето от тях не обръщаха внимание на разбитото стъкло, пронизителната аларма или на пилота и Едгар. Навярно не бе добра идея да отскубне крайниците на този човек и така излишно да привлече вниманието им. Трябваше да действа по-фино.

Той отиде при колата си и извади оръжието, което едгарът се беше опитал да използва срещу него точно след приземяването му.

После се върна при човека, който продължаваше да завързва двете машини. Едгар махна с пушката към пилота.

— Виж това — каза той.

— Страхотно. Какво е това, дванайсет калиброва ли е? В камиона имам нещо по-опасно, приятел. — Мъжът продължи да си върши работата, без да обръща внимание на смъртоносната заплаха.

Кретени ли бяха тези човеци? Нима това слабоумно създание не разбираше, че е в опасност? Или не му пукаше?

Във форда Джей побърза да си сложи колана преди Кей да запали двигателя. Почувства се малко по-добре, когато потеглиха по манхатънските улици, попадайки от задръстване на задръстване. Този град беше истинско мъчение за колите, даже за такава браква като този ежедневно нуждаещ се от ремонти детройтски динозавър.

— Знаеш ли, трябва да призная, че май си паднах по онази патоложка.

Кей хвърли поглед към него.

— Май забелязах нещо такова.

— Въпросът е, че след като й проми мозъка, тя е забравила всичко за мен.

— Имаш късмет. Никога не бях виждал чернокож да позеленява — ти беше първият, когато започна да бърникаш в онзи извънземен

хералд.

— Извънземен какво?

— Хералд. Маскировките, които носят някои извънземни, в известен смисъл са жива плът, но не са истински човек, както веднага забеляза младата д-р Лоури. Между тялото и съществуването, което го контролира, има някаква симбиотична връзка, като между коня и ездача. Ездачът храни коня и го реши, осигурява му място за спане, а конят го откарва където поиска. Нещо такова. В известен смисъл.

— Да, хм, вътрешностите бяха достатъчно хлъзгави, за да са истински.

— Тъкмо това ти казвам и аз. Ти не успя да впечатлиш д-р Лоури с железния си стомах, нали така? По-добре да забрави, че едва не избълва вечерята си в чистичката ѝ зала за аутопсии. Така ще можеш да започнеш наново, ако изобщо я видиш пак.

— Изобщо ли няма да си спомня за мен?

— Навярно не. Понякога неврализаторът оставя някой и друг синапс и нещата ти се струват познати, но обикновено напълно изтрива спомените. Носят се слухове, че има неколцина, които не се поддават на такова въздействие, но не мога да кажа, че съм попадал на някого от тях. Хопа, стигнахме. Това е бижутерията на Розенбърг.

На улицата до камион, задръстил друга кола, Джей видя мъж, който спореше с шофьора на полицейски влекач и приличаше на провинциалист. Той се ухили. Този тип определено беше в дълбока заблуда, ако си мислеше, че ще успее да се измъкне. Нюйоркските шофьори на полицейски влекачи бяха свикнали с опасностите повече, отколкото служителите в бензиностанциите по междуцатските магистрали с нощните обири и това определено подсказваше нещо.

— Уха — каза Кей.

— Знаеш, че не ми е приятно да говориш така. Какво има?

— Хвърли един поглед натам.

Джей погледна към бижутерийния магазин. Предният прозорец беше разбит, вратата зееше широко отворена.

— Добре, ще го кажа. Имам лошо предчувствие, Оби-уан — рече той.

Кей вкара форда на мястото, освободено от камион за разнасяне на деликатеси и излезе навън. Той пхна ръка под самото си. Несъмнено бе стиснал онзи суперменски патлак. Джей пхна

собствената си ръка в джоба на самото си и откри мъничкото пистолетче, което носеше. Играчката не му предлагаше голямо успокоение. Що за име беше „Шумния щурец“? Вдигаш ударника и той започва да цвърти, така ли? Гос-поди.

Кей влезе пръв и веднага извади оръжието си. Джей го следваше по петите.

Магазинът беше обърнат с главата надолу и навсякъде се валяха диаманти и рубини, сякаш изсипани от продънена торбичка с кучешка храна. На пода трябва да лежаха поне неколкостотин хиляди долара в стока.

— Що за кретен ограбва бижутериен магазин и оставя бижутата?
— попита Джей.

Кей отпусна пистолета си. Джей погледна към своя щурец, поклати глава и го прибра обратно в джоба си.

— Някой, който не търси бижута — отвърна Кей.

Джей погледна към снимките на пода и онези, които все още висяха по стените.

— Човекът адски си е паднал по тази котка, нали?

— Не човек — поправи го Кей. — Извънземен. Опитай се да не го забравяш.

Джей се огледа. Долови движение пред магазина. Онзи селянин, който се караше с шофьора, сега се насочваше към тях и две неща едновременно поразиха Джей: отнякъде познаваше това лице. И... мъжът държеше в ръцете си пушка.

— Залегни! — извика той. — Това е онзи фермер от север и има пушка!

Джей се мъчеше да измъкне от джоба си малкия пистолет, когато фермерът — как ли се казваше? Едгар? — вдигна пушката и стреля. Хлапето усети свистенето на сачмите над главата си, но нямаше време да погледне дали Кей е успял да се отдръпне.

Най-после успя да измъкне миниатюрното пистолетче от джоба си, макар че от него едва ли щеше да има някаква полза. Застана на едно коляно, вдигна играчката, прицели се през разбития прозорец най-общо по посока на Едгар и натисна спусъка...

Разнесе се гръм като от избухнала бомба и един съвсем новичък кадилак, паркиран отатък улицата, полетя на парчета във въздуха сред

огън и дим. Откатът на малкото пистолетче отхвърли Джей на повече от три метра назад.

— Мамка му! — извика той, когато възвърна дар слово. Ушите му кънтяха и ноздрите му бяха изпълнени с някаква остра кисела миризма. Джей зяпна към мъничкото оръжие.

Проснат по очи с ръце на шията, Кей отново се изправи на крака и извади пистолета си.

От кадилака на улицата беше останала само рамката и горящите гуми. Едгар не се виждаше никъде.

Джей се изправи и изтича след Кей.

Двамата излязоха на тротоара, тъкмо навреме, за да видят как Едгар удря шофьора на влекача с такава сила, че го отхвърли на пет-шест метра разстояние. Този тип имаше гаден удар.

Едгар скочи във влекача и настъпи газта.

— Мамка му! — извика Кей и отпусна оръжието си.

Тълпа от очевидци бе решила, че сцената си струва да спрат и да погледат.

Влекачът и камионетката на Едгар се отдалечаваха, но не прекалено бързо. Джей вдигна Шумния щурец. Той затвори едното си око, за да се прицели по-добре през миниатюрния мерник...

— Недей... — започна Кей.

Джей зае стабилна поза и стисна пистолета с две ръце. Стреля...

Въпреки позата откатът отново го повали на земята. Проклятие!

Изстрелът попадна в теглича и го разкъса. Влекачът и камионетката се отделиха. Влекачът започна да набира скорост.

Камионетката се блъсна в паркиран наблизко тъндърбърд и успя да причини сериозни поражения, преди да спре.

Джей скочи на крака, притича, за да заеме по-добра позиция...

— Джей! Недей пред цивилните!

Той не му обърна внимание, скочи върху една от колите, прицели се, натисна спусъка...

... точно когато пред влекача се изпречи случаен микробус.

Микробусът експлодира и посипа на всички страни дъжд от мебели. Наблизко прелетя диван, после маса и столове, етажерка. Тълпата от граждани се пръсна, за да се скрие.

Джей беше отхвърлен назад през прозореца на паркирания зад него автомобил. Задникът му спря точно пред лицето на изпадналата в

паника жена зад волана. Когато най-после успя да се измъкне, Едгар вече го нямаше.

Кей се приближи, хвана го за ръка и го отдалечи от зяпачите.

— Не трябва да стреляме с тези оръжия пред цивилни — каза той.

— „Шумен щурец“, а? Много смешно. Хо, хо, хо. — Джей погледна към пистолетчето си.

— Хайде, трябва да повикаме тук групата по почистването...

— Не можем ли да оставим тези глупости, Кей? Искам да кажа, какво са няколко коли и камиони, когато извънземен боен крайцер се готви да ни унищожи, ако не...

— Чуй ме, бързак, винаги има някой извънземен боен крайцер, корлиански смъртоносен лъч или някаква междугалактическа чума, които се готвят да унищожат живота на тази планета. Ние ги спираме. Винаги сме ги спирали и този път също нямам намерение да се прецакам. Единственото нещо, което позволява на хората тук да си живеят живота, е, че не знаят за всичко това! Как според теб щяха да се чувстват, ако знаеха? Щеше да настъпи паника, която да обърне половината планета с главата надолу и да причини смъртта на хиляди, може би даже на милиони!

Джей се замисли за миг. Да, Кей бе прав. Той погледна към тълпата от ужасени и озадачени зяпачи. Да, това беше като онази реплика на Джак Никълсън за използването на истината. Навярно щеше да е най-добре, ако не помнеха нищо за случая. „Просто малко блатен газ, момчета. Няма за какво да се притеснявате.“

Той се обърна към Кей.

— Но той се измъкна.

— Няма да напусне града — отвърна Кей.

— Откъде знаеш?

— Погледни към камионетката. Онова нещо, дето е скрито отзад? Това е корабът му.

Кей извади клетъчния си телефон.

— Зед? В момента сме при бижутерияния магазин и спешно ни трябва група по почистването клас едно. Открихме бръмбара. Не, избяга, но возилото му остана тук. А-ха. Точно така.

Кей изключи телефона и погледна към Джей.

— Какво?

— Ще останем тук, докато пристигне групата, която ще почисти всичко и ще прибере кораба. После се връщаме в централата.

Джей поклати глава. Въпреки черния костюм и грозната кола, тази работа не беше досадна. Със сигурност можеше да го каже.

16.

Кей погледна към екрана и пред очите му няколко от идентификационните светлилки угаснаха. Двамата с хлапето се насочиха към кабинета на Зед.

Когато влязоха, възрастният мъж вдигна поглед към Кей и поклати глава.

— Доста е спорно дали ще успеем. Така както си заминават, на космодрума сигурно има надпис: „Последният извънземен да угаси светлините!“.

— Не може да е чак толкова зле — каза Джей. — Нали?

Зед се изправи, отиде до вратата и посочи към долния етаж.

— И някои от нашите си тръгват — каза той.

Кей погледна и видя трима вермарианци, които носеха куфари.

— Проклятие. Не мога да повярвам, че Иги бяга. Смятах го за издръжлив червей.

Той си помисли, че хлапето ще пусне някоя остроумна забележка, но последните му думи трябва да бяха минали покрай ушите на Джей.

— Всички те имат повече опит с бръмбарите от нас — каза Зед. — Това ми прилича на вечеря на голяма фамилия в скъп ресторант. Всеки бърза да си тръгне, преди да донесат сметката.

— Ами арквилианците? — попита Кей.

— Очевидно все още имаме някакви проблеми с арквилианския речник в преводача ни. До този момент дешифрирахме само част от съобщението им: „Освободете галактиката“.

— Страхотно. Чудесно. Никой не знае какво, по дяволите, става.

— Виждаш ли? — каза Джей. — Казвах ти, че става въпрос за галактика. Може би искат форд, нали разбираш, като твоя. Форд „Галакси^[1]“?

Кей го прониза с поглед. Хлапето се ухили.

— И става все по-добре — продължи Зед. Той извика на близначките: — Включете на далечен обхват, моля.

Поне близначките още не си бяха тръгнали.

Образът на големия екран се промени.

— На ринга се появява още един състезател... — каза Зед.

— Хопа — отбеляза Кей.

Той погледна изображението. Виждаше се втори боен крайцер, само на няколко хиляди километра от арквилианския.

— Чакай да се сетя — рече Джей. — Семейството на малкото зелено човече. И те са ни се ядосали, нали?

— Балтиански боен кораб, точно така. Дай на човека една пура.

— Искаш да се разболея от рак на белия дроб ли?

— Няма да има време да се развие. Всъщност, ако не си размърдаме задниците и не се справим с положението, ти изобщо няма да имаш време да си допушиш пурата.

— И как точно ще решим проблема?

— Нуждаем се от по-ясно виждане за галактическата политика. Трябва ни повече информация за балтианците и арквилианците.

— Имате ли нещо като енциклопедия? Като космически интернет или нещо подобно?

— Това е проблемът с вас, младите, мислите си, че можете да научите всичко от видеото или компютъра. Не, нужен ни е специалист. И аз познавам такъв — стига вече да не е напуснал планетата.

— С теб съм, шефе. Води ни.

— Тръгвайте — каза Зед. — Време е да се поразтичаме.

Кей кимна.

— Чу какво ти каза човекът. Да вървим.

Двамата излязоха.

* * *

Едгар спря влекача, слезе навън и се отдалечи, като ругаеше под носа си. Не се предполагаше, че землянската полиция и армия имат оръжие като онова, което бяха използвали срещу него при магазина за джунджурии. Това означаваше, че местният граничен патрул знае за него. Щяха да търсят колата му. И нещо още по-лошо, корабът му беше при тях.

Какво да прави? Трябваше да овладее положението! Трябваше да намери онова, което търсеше, и то скоро! Без него корабът бе последната му грижа. Нямахше да си тръгне от тази дупка без онова, за което беше дошъл. Балтианците или арквилианците — а може би и двете сили — вече би трябвало да са разположили наблизко боен кораб. Когато научеха за убитите си посланици, щяха адски да се разгневят. Доскоро всичко вървеше според плана, но после нещата напълно се бяха объркали.

Е, не, не напълно. Бе сигурен, че знае къде е наградата — само че не точно къде. Но можеше да я намери, ако получише малко информация. Беше се върнал при хранилнята, където бе убил двамата посланици и после скрито беше наблюдавал, преди да си тръгне с кутията на балтианеца. Бе видял как откарват труповете. Знаеше къде би трябвало да е отнесена наградата.

Стигна до ниска постройка, на която бяха изложени печатни периодични издания. А, да, информационна сграда, казваха ѝ „павилион за вестници“. Човекът зад щанда го погледна.

Едгар обмисли положението. Хм, добре. Това беше информационен павилион, нали така? Той бързо се приближи, хвана човека за горната дреха и го повдигна от земята.

— Къде държите мъртъвците си?

— Аз... аз... аз... нямам никакви мъртъвци! — запелтечи мъжът.

Едгар го разтърси и чу, че зъбите му изтракват. Издрънча и още нещо. Навярно нищожният мозък в този грозен череп.

— Опитай пак, земньо. Къде държат мъртъвците?

— Не зная! В градската морга.

Той отхвърли продавача, който се блъсна в задната стена на павилиона. Когато понечи да си тръгне, Едгар забеляза витрина с правоъгълни картички със снимки на различни сгради. „Нюйоркски забележителности“ — пишеше на витрината. Пощенски картички по един долар. Едно от изображенията особено привлече вниманието му. Аха. Той взе картичката и си тръгна.

— Дължиш ми един долар, приятел! — извика след него продавачът.

Едгар не му обърна внимание.

А сега — как да открие градската морга?

В сравнение с шофирането на Кей дори най-печеният таксиметров шофьор би приличал на дребно старче с шапка, излязло на неделна разходка. Той натискаше клаксона, навлизаше в насрещното платно, веднъж даже се качи на тротоара и изкара ангелите на някакъв пияница. Ако пияницата беше съвсем малко по-бавен, щеше да мине през краката му.

Или пък, ако пияницата бе извънземен — през псевдоподите му. Или през пипалата му. Или през перките му.

— Я по-спокойно бе, човек.

— Няма време — отвърна Кей.

Накрая спряха пред някакъв павилион. „Орчърд стрийт“, разбра Джей. Мъж с малък мопс, който се мотаеше в краката му, заключваше павилиона. Носеше мръсна плетена жилетка, вълнена шапка, ръкавици без пръсти и мърляви панталони. Когато двамата излязоха от форда, Джей каза:

— Всеки кретен може да види, че този тип е извънземен.

— Хей, ако не ти харесва, можеш да ми цунеш малкия космат задник.

Тези думи обаче не бяха изречени от мъжа.

Беше ги казало кучето.

— Запознай се с Франк Мопса — представи го Кей. — Как я караш, Франк?

— Извинявай, Кей, не мога да разговарям, трябва да вървя. Моят човек си тръгва. Ще го изпусна.

Кей се наведе и хвана кучето. То излая като, хм, като куче.

— Хей! Пусни ме!

— Не мога, Франк. Трябва ми малко информация.

— Това не е законно! — каза мопсът.

— Подай оплакване при посланика си — ако успееш да го откриеш. Обзалагам се, че самият той вече е отлетял.

— Хайде, Кей, пусни ме. Не можеш да постъпваш така.

— Повикай момчетата от кучкарника, Джей. Хванахме бездомно псе. Готов ли си да останеш заключен няколко дни, Франк? Ще позадържим Фидо тук, за да не може да те освободи.

— Не можеш да го направиш! Махни си лапите от мен!

Неколцина минувачи забавиха крачка, за да погледнат към Кей. Можеш посред бял ден да изнасилиш монахиня на Пето авеню и никой няма да спре, за да ѝ се притече на помощ, но ако се отнасяш зле с куче, веднага ще се събере тълпа, готова да те обеси. Джей си спомняше, че веднъж беше гледал по телевизията репортаж за някакво природно бедствие в Южна или Централна Америка, май че земетресение. Всички онези пеони, които седяха пред разрушените си колиби, нямаха храна, вода и подслон и трябваше да стоят навън под дъжда. Старици, жени с бебета. Някъде назад се виждаше кучка с малки кученца. Телевизионният канал бе получил хиляди писма с предложение за помощ.

В повечето от писмата се предлагаше помощ за кучетата.

Е, можеше да го разбере. Колкото повече опознаваше хората, толкова повече започваше да харесва кучетата. Когато живееше при родителите си, имаха куче и независимо в колко лоши отношения със старците беше, животното винаги с радост го посрещаше на вратата. Избягал от училище? Забравил да окоси моравата? Огънал бронята на колата? Хей, всичко това изобщо не интересуваше Лена. Излез навън да донесеш пощата и когато се върнеш, Лена е там, скача като луда, щастливо ближе ръката ти и направо можеш да я чуеш как си мисли: „Върна се! Върна се! Ура! Страхотно!“ На котката изобщо не ѝ пукаше дали е жив или мъртъв, стига да я хранеше, но кучето го обичаше независимо от обстоятелствата.

Мопсът ръмжеше и на няколко пъти се опита да излае. Сигурно знаеше какво е отношението на хората към кучетата. Минувачите забавяха крачка. Някой не каза ли: „Донесете въже“?

— Няма проблем, приятели — рече Джей. — Кучето е, хм, помага ни в едно разследване.

— Арквилианците и балтианците — каза Кей. — Какво ти е известно?

— Кей, наистина нямам време за това.

— Колкото по-скоро ми кажеш, толкова по-скоро ще си тръгнеш.

— Добре, добре. Арквилианците и балтианците са от различни галактики и винаги са воювали помежду си. В повечето случаи за властта над трета галактика. Някъде в центъра на града са били проведени мирни преговори, на които се решило, че балтианците ще отстъпят галактиката на арквилианците или обратно, не зная. Така или

иначе, договорът бил подписан. Бръмбарът имал други идеи. Нали ги знаеш какви са бръмбарите, Кей?

Кей погледна към Джей, който нямаше и най-малка представа.

— Колонията на бръмбара от векове преживява от тази война.

— Ами пояса? — попита Джей.

— Да. Преди да се гътне, Розенбърг спомена нещо за Орионовия пояс — каза на мопса Кей. — Какво е имал предвид?

Един от минувачите спря и попита:

— Какво правиш с кучето, приятелче?

Джей погледна към мъжа, който спокойно можеше да е руски щангист от най-тежка категория.

— Няма проблем. Трябва да го заведем на ветеринар, а то се дърпа. Има глисти.

Щангистът погледна подозрително, но се отдалечи.

— Чух, че галактиката била тук, на планетата — каза Франк Мопса.

— Тук ли? — възкликна Кей.

— Милиони и милиони звезди, планети и прочее? Тук? Не разбирам — прибави Джей.

Кучето се подсмихна.

— Вие, човеците, не разбирате много от нищо. Кога ще проумееете, че големината няма значение? Не е задължително нещо да е голямо, за да е важно. Според местните стандарти въпросната галактика е мъничка. Съвсем мъничка.

— Колко мъничка? — попита Кей.

— Не зная точно. Може би колкото топче. Или скъпоценен камък.

— Господи — каза Джей.

— Добре, Кей, това е всичко, което зная. А сега, ако си така любезен да ме пуснеш, трябва да тичам, за да хвана полета.

Кей остави мопса на земята.

— Успех, Кей — каза кучето. — Не мисля, че имате шанс, но ще викам за вас. Тук ми харесва. За град с такава големина имате много пожарни кранове.

Мопсът и човекът — който изобщо не изглеждаше притеснен, че кучето може да говори — си тръгнаха.

— Може би не е искал да каже „пояс“ — рече Джей.

Кей се намръщи.

— Какво?

— Малкото зелено човече. Английският му не беше блестящ, едва намираще думите. Може би не е искал да каже „пояс“. Може би е искал да каже нещо друго.

— Какво?

И двамата ги озари едновременно.

— Качвай се в колата — каза Кей.

Джей вече вървеше натам.

Вътре хлапето рече:

— Добре, чакай да видя дали съм го схванал. Арквилианците са от една галактика, балтианците от друга и се бият за трета, която е голяма колкото топче.

— Изглежда е така — потвърди Кей.

— Добре. А бръмбарите искат войната да продължи, затова нашият човек Едгар е тук да провали мирния договор.

— В което вече постигна известен успех, да.

Джей погледна към един от пешеходците, който се опитваше да пресече улицата. Кей включи полицейските светлини и едва не го прегازی. Пешеходецът яростно размаха ръце след форда, който дори не намали скоростта.

— Все още не разбирам — продължи хлапето. — Защо Зед просто не прати съобщение на арквилианците и балтианците за бръмбара? Искам да кажа, те трябва да имат известен опит с бръмбарите, нали така?

— За това има основателна причина — отвърна Кей. Той рязко завъртя волана наляво и за малко не прегازی жена, която пресичаше улицата с бебешка количка. — Въпросът е, че тези извънземни изобщо не вярват на хората. Имаха, хм, някои неприятни преживявания.

Джей го погледна.

— Неприятни преживявания ли?

— Ами, да. Спомням си, че през първите няколко години, когато извънземните започнаха да пристигат тук, Айфеловата кула и Бруклинският мост бяха продадени на няколко пъти на по-лековерните туристи. Други пък си купиха цели километри блата във Флорида.

— Не.

— О, да. Едва не избухна истинска война, когато преди няколко години един вулвариански бизнесмен се опита да купи „Крайслър билдинг“.

— О, божичко.

— Точно така. Затова нямаме репутация на най-честните в галактиката, когато става въпрос за доверие, лоялност, услужливост и така нататък. И тук не включвам джебчиите, уличните банди, проститутките и другите, които грабят туристите. Можем да кажем на капитаните на онези бойни крайцери там горе, че за смъртта на принца и на посланика е виновен бръмбар и те само ще се усмихнат и ще кимнат, докато загреват унищожителните си оръжия.

— „Аз не съм виновен.“ Чувал съм го много често в полицията. Престъпниците винаги казват: „Хей, греша, Джак, аз не съм можел да го направя, тогава бях в Детройт“.

— Значи разбираш какъв е проблемът.

— Да. Трябва да хванем бръмбара, да вземем галактиката от него и бързо да се свържем с крайцерите.

— Ако галактиката е в Едгар.

— А?

Кей погледна към него и едва не прегази ченге от пътната полиция. Ченгето наду свирката си и започна да записва регистрационния номер на колата. Джей знаеше как стоят нещата на улицата и предположи, че полицаят няма да докладва за случая, а ще намери адреса на собственика и по-късно ще намине да му спусне някоя и друга гума или да издраска боята на автомобила. Макар че навярно не би си направил труда допълнително да обезобразява точно този автомобил. На кого му пукаше?

— Защо според теб дойде в бижутерияния магазин? — попита Кей. — Да си търси венчална халка ли?

Джей кимна.

— Ясно ми е какво искаш да кажеш. Ако беше взел галактиката, вече отдавна нямаше да е тук. — Той замълча за миг. — Може да не е разбрал онова, което научихме ние. Може да няма представа къде е.

Кей поклати глава.

— Съмнявам се. Той беше в магазина преди нас и е видял същото, каквото и ние. Бръмбарите не са глупаци. Можем само да се надяваме, че ще го изпреварим.

— Тогава защо се влачим така? Защо не настъпиш газта?

Кей кимна.

И настъпи газта.

Лоуръл Уивър, патоанатом в нюйоркската морга, стоеше над трупа на човек, изровен от плитка яма в уединено място в Сентръл парк. Трупът, с множество огнестрелни рани по главата, лицето и тялото, бил открит от два измъкнали се от каишките си упорити пудела. Когато собственичката им, седемдесетгодишна жена с боядисана в синьо коса, ги настигнала, кучетата вече били изровили едната ръка и дъвчели пръстите. В дрехите не били открити документи за самоличност, но смъртта бе настъпила само преди около ден и отпечатъците от пръстите принадлежаха на някой си Арнолд А. Коен, бивш уолстрийтски финансист, задлъжнял с милиони на клиентите си при катастрофалното спадане на цените на корпоративните акции.

Коен получил обвинение и бил арестуван, но излязъл под гаранция и изчезнал преди процеса.

До този момент Лоуръл бе извадила шестнайсет куршума и доколкото можеше да определи, те бяха поне от четири различни калибъра — 38-ми, 22-ри, 45-ти и един 9-милиметров. Навярно все още беше прекалено рано, но тя предполагаше, че неколцина от инвеститорите на покойния г-н Коен са успели да го открият. Или пък бе убит от колекционер на пистолети, използвал най-различно оръжие просто за удоволствие. Може би от човек, използвал пистолетите на различни свои роднини, загубили пари заради г-н Коен? Ето, бум, това е за леля Сара! И бам-бам, това е за чичо Лоуи! И пат-пат, баба Клайн ти праща много здраве!

Тя се намръщи. Какви странни мисли. Днес се чувстваше някак разсеяна. Денят беше минал нормално, нямаше нищо необичайно, но тя постоянно бе замаяна и непрекъснато се хващаше, че витае в облаците. Спомняше си неща, случили й се като дете. Сякаш мозъкът ѝ не функционираше съвсем нормално и прескачаше като стара грамофонна плоча.

Добре. В последно време ѝ се струпа доста работа. Може би имаше нужда от отпуска.

Тя върна вниманието си обратно към г-н Коен. И откри нов калибър, навярно 25-ти.

Възможно ли беше този тип да е застрелян от петима различни хора?

Господи, случаят започваше да прилича на роман от Агата Кристи...

[1] Galaxy (англ.) — галактика. — Бел.пр. ↑

17.

Върху гишето в моргата Едгар намери механично устройство за сигнализиране. Той удари с длан по малкото лостче, което стърчеше от металната полусфера, и беше възнаграден с остър звън. Повтори процедурата няколко пъти.

Докато звънеше, забеляза, че крайният израстък на обвивката му — дланта — започва да изглежда доста зле. Кожата бе придобила сивкав цвят и от плътта под нея падаха тънки люспи.

Ако бързо не свършеше с тази работа, почти със сигурност щеше да му се наложи да си търси нова маскировка. Дори само това си струваше неимоверно да увеличи скоростта.

От някакво малко помещение излезе човек. Носеше компактно, отпечатано върху хартия четиво — книга. Носеше също устройство, чиято функция Едгар не успя незабавно да определи. Приличаше на тънък плосък правоъгълник с големината на длан, направен от гъвкава пластмаса на дупки, прикачен за тънка пръчка приблизително с дължината на човешка предмишница. Някакво ветрило? Сигнално устройство?

Човекът носеше на гърдите си табелка, на която пишеше „Тони“.

— Много ви благодаря, че се уверихте в изправността на звънеца — каза тонито.

Край Едгар забръмча малко летящо създание, несъмнено привлечено от разлагащата му се обвивка. Крилатото насекомо кацна на гишето пред човека. Едгар му се усмихна.

Тонито бързо използва ветрилоподобното устройство, като рязко шляпна с него нещастното насекомо.

Това действие размаза създанието и пръсна тук-там парченца от него.

— Пипнах те! — каза човекът. Той вдигна смазващото устройство и изстърга с ръба му убитото насекомо от гишето. После замахна и насекомото падна на пода. — Какво мога да направя за теб,

чичка? Освен може би да ти дам малко сапун? Имаш сериозен проблем с телесната миризма, приятел — сбърчи нос земното.

При други обстоятелства би наказал тонито, но сега бързаше, напомни си той.

— Преди известно време тук е пристигнал един човек. Мъртвец.

Съществото претърколи отвратителните си очи в костеливите им легла.

— А стига, бе! Мъртвец в моргата! И какво трябва да ми говори това?

Едгар изобрази усмивка, което не бе лесна задача.

— Мъртвецът ми беше скъп приятел. При него имаше едно животно, домашен любимец... котка. Аз му я подарих и след като сега е мъртъв, бих искал да си я взема обратно.

— А-ха, естествено, ясно ми е. Няма проблем. Въпросът е, че ми трябва паспорт, писмен документ за собственост на котката или нотариално заверено свидетелство за роднинство с покойния...

Човекът отново използва устройството и размаза друго малко насекомо, което беше рискувало да кацне на гишето близо до лобното място на братчето си.

— Не прави така — каза Едгар. Той се насили да запази добродушното си изражение.

— Какво да не правя? — попита мъжът. Той замахна с мухобойката и уби още един малък брат. — Да не си вегетарианец или нещо подобно?

Едгар постави длани на гишето. Няколко от по-големите насекоми, които носеше под дрехите си, избраха този момент да го напуснат.

— Мамка му! Ти си бил пълен с хлебарки!

Човекът от моргата се наведе под гишето и се изправи с метален цилиндър в ръка. Върху него имаше рисунка на умиращо насекомо и думата „Райд“, написана с големи пъстри букви.

Едгар скри усмивката си и се намръщи.

Тонито насочи цилиндъра към малките братя и натисна малкото пластмасово копче отгоре.

— Аз не мисля така — каза Едгар.

Кей спря форда.

— Какво ще кажеш да се заема аз? — попита Джей. — Ти ме почакай тук.

Кей го стрелна с поглед.

— Моля? И защо да те слушам, по дяволите?

— Защото ни трябва само някаква си котка. Мога да вляза вътре, да я взема и да се върна за пет минути. Ако влезеш ти, пак ще светнеш лекарката с мозъчния си лъч и може да ѝ докараш левкемия или някоя друга гадост. Жената е докторка, няма нужда да ѝ изтриваш половината от медицинското образование.

Кей се ухили.

— Падаш си по нея. Добре. Пет минути.

Джей кимна.

Едгар хвана женската землянка и я запрати в другия край на стаята. Тя се блъсна в стената, плъзна се надолу и падна зашеметена. Той се приближи и застана отгоре ѝ.

— Къде е? Животното?

Женската поклати глава.

— Казах ви, не зная. Избяга под количката хей там.

— Няма да е зле да я намериш! — Едгар я хвана, вдигна я и я понесе натам, накъдето сочеше.

— Тук, пис-пис — каза тя. — Ела, Орион, ела, миличко!

— Орион ли?

— Така пишеше на нашийника ѝ — каза женската. — Хайде, котенце...

Котката профуча покрай тях като светкавица. Беше прекалено бързо за косматото животно. Тя прекоси стаята, скочи върху един от шкафове, покатери се още по-високо върху друг и изчезна.

Едгар изръмжа и понечи да се обърне натам.

Звънецът на входа иззвъня.

— Ало? — извика човешки глас. — Има ли някой?

Едгар позна гласа. Принадлежеше на един от човеците от граничния патрул, които бяха стреляли срещу него пред магазина за джунджурии. Несъмнено беше въоръжен и го търсеше! Тук нямаше никакво място за маневриране.

Той погледна към женската.

— Искаш ли да останеш жива?

— Да.

— Тогава прави точно каквото ти кажа.

Лоуръл си бе мислила, че клиентът с осемнайсетте куршума от пет различни калибъра е най-необичайното нещо, което е виждала в последно време, но този тип тук печелеше всички точки. Освен ако носът ѝ внезапно не се беше повредил, той миришеше на мъртвец. А и един бърз поглед към него... хм, човек не трябваше да е специалист-дерматолог, за да разбере, че този тип има някакво сериозно кожно заболяване. Беше целият на петна, със сива кожа и се лющеше като турист, заспал на плажа през август, без да се е намазал с крем. И приличаше на слон с провиснала кожа — имаше гънки по шията и ръцете, места, на които Лоуръл никога не бе виждала гънки на човек под сто годишна възраст.

Но какъвто и да бе, той беше силен като горила и много опасен. Тя нямаше желание да се присъедини към клиентите си на масата. Надяваше се, че онзи, който звънеше на вратата, ще е в състояние да я измъкне преди кретенът да я убие.

В стаята влезе симпатичен чернокож мъж. Изглеждаше ѝ познат, но не можеше да си спомни къде го е срещала.

Джей видя, че вратата зад гишето е отворена. И се насочи натам.

Бързо откри залата за аутопсии. Лоуръл беше там. Стоеше до една от масите, върху която нямаше труп, а само чаршаф, провиснал чак до земята. Просто си стоеше там, сякаш е забравила коя е. Може би онази проклета джаджа, дето бърникаше в мозъка, ѝ бе направила нещо?

Върху масата зад нея лежеше трупът на бял мъж на средна възраст. Изглеждаше така, сякаш се е къпал с душ от куршуми.

— Здравсти — каза Джей.

— Здравейте — отвърна Лоуръл. Гласът ѝ определено звучеше странно. Щеше да си поприказва с Кей, ако на мозъка ѝ му имаше нещо. И трябваше да запомни, че тя не го познава.

Добре. Спокойно можеше да се представи за ченге. Навярно даже би могъл да използва собственото си име, но нямаше никакъв смисъл да нагазва в тези води. Затова каза:

— Аз съм, хм, сержант Престън от двацет и шести участък. Заедно с някакъв труп са докарали тук и котка, май на нашияника ѝ пишло „Орион“.

— Да. Точно така, котка. Много популярна котка.

— Така. Ами, котката е, хм, свидетел на убийство. Ще се наложи да я взема със себе си.

— А, аз, хм, не зная къде е котката в момента — отвърна тя. И сви рамене.

— Не знаете ли?

— Не.

Тя понижи глас и прошепна:

— Може би ще вземете мен вместо нея?

— Моля?

— Казах: „Може би ще вземете мен вместо нея?“.

Джей се ухили.

— Господи, бързо действаш, нали?

Лицето ѝ стана сериозно и шепотът се превърна почти в съскане.

— Чуйте ме. Наистина искам да дойда с вас. Веднага!

Джей се ухили. Хей, беше си сменил името и дрехите, но старият му чар си бе останал.

„Мили Боже — каза си Лоуръл. — Този идиот си мисли, че му се свалям! Щом е ченге, сигурно под онова грозно черно сако има пистолет и трябва да измисля начин да го предупредя!

Без да се издавам какво правя. Фино. Действай фино.“

Кей излезе от колата, включи алармата и влезе в сградата. Хлапето се опитваше да направи каквото трябва, но той не можеше да го чака цял ден. Когато беше заложена участта на Земята, да не споменава за участта на една или на цели три галактики, нямаше никакво време за губене.

Кей се приближи до гишето на моргата. Пазачът го нямаше, навярно разговаряше по телефона или нещо друго. Добре, щеше да даде на хлапето още няколко минути. Освен това наистина се нуждаеше от цигара. Той извади една от пакета, облегна се на гишето и порови за огънче. По дяволите, щом със света бе свършено, една повече нямаше да му навреди, нали така? Някъде трябваше да има кутия кибрит...

— Наистина искам да дойда с вас. Веднага! — каза Лоуръл.

— Нима? И защо така? — ухили се той.

Тя не отвърна на усмивката му.

— Може ли вече да тръгваме? — Лоуръл погледна надолу към кръста си. — Трябва да ви покажа нещо.

Джей вдигна вежди.

— По-бавно, сладурче. Недей да бързаш. Не трябва така да пришпорваш нещата. С теб съм.

Тя се наведе към него и още повече понижи глас. Лицето ѝ беше напрегнато. Сигурно от желание?

— Не ме разбрахте — каза Лоуръл. — Наистина трябва да видите това.

Той кимна.

— Ясно. И аз го очаквам с нетърпение, повярвай ми. Но хайде веднага да си изясним нещо, става ли? Не че се правя на голям мъж, но нещо ми се иска аз да водя, разбираш ли?

Как бе могла да намери този тип за привлекателен? Очевидно беше слабоумен. Какво трябваше да направи, да му покаже снимка ли? Да го изрита в пищялите? Мъже! Всички си мислеха, че са дар Божии за жените, абсолютно всички.

Трябваше да му обясни, при това бързо. Нямаше повече време за фини игри. Направо на въпроса, момиче. Той бе ченге, би трябвало да знае как да се справя с лошите, нали така?

Кей драсна кибрита, за да си запали цигарата. Клечката изсъска и угасна. Той се намръщи, пусна я, бръкна да извади друга...

Лоуръл оголи зъби срещу него в изражение, което определено не бе усмивка.

— Слушай ме, жребец такъв, зная, че загреваш бавно, но трябва да ми помогнеш за нещо! — Тя посочи към масата за аутопсии.

Джей се ухили. Направо тук ли? На масата? Божичко.

„Глупак! — помисли си Лоуръл. — Тъпак! Идиот! Кретен!“

Искаше ѝ се да го зашлеви.

И все пак не можеше да се отърси от усещането, че го познава отнякъде. И че наистина е готин. Може би имаше скрити зложби. Сигурно трябваше да има.

— Пепод пема песа пета — прошепна тя на детския таен език.

Джей отлично владееше този шифър. Пепод пема песа пета...

Под масата?

О, мамка му.

Най-после загрея. Тя не му се свалеше.

Тя го предупреждаваше.

Той извади малкия пистолет, който му бяха дали...

Най-после! Ченгето беше схванало!

Но... какво бе онова мъничко пистолетче в ръката му? Лоуръл се намръщи. Откога в нюйоркската полиция използваша такива...?

Втората клечка също угасна. Кей се намръщи и видя, че на върха на клечката има някакво лепкаво петно. Откъде ли се бе взело...?

Той вдигна поглед.

Отгоре му висеше мъртвец, залепен за високия таван с някаква гъста материя, от която капеха тежки капки. Мъжът държеше флакон

„Райд“ в ръка и имаше силно изненадано изражение.

Мамка му! Не трябваше да си метеоролог, за да разбереш накъде духа вятърът! Едгар! Беше ги изпреварил!

Кей измъкна от джоба си деатомизатора и се затича към вратата зад гишето...

Масата за аутопсии полетя, сякаш отдолу ѝ имаше бомба и Едгар излезе навън. Джей насочи щуреца, но извънземният сграбчи Лоуръл и притисна под брадичката ѝ цевта на пушка, точно в мига, в който в стаята влетя Кей, размахал своя деатомизатор.

— Не мърдай, бръмбар! — извика той. Бе се прицелил в Едгар, застинал абсолютно неподвижен, здраво стиснал оръжието в двете си ръце.

— Не стреляй! Не стреляй! — изкрещя Джей. Той също не изпускаше от прицел Едгар, но знаеше, че въпреки близостта, не може да е сигурен в попадението си. Най-вече защото не знаеше какво ще направи от каквото и да е разстояние щурецът.

— Господи, какъв си задръстен — каза Лоуръл на Джей.

— Съжалявам. Откъде можех да зная?

— Какво трябваше да направя, да ти го изпея ли? „Под масата има психопат?“

— Може би ако беше опитала нещо друго, вместо обичайните свалки на улична проститутка...

— Толкова типично за един мъж! Само жената да прояви какъвто и да е признак за независимост и те не знаят какво да правят. Не мога да повярвам, че те мислех за готин.

— Мислила си ме за готин?

— Не ми е приятно да прекъсвам предбрачния ви ритуал, но хвърлете оръжието! — каза Едгар.

— Няма начин, насекомо — отвърна Кей. — Ти хвърли твоето.

Едгар започна да отстъпва, като влачеше Лоуръл със себе си.

— Пусни я — нареди Кей.

— За да можеш да ме деатомизираш, така ли? Мисля, че няма да я пусна. Не можете да ме улучите, без да убиете и нея.

Едгар продължаваше да се тътри назад. Той излезе в коридора и се насочи към края му. Там имаше прозорец с телена мрежа, боядисан

с плътна боя.

Кей и Джей последваха Едгар и Лоуръл в коридора.

— Стойте там — каза Едгар. — Ще я убия.

— Ако го направиш, аз пък ще убия теб — отвърна Кей. — Знаеш, че не мога да те пусна, даже ако се наложи да жертваме невинен гражданин.

— Да жертвате невинен гражданин ли? — попита Лоуръл. — За мен ли става дума?

— Всичко е наред, Лоуръл — успокои я Джей.

— Нима? И как го разбра, похотливецо? — каза тя и хвърли бърз поглед към Едгар, после сведе очи към пушката.

— Искам да кажа, че ще бъде наред. Ще измислим нещо.

— Не бъди толкова сигурен, чувал с месо такъв — рече Едгар.

— Последна възможност. Пусни я, говноядецо — заповяда Кей. Той се прицели в лицето на извънземния.

— Екскременти! Не говна, а екскременти. И ме чуй, маймуно, може и да ми се наложи да взема това със себе си в моя край на галактиката, но в сравнение с теб съм на последното стъпало на еволюционната стълба, затова просто престани с тези приказки.

В този момент котката Орион реши да се намеси. Тя изскочи изневиделица и се хвърли към Едгар — съскаща топка от нокти и зъби. Животното се приземи върху главата на извънземния и започна да го дере и хапе. Едгар пусна Лоуръл и размаха свободната си ръка. После видя малкото звънче на котешкия нашийник и се ухили.

Кей беше прав, той не бе глупак.

Едгар хвана звънчето, откъсна го и запрати котката настрана, всичко това със светкавично движение на едната си ръка, без да изпуска пушката изпод брадичката на лекарката. Той постави камбанката в устата си, глътна я, после се ухили.

— Проклятие — каза Кей. — Съжалявам, госпожо, но нямам друг избор.

Той протегна оръжието си...

— Кей, недей...! — извика Джей.

В този момент Едгар и Лоуръл сякаш полетяха към прозореца. Минаха през него и когато Кей стреля, целият край на коридора се разтърси и се скри в ужасен екот.

Когато праха се разнесе, Джей изтича към дупката, където допреди малко имаше стена. Това бе въздушна шахта, която продължаваше нагоре и надолу. Хлапето погледна и в двете посоки. От тях нямаше и следа.

Той се обърна към Кей, после сведе очи към пистолета му.

— Това нещо... те...?

Кей се надвеси над шахтата.

— Не. Не улучих. Хайде!

Двамата тръгнаха към изхода.

Това беше зле. Много зле.

18.

Нещата определено не вървяха така, както Едгар си ги бе представял. Като цяло не беше добре да стрелят по него някакви си месести чували, при това с истинско оръжие.

Корабът му бе пленен. Чуждопланетните крайцери вече сигурно загаряваха планетострелите си в подготовка за битката. Агентите на граничния контрол го търсеха с всички сили и притежаваха най-неприятната част от онази техника, която беше стигнала до този свят от други планети.

Не, всичко това определено не бе на добре.

От друга страна наградата беше в него. Освен това имаше заложица, която очевидно притежаваше някаква стойност — не голяма, като имаше предвид, че един от месестите чували бе стрелял по него с деатомизатора — а също така имаше преднина.

Наистина корабът му го нямаше, но той беше такъв боклук, че и без това щеше да се взриви при излитането, така че загубата не бе голяма. Имаше и други начини да напусне тази отвратителна дупка. И той знаеше един от тези начини.

— Къде отиваме? — извика женската.

— Млъквай — нареди Едгар. Стискаше я под мишница и макар да не беше толкова тежка, малко се затрудняваше да я носи така. Къде щяха да идат не бе проблем, поне що се отнасяше до близкото бъдеще. Съвсем друго нещо обаче беше как щяха да стигнат до там. Особено като се имаше предвид, че Едгар не знаеше къде се намира мястото, което му трябваше, нито пък пътя до там. Това представляваше известна трудност, но с пленяването на женската си осигуряваше местен водач и това би трябвало да реши тази част от проблема.

Щом напуснеха сградата и се окажеха на улицата, лесно можеше да намери транспорт.

Двамата стигнаха на павирания път. Едгар излезе на улицата и се изпречи пред едно от четириколесните превозни средства.

— Такси! — извика той.

Колата наби спирачки на сантиметри от него и женската.

Естествено пилотът на машината се надвеси през прозореца си, направи универсалния приветствен жест с ръка и започна да вика.

Преводачът на Едгар беше последен модел, в него бяха програмирани повече от двеста землянски диалекта, но не успя да разпознае езика, на който грачеше към него пилотът. Как изобщо общуваха помежду си тези човечи?

Едгар се приближи до него, като влачеше със себе си женската.

Пилотът продължаваше да крещи нещо.

Нямаше време! Онези агенти всеки момент щяха да се появят. Извънземният протегна ръка, сграбчи човека и го измъкна през отворения прозорец. Той го запрати настрани, после си спомни да отвори вратата. Скочи в кабината и дръпна женската зад себе си.

— Местните маршрути не са ми познати — каза Едгар. — Ти ще управляваш машината. Откарай ни до това място.

Той протегна към нея пощенската картичка със снимката, онази, която по-рано бе взел от информационния павилион.

— А?

— Откарай ни до това място. Незабавно.

— Какво?

Нямаше време, нямаше време! Той насили лицето си и оголи трите си реда остри зъби изпод обвивката.

Тя изпищя.

Проклятие! Едгар превключи скоростния механизъм на машината и в същото време натисна с крак ускорителния педал. Колата подскочи напред и женската стисна направляващото колело.

— Добре, добре, разбрах, разбрах! — каза тя.

— Знаеш ли мястото, което е моето желание?

— Да, да.

— Добре. Спазвай местните правила за движение и се насочи натам с най-високата допустима скорост.

Предишният собственик на превозното средство тичаше зад тях, като размахваше ръце и продължаваше да бълва нещо, което със сигурност бяха ругатни. Едгар се обърна и направи универсалния жест. Той означаваше толкова много неща, този сигнал с пръст: здрасти, довиждане, благодарност, раздражение. Едно от малкото неща на тази планета, които му се струваха полезни.

Добре. Общо взето, това не беше толкова зле. Той бе жив, имаше галактиката и беше избягал от преследвачите си.

Положението определено би могло и да е по-неприятно. Едгар се отпусна назад и погледна към женската. Грозно същество. Как бе възможно който и да е мъжкар от който и да е вид да намери такава... чудовище като нея за сексуално привлекателно? Навярно имаше някаква компенсираща особеност, някакъв скрит обонятелен орган или друг сигнал, с който да привлича мъжкарите? Трябваше да си човек, за да го усетиш, тъй като Едгар със сигурност не го усещаше. Достатъчно трудно му беше да различава мъжките от женските, какво оставаше за разликите между представителите на един и същ пол.

Всички му се струваха еднакви.

Разбира се, тази тук бе пазителка на мъртвите, сравнително висок пост там, откъдето идваше той — в края на краищата правото да раздаваш трупна храна носеше известна власт.

Лоуръл разбра, че е в огромна опасност, когато психопатът се хвърли през прозореца заедно с нея, приземи се спокойно, после изскочи на улицата със същата лекота, с която човек подскача на луната.

Това не беше обикновен психопат, осъзна тя.

Когато той... не, когато създанието измъкна таксиметровия шофьор от колата с една ръка и го запрати настрани все едно, че е празна кутия от кола, страховете ѝ отново се потвърдиха. Добре, до този момент можеше да си мисли, че този тип се е надрусал с някакви наркотици. Стероиди или ангелски прах^[1] — ето как правеше тези неща. Малко вероятно, естествено, но възможно.

Но когато ѝ показа трите си реда акулски зъби в уста, която не можеше — категорично не можеше — да се намира в човешка глава, тя с абсолютна сигурност разбра, че нещото, което седи до нея, не е човек.

И освен това онова ченге — ако наистина беше такава — и другият мъж с големия пистолет го познаваха. „Бръмбар“, така го бе нарекъл белият тип.

Но съществото определено не приличаше на бръмбар. В какво положение се бе оказала? Беше толкова невероятно, че не можеше да

започне да мисли как да се справи с него.

— В правилната посока ли напредваме? — попита нещото.

— Да, да — отвърна тя.

— Продължавай — каза то.

Лоуръл навярно не бе най-умната жена на планетата, но не беше и глупава. Тя събра две и две и реши, че чудовището до нея не е от този свят. Не изглеждаше нормално, не се държеше нормално и не приказваше нормално. Не бе човек, не и с тази физиология, а лекарката не вярваше, че на Земята живеят каквито и да е други разумни видове, било то Йети или пък Саскуоч.

Следователно това същество не беше от тук.

Извънземен.

Малко зелено човече. Само че не толкова малко и, божичко, какви големи зъби имаше, бабо.

Тя бе отвлечена от извънземен и трябваше да шофира към, към...

Лоуръл изпита внезапно желание да се разсмее, но успя да се овладее. Ако започнеше, може би нямаше да успее да спре. Знаеше всичко за истерията и не беше далече от това състояние. Но — наистина.

Тя бе отвлечена от извънземен.

Направо като заглавие от първата страница на някой от онези отвратителни жълти вестници!

Никой в службата нямаше да ѝ повярва. Ако допуснеш, че щеше да оцелее, за да им разкаже.

Но — ако съществото искаше да я убие, нямаше ли вече да е мъртва?

„Не и ако се нуждае от шофьор — каза ѝ вътрешният ѝ глас. — А може да има и други планове за теб. Спомни си онези заглавия: «ИЗВЪНЗЕМЕН Е БАЩА НА ДЕТЕТО МИ». И всички онези... изследвания, които като че ли задължително присъстват?

Страхотно. Това е всичко, което исках да чуя.“

Тя погледна към извънземния. Кожата му се лющеше и като че ли не му беше по мярка. В това определено нещо не бе наред. Ако го беше забелязала по-рано, навярно щеше да успее да избяга.

Нямаше смисъл да се измъчва заради пропуснати възможности.

И за какво ли му бе онази котка? Тя го беше видяла да откъсва нашийника ѝ или поне малката камбанка — която не звънеше, тя

изобщо не я бе чула. За какво беше всичко това?

„Няма значение. Откарай го там, където иска да иде. Когато излезе, настъпи педала и се махай от него.“

Това не бе особено сложен план, но в момента не ѝ идваше наум нищо друго.

— Качили са се на такси! — извика Джей.

— Как разбра?

Джей махна към мъж, който стоеше на сред улицата и крещеше нещо на непознат език.

— Това трябва да е шофьорът.

Хлапето изтича към върволицата от таксита, спрели на кръстовището. Той заудря по прозорците, като викаше:

— Лоуръл! Лоуръл!

Успя да изкара ангелите на двама души, навярно туристи. Местните не му обръщаха внимание, продължаваха да си четат вестниците или там каквото обикновено правят хората в такси.

Джей проверяваше петнайсетата кола, когато зад него се разнесе клаксон. Той дори не погледна.

— Губиш си времето — извика Кей.

Джей се обърна и видя Кей във форда.

— Влизай. Той не може да напусне планетата с такси.

— Какво?

— Корабът му е при нас. Влизай.

В централата беше далеч по-тихо, отколкото преди. Мнозина от извънземните ги нямаше, макар че близначките все още бяха там.

Зед видя Кей и Джей и им махна да се приближат.

— Двата бойни кораба са си на същото място — съобщи той и посочи към големия екран. — Доколкото можем да кажем, всеки от тях си мисли, че другият е убил неговия посланик и че е взел галактиката.

Освен това всеки от тях очевидно си мисли, че ние сме се съюзили с другия.

— Страхотно. Едгар я взе. Бръмбарът — рече Джей.

— Почти го бяхме пипнали, но го изпуснахме — прибави Кей. — А сега у него са и галактиката, и патоложката — като заложничка. — Той въздъхна. — Остарявам, Зед. Трябваше да го задържа.

— Всички остаряваме, освен този бързак тук. — Зед кимна към Джей. — Нали не смяташ наистина, че ще дойде тук?

— Корабът му е в големия хангар в тази сграда — отвърна Кей. — Предполагам, че вече всеки пилот на какъвто и да е кораб със способност за хиперпространствени скокове на разстояние от десет светлинни години знае, че на Земята има бръмбар. Струва ми се, че ще проверяват извънземните пътници адски внимателно.

Зед кимна.

— Предполагам, че си прав.

— Сложил ли си охрана на кораба? — попита Джей.

— Разбира се. Не мога да си представя, че бръмбарът ще е толкова тъп да дойде тук, като си мисли, че просто ще си прибере кораба и ще си тръгне.

— Той има заложник — припомни му Джей.

Възрастният мъж го погледна.

— Синко, ако онзи бръмбар изчезне с онова, което искат арквилианците и балтианците, цялата планета ще пламне като скара, залята със запалителна смес за дървени въглища. Ако открият бръмбара, хората ни ще го унищожат, за да предотвратят това, даже заложничката да е майка Тереза.

— Наистина ли ще го направите? Дори да убиете Лоуръл?

Кей и Зед размениха погледи.

Кей го погледна.

— Ще го направим. Ти също, Джей.

Хлапето се замисли за миг. С терористи не трябваше да се преговаря и въпреки че изпитваше известни чувства към Лоуръл, смъртта на всички живи същества на планетата заради нея не бе равностойна замяна.

Да. Предполагаше, че ще му се наложи да стреля.

— Е, какво ще правим сега? — попита той.

— Хайде — каза Кей.

Той поведе Джей към команден център.

— Задействайте биомрежа по всички тунели, мостове и магистрали — нареди Кей на оператора, който седеше на пулта. — И

на фериботите. Претърсете летището и гарите. Не искам нито един извънземен да напусне острова.

— Ако вече не е прекалено късно — отбеляза Джей.

— Ако вече не е прекалено късно — повтори Кей.

— Не можем ли да се опитаме да обясним нещо на онези от бойните кораби?

Кей поклати глава.

— Зед навярно вече го е направил. Те не ни вярват, не ни харесват много и не биха се поколебали да ни унищожат и да се отърват от нас, ако имат достатъчно сериозно основание. Ако им дадем галактиката и брѳмбара, който е убил техните посланици, и бързо им обясним кое как, ще оцелеем. Иначе...

Джей си спомняше как веднѳж баща му изля запалителна течност за дървени вѳглища върху димящата скара. Избухналият пламѳк отнесе веждите и голяма част от косата му. Ужас.

— Не мога да повярвам, че ще унищожат цяла планета просто така — започна той.

— По-напредналата наука не означава и повече милосърдие — отвърна Кей. — Те не разсъждават като нас. Или пѳк разсъждават като някои от нас — маниакални убийци или антисоциални типове.

— Превъзходно.

— Съжалявам, хлапе, нали тѳкмо това ги прави извънземни?

Разнесе се аларма — висока звѳнтяща сирена, която закѳнтя из цялата сграда.

— Какво?! Какво?!

— Арквилианците току-що изстреляха лѳч със заредени частици! — извика Зед.

— Срещу кого? — попита Джей.

— Срещу нас — отвърна Зед. — Насочен е към Северно море. Следим го!

Кей и Джей изтичаха при възрастния мъж пред големия екран. Изображението се промени.

— Получаваме образ от шпионски сателит — съобщи някой. Джей не видя кой.

На екрана се виждаше ярѳк, напомнящ на лазер лѳч, който докосна студения океан. Джей видя нещо, което приличаше на айсберг. След миг от водата се надигна облак.

— Свърхнагорещена пара — поясни Кей.

— Превключете на широкоъгълен образ — нареди Кей. — Дайте мащаб!

Образът помътня. Облакът заприлича почти на ядрена гъба. В долния ъгъл на екрана запремигва мащаб.

— Деветстотин метра височина — каза някой.

— Това не е толкова лошо, нали? — попита Джей. — Какво означава в истински числа? Не съм толкова добър в метричната система.

— Малко повече от половин миля — отвърна Кей.

— О, мамка му.

— Точно. И може да стане двайсетина пъти по-голям. Това е страхотна експлозия. Не само че ще изпекат няколко тюлена и кита — навярно ще се образува цунами, което ще отнесе цели градове в Англия и северозападна Африка.

Алармата продължаваше да кънти.

— И балтианците започват! — извика един от операторите.

— Покажете удара на екрана! — заповяда Зед.

Ново помътняване и на екрана се появи сателитно изображение на нещо като пясъчна пустиня.

— Пустинята Гоби — каза Кей, когато към небето полетя стълб от пясък и пламък, почти също толкова огромен, колкото и след попадението в океана.

— Всичко ще стане на стъкло — отбеляза някой.

— Може би не задълго — отвърна Кей. — За да има история, наоколо трябва да има някой, който да я запомни.

— Какво става, по дяволите? — попита Джей.

— Изпълняват условията на договора „Андромеда“ — поясни Кей. — Всеки от тях дава по един залп напосоки, после обявяват примирие и се опитват да постигнат съгласие.

Двата кораба изстреляха по още няколко лъча.

— Защо не стрелят един срещу друг, а се целят в нас?

— Такива са правилата.

— Колко продължително ще е примирието?

— Около час — отвърна Кей.

— А после...?

— Ако не успеят да се договорят, започват да стрелят. Един срещу друг, срещу нас, срещу каквото решат.

— Защо не могат да уредят въпроса на собствената си проклета територия?

— Договорът изисква бойните действия да се водят само между флотите, при това единствено в част от вселената, необитавана от разумен живот.

— Необитавана от разумен живот ли? Че ние да не сме охлюви?

— От тяхна гледна точка горе-долу е така. По сто балната скала нашата цивилизация има приблизително двойка. Ако ни унищожат, е, загубата няма да е голяма.

— Гадно е, но е така — потвърди Зед.

— Регистрирахте ли разположението на всички междузвездни кораби на Земята и в орбита? — попита Кей.

— Да. Нашето приятелче Франк Мопса е хванал последния влак. Не мога да повярвам и за миг, че след онези два начални залпа някой ще е толкова глупав да се приближи насам с космически кораб. Бръмбарът не може да избяга.

— Кое то не е кой знае какво — подметна Джей. — Освен че ще се изпече тук заедно с всички нас. Това не ме утешава особено много.

— Получаваме съобщения за пораженията, нанесени от началните залпове — съобщи някой.

— Да ги чуем — каза Зед.

— Атлантик сити е унищожен.

— Голяма загуба — отбеляза Кей.

— Маями бийч също.

— Жалко. Там беше любимият ми кубински ресторант.

— Епкот вече не съществува.

— Карма — рече Кей.

Изведнъж на Джей му хрумна нещо.

— Имаме още един час, нали така?

— Хардфърд е унищожен с директно попадение.

— Много жалко — каза Зед.

— Момчета? Ако знаехме къде е отишъл бръмбарът, все още можехме да го хванем!

— Половината Париж е в пламъци.

— Надявам се, че е онази половина, която смята, че „хамбургер“ или която и да е друга американска дума не трябва да се произнася на обществени места. Снобите.

— Момчета — повтори Джей. — Хей, старци!

Зед и Кей като един се обърнаха и го пронизаха с поглед.

— Работят ли още онези неща?

Той посочи с ръка.

Зед и Кей погледнаха натам, накъдето сочеше Джей. На стената в дъното се виждаше изображението на световното изложение от 1964-та. В близък план изпъкваха двете кули с „фалшивите“ летящи чинии отгоре.

Зед и Кей се спогледаха.

— Хм, проклет да съм. „От устата на младенците...“ — рече Зед.

— Амин — отвърна Кей.

[1] Фенсиклидин — успокоително за животни, предизвикващо халюциногенна реакция при хора. — Бел.пр. ↑

19.

Едгар проучи картичката, после погледна през прозореца на машината. Да, да, това беше мястото, точно пред тях. Съвършено!

Надписът на картичката гласеше:

ФЛЪШИНГ МЕДОУС — МЯСТОТО НА СВЕТОВНОТО ИЗЛОЖЕНИЕ ОТ 1964 Г.

И на снимката, ясно като бял ден, се виждаха две древни пермариански летящи чинии, кацнали на върха на големи стълбове. Каквито и да бяха тези отвратителни дребни създания, те строяха отлични кораби. Хубавото бе, че пермарианските двигатели и корпуси бяха субетерно интегрирани и n-мерно синхронизирани, така че ако корпусът беше непокътнат, двигателят почти със сигурност функционираше. Според снимката — а сега и според собствените му очи — корпусите изглеждаха чудесно.

На кого ли му трябваше онзи раздрънкан стар кораб, с който бе пристигнал? Нека си го задържат, много им здраве, и ако го чакаха да иде да си го търси, дълго щяха да чакат. Междувременно той отдавна щеше да е взел един от пермарианските кораби и да лети по спиралата.

Добре. Общо взето не му беше отнело толкова много време. Развлекателният предавател в таксито спомена, че на планетата паднал метеорит, който разрушил части от нея и унищожил неколкостотин хиляди от населението.

Това трябва да бяха арквилианците и балтианците, които разгрываха мускулите си, Едгар го знаеше, а не някакъв си метеорит.

Определено беше време да напусне този свят.

— Стигнахме — каза женската. Тя спря машината. — Ти излизай навън, а аз ще заключа и идвам с теб.

Едгар завъртя ключа в запалващото устройство и го извади. После излезе навън.

Женската вдигна прозорците и заключи вратите на машината.

Едгар се ухили. Той заобиколи откъм нейната страна, хвана вратата и я изтръгна. После стисна женската за ръката и я издърпа при себе си.

— Не ти ли харесва компанията ми?

— Хайде. Аз не ти трябва, който... каквото и да си. Защо просто не ме пуснеш?

— Ами, бих го направил, но пътуването е дълго и нямам време да си търся провизии.

— Какво означава това?

— По пътя може да ми трябва малка закуска.

Женската пребледня. Чудесно. Не беше зле да е уплашена и безпомощна. Можеше да я убие сега, да я закачи навън, когато напуснеха орбита и да я замрази, преди да навлязат в хиперпространството, но той обичаше месото да е прясно. Навярно щеше да издържи няколко дни, преди да издъхне от жажда, глад или нещо друго и пак щеше да е по-вкусна, отколкото замразена.

Когато си на път трябва да се наслаждаваш на храната си.

— Хайде. — Той я повлече към оградата, заобикаляща мястото.

— Това е отвличане — каза тя. — Ние имаме закони! Може да получиш смъртна присъда!

— Само ако полицаите ви ме хванат — отвърна Едгар. — А доколкото успях да видя досега, те не могат да си открият ксаргите и с две ръце.

Когато стигнаха обратно при форда, вече започваше да се мръква. Кей се пхна зад волана и запали двигателя, докато Джей закопчаваше колана си.

— Хайде да си хванем бръмбарче — каза Кей.

Той настъпи газта и потегли.

Джей си погледна часовника, после вдигна очи към електронното информационно табло на сградата. „МЕТС" ПРЕСЛЕДВАТ ПОБЕДА. ВЕРОЯТНО ПРЕВАЛЯВАНЕ. НЕТИПИЧНО ЗА СЕЗОНА СПАДАНЕ НА ТЕМПЕРАТУРАТА. ГЛОБАЛНО БЕДСТВИЕ ПОРАДИ СМЪРТОНОСЕН МЕТЕОРИТЕН ДЪЖД."

Добре, че нещата се представяха в някакъв ред. И версията за този метеоритен дъжд трябва да беше подхвърлена от Зед или неговите хора.

„Не, Джей, нашите хора. Вече си един от тях, спомняш ли си?“

Кей шофираше по обичайния си безумен начин, като използваше педала за газта като спирачка и постоянно надуваше клаксона. Внезапен рязък завой заби главата на Джей в прозореца.

— Хей!

— Извинявай.

Той вдигна поглед и видя знака пред тях.

— Къде отиваш? Да не искаш да минеш през тунела?

— Да знаеш по-пряк път за Куинс от тук?

— Хайде, човече, по това време на деня е пълно с коли. Ще попаднем на задръстване и ще чакаме, докато онези смъртоносни лъчи не ни изпекат!

— Знаеш ли, за младеж се тревожиш прекалено много.

Навлязоха в тунела. Кей лъкатушеше из платната и заобикаляше автомобили и камиони с такава лекота, като че ли стояха на едно място.

Напред Джей видя върволица от спрели плътно една до друга коли, като прииждаха все нови и нови, намаляваха скорост, спираха и правеха задръстването още по-голямо.

— О, по дяволите, казах ти! Сигурно още можеш да обърнеш...!

Кей се ухили.

— Сещаш ли се за онзи бутон? За който ти казах да не го натискаш?

— Да?

— Вече можеш да го натиснеш.

Джей погледна надолу към бутона. Той поклати глава и го докосна с палец.

— Сирената или светлините с нищо няма да ни помогнат, няма начин да ни направят път! Бил съм патрул достатъчно време, за да го зная.

— Просто натисни бутона, става ли?

— Добре. — Той силно натисна с палец. — Това е краят ми. Изпечен от извънземен лъч в раздрънкан стар форд, седнал до

селяндур в черен костюм. — Джей поклати глава. — Майка ми би била толкова горда.

Колата... заклокочи.

Фордът забуча, после се разнесе грохот, сякаш се бе събудила някаква гигантска котка и беше започнала да мърка.

— Какво е това, по дяволите?

— Не е зле хубаво да си затегнеш колана, малкия.

Джей първо почувства, а после и усети, че автомобилът започва да се променя. Стените му като че ли се разшириха, задният край се издължи, гладките метални повърхности се нагънаха. Трябваше му секунда, за да се досети. Като че ли колата беше напрегнала мускули и бе протегнала стоманени крайници, свързани помежду си с напомнящи на кабели сухожилия, цялата сякаш... пулсираща и блестяща.

Сякаш фордът внезапно се беше преобразил и превърнал в някакво... метално животно.

Космите на тила му настръхнаха. По тялото му пробягаха тръпки. Това тук не беше обикновен форд.

В момента нямаше време да се удивлява, защото...

... Пред тях се изпречи камион.

Кей шофираше със сто и десет километра в час и след секунда щеше да се забие в камиона толкова силно, че да превърне него, тях, а може би и още няколко коли в огромен димящ акордеон. Тогава щеше да стане страхотно задръстване...

— О, ма-а-амка му! — каза Джей. Той натисна с крак въображаема спирачка в опит да спре автомобила. — Спри! Ще се убием!

Кей завъртя волана надясно и фордът зави.

От това нямаше да има никаква полза, нямаше достатъчно пространство, та това беше гаден тунел! Джей спокойно можеше да си го представи: щяха да се блъснат, да отскочат от онази стена и да се завъртят като куршум, докато не стигнеха до началото на върволицата под формата на пламтяща смърт!

Ако имаха късмет...!

Изпод колата се разнесе всмукващ звук. Джей никога не бе чувал такова нещо. Искаше му се да затвори очи, та когато фордът се блъснесе в стената на тунела да не види как прелита през предното

стъкло, но не можеше дори да премигне — очите му бяха широко отворени и абсолютно вцепенени.

Сега щеше да умре...!

Колата зави нагоре по стената.

По стената!

Бяха под прав ъгъл спрямо пътя и фордът продължаваше да напредва по стената като муха — като истинска бърза муха. Автомобилът се изкачи още по-нагоре, докато не стигна до тавана — с главата надолу! — и все още продължаваше да лети напред.

О, божичко. Невъзможно.

— Нещо против да запаля цигара? — попита Кей.

Джей бе увиснал на колана си и кръвта нахлуваше в главата му. Пътуваше с главата надолу по тавана на тунела, а този луд до него приказваше за цигари.

— Какво?!

— Да запаля. В колата.

— Не ми пука дали ще пушиш!

— Няма нужда да се пениш така, малкия. Попитах те просто от любезност. В последно време някои хора не обичат да се пуши в колата.

Кей зави, за да избегне нещо, което висеше от тавана, някакво електрическо устройство. Той запали цигара и смъкна прозореца, за да пусне дима навън.

— Едно време можеше да си пафкаш почти навсякъде. Когато започвах, в службата пушеха почти всички. А сега, за да идеш в собствения си заден двор и да изпушиш една проклета цигара, трябва да искаш разрешение и да подадеш заявление за въздействие върху околната среда. Даже не става и дума за пури или лули, това е съвсем друго нещо.

Джей го зяпна. Главата му кънтеше. Очите му пулсираха.

— Разбира се, би трябвало да ги откажа, зная, че е вредно за теб. — Той отново дръпна и изпусна от ноздрите си синьо-сив дим. — Нали знаеш стария виц. „По дяволите, лесно е да се откажеш, вече съм го правил пет-шест пъти!“ Това е проблемът, никога не става. Отказвал съм се за ден, седмица, даже за месец, после нещата в службата се забатачват — някой неутрален ретоб ограбва позитивен ретоб, някой

грегног случайно изяжда флигпарг и още преди да си се усетил, пак палиш цигара.

Джей премигна. Главата наистина започваше да го боли. Никога не си беше падал по йогизъм.

— Чудя се дали понякога не ми липсва самообладание. Не ми достига воля.

Приближаваха се към края на тунела. Какво щеше да се случи, когато таванът свършеше?

Разчленяване. Обезобразяване. Смърт...

— Кей — започна Джей.

— Да?

— Кей...!

Фордът излетя от тунела, завъртя се наопаки и се спусна върху свободното платно. Усещането от приземяването бе все едно да минеш през лежащ полицай.

Кей смъкна прозореца и изстреля цигарата с палец и показалец. Фасът остави оранжева следа в мрака.

— Наистина трябва да ги откажа — повтори той.

Пред тях се изпречиха будките за магистрална такса. Беше отворена само една, при това на девет платна от тях.

Фордът прекоси платната със скорост, която според Джей четири пъти надхвърляше максимално позволената. Хм, може би пет пъти.

Кей подхвърли през отворения прозорец жетон. Джей го видя да пада в кошничката в същия момент, в който колата профучаваше през портала.

Кей му се усмихна.

— Най-важното е да разчетеш времето. Е, добре, и да владееш малко движения с китката, но обикновено оставяш скоростта сама да върши работата, разбираш ли?

— Ти си луд. Ти си луд. Луд.

— Навярно си прав. Слушай, ще трябва да понастъпя газта. Дръж се.

— Да понастъпиш газта ли? За какво говориш изобщо? Вече трябва да се движим със сто и шейсет километра в час!

Кей се ухили още по-широко.

— С двеста — отвърна той. — Но по дяволите, синко, аз съм натиснал педала само до половината. Това бебче ще ги докара до

четиристотин, даже до четиристотин и трийсет, ако вятърът духа зад него. Още не съм ти показал възможностите му, а времето е от значение, нали си спомняш?

— О, мамка му!

— Спомни си това следващия път, когато проявиш неуважение към нечия кола, хей.

Джей тъпо кимна. Щеше да си го спомни. Със сигурност щеше. Ако останеше жив достатъчно дълго, за да си спомня каквото и да е.

Навън всичко бе като в мъгла. Фордът, сега по-скоро тигър, отколкото автомобил, летеше със скорост, на която би завидял и мощен ураган.

— Добре се забавляваме, нали, момчето ми? — рече Кей.

Джей се помъчи да възвърне самообладание. Сигурно беше останало някъде в тунела и навярно щеше да му трябва известно време, за да го намери, но поне се опитваше.

— А, да. Забавляваме се. Мислиш ли, че следващия път мога да шофирам аз? Ти се туткаш като някоя баба.

Кей се усмихна.

— Отлично се справяш, Джей. За новак.

20.

Като момиченце тя имаше кукла Барби. И Кен, и къщата на плажа Малибу, и навярно неколкостотин долара в други кукленски принадлежности, които беше изкрънкала от родителите си.

Нейният с една година по-голям и адски тъп брат Уйлям Даниъл бе луд на тема фантастика. Един ден, докато тя играеше заедно с приятелката си Елизабет на къщичката на дървото, Уйлям беше влязъл в стаята ѝ и отвлякъл Барби и Кен. Когато Лоуръл установи липсата, той вече бе навън под лятното слънце и подлагаше Барби на „извънземен смъртоносен лъч“ — голяма лупа. Беше изгорил красивата ѝ руса коса, бе пробил големи дупки в тялото ѝ и после я беше срязал на две. Трябва да му бе отнело доста време, колкото и голяма да беше лупата.

Барби представляваше димяща, смърдяща топка пластмаса, когато Уйлям реши, че извънземните нашественици са свършили с нея и се прехвърли на Кен.

Когато го откри с Барби, Лоуръл бе толкова разярена, че не искаше нищо друго, освен да убие брат си. Единственото оръжие под ръка беше градинският маркуч. Тя го взе и замахна с края му като с пръчка, удари Уйлям с металния накрайник на маркуча и му разцепи главата достатъчно, че да се нуждае от дванайсет шева.

Беше денят след четвърти юли и спешното отделение бе пълно с пациенти, наранени и обгорени от фойерверки, както и купчина хора от някакъв църковен пикник, яли развалена картофена салата. Навсякъде имаше хора, крещяха дечурлига и брат ѝ вдигаше също толкова врява, колкото и всички останали.

Родителите ѝ не бяха останали доволни.

В този ден Лоуръл реши да стане лекарка. Не за да помогне на идиотския си брат, а за да поправи Барби.

За съжаление куклата беше мъртва и дори най-добрият куклен лекар не можеше да я възстанови. Кен бе в по-добро състояние, но на мястото на очите му зееха прогорени дупки. Тя му даде някакви черни

очила и бял бастун, получи нова Барби — за която Уйлям трябваше да плати от собствените си спестявания — но нещата никога нямаше да са съвсем същите. В този ден по възможно най-странния начин тя научи за смъртта. За нея Барби бе истинска, беше умряла и новата Барби не бе същата личност.

Сега, докато стоеше до същество от друга планета, Лоуръл отново усещаше студения и зловонен дъх на смъртта, при това доста по-различно, отколкото в работата ѝ, където ежедневно се сблъскваше със смъртта.

Този път беше лично. Това създание бе казало, че ще я изяде. Лоуръл нямаше и представа как извънземният възнамерява да напусне Земята. Идването им на мястото на световното изложение също ѝ се струваше безсмислено, но така или иначе вече бяха тук.

Тя не беше готова да посрещне края си като закуска за извънземен. Трябваше да направи нещо, но проклета да бе, ако се сещаше какво.

Едгар стоеше до женската в основата на кулата с пермарианския кораб. Предполагаше, че излагането на корабите точно пред погледа на публиката всъщност е доста хитър начин да ги скрият — поне от земляните. Всеки, който някога беше напускал този гаден свят, незабавно щеше да ги познае — в някои кръгове пермарианската конструкция се смяташе за класическа. Особено моделът от 55-та. Но, разбира се, тези отвратителни месести чували не биха могли да познаят класиката, ако, хм ако я вдигнеш на стълб, та целият свят да я вижда. При това не само една, а две.

Удивително.

— Слушай — каза женската, — не е нужно да ме изяждаш. Няма да съм ти вкусна. Освен това на моя свят съм много важна личност. Нещо като... царица. Даже богиня. Някои боготворят земята, по която стъпвам. Не ти го казвам, за да се изтъквам, нали разбираш, просто те предупреждавам. Ако ме изядеш, може да предизвикаш война. Почти е сигурно.

— Добре — отвърна Едгар. — Войната означава храна и богатство за семейството ми, за всичките му седемдесет и осем

милиона члена. Това са много усти, които трябва да се хранят, Ваше височество.

— Седемдесет и осем милиона ли? Господи, трябва да пиеш много витамини. И съм сигурна, че си прекрасен баща — каза тя. — Навярно някак все можем да се договорим. Хранителни помощи? Нисколихвен заем?

— Нагоре — нареди той. — Качвай се.

— Защо?

— Защото ще те убия, ако не го направиш.

— Добре, щом така поставяш нещата.

Женската се заизкачва пред него по кулата.

Докато се катереше, тя не спираше да приказва.

— Не се обиждай, но знаеш ли, че по краищата започваш да загниваш?

Стигнаха до върха на кулата.

— Маскировката вече изпълни целта си — отвърна Едгар.

— Маскировка ли?

— Да не мислиш, че обикновено изглеждам така? Направо не разбирам как сами се понасяте. Вътрешен скелет с месо отвън? Ако имахте представа колко отвратителни сте всъщност, щяхте да се самоубиете.

— Но ти си свикнал — каза женската. — О, видя ли това?

Едгар спря и погледна нагоре. Намираше се точно под нея. Тя вдигна единия си крак, сви го към себе си...

После го ритна право в лицето.

Ударът беше съвсем слаб, но от изненада за миг загуби съсредоточеността си. Трябваше да се хване по-здраво и женската се възползва от това, за да се хвърли от кулата.

Той се пресегна към нея, докато прелиташе, но не успя да я хване.

Очакваното падане и сплескване на месестото същество обаче не последва. Вместо това женската се закачи за клоните на едно от онези високи дървесни растения. Няколко от клоните пропукаха и се строшиха под тежестта ѝ, но листакът беше достатъчно гъст, за да забави падането ѝ дотолкова, че да успее да се хване за един от големите растителни израстъци и окончателно да спре. На височина от

земята няколко пъти по собствения ѝ ръст. Тя се изтегли на мускули върху клона. Погледна към Едгар. Усмихна се.

Добре. Те бяха родени на дърветата, нали така? Не бе удивително, че все още могат да скачат по тях.

Едгар се замисли дали да се спусне обратно и да хвана женската. Полетът до най-близкото цивилизовано място беше дълъг. От друга страна, той не бе особено гладен и несъмнено можеше да изкара още няколко седмици или месеци без да яде. Навярно пермарианският преобразувател на храна щеше да му осигури захар, ако го програмираше както трябва. А ако толкова прегладнееше, хм, винаги можеше да разчита на маскировката, нали? Наистина, тя бе доста презряла, но щеше да свърши работа. И бързо трябваше да се махне от тази планета. Несъмнено скоро щеше да се появи поредният „метеорит“ и той не искаше да го посрещне тук.

Едгар въздъхна. Добре. Нека женската си върви. Тя не беше от значение. Той трябваше да се върне при семейството си и нямаше повече време за губене.

Извънземният продължи да се изкачва нагоре по кулата. Сега женската не препречваше пътя му и той се движеше много по-бързо.

Лоуръл не можеше да повярва, че е извършила толкова глупаво нещо. Да скочи от кулата просто така. Да, беше видяла дървото, да, планът ѝ предвиждаше да го използва, за да забави падането си, но Господи, това бе толкова несигурно. Спокойно можеше да се окаже на масата за аутопсии в очакване на заместничката ѝ да я разреже, за да види кое как.

И все пак — беше успяла, нали? Бе жива и извънземното чудовище не проявяваше никакви признаци на желание да се върне, за да я хване. По-добре да си бе строшила врата, отколкото да я изяде космическо създание. Сред всички начини да умре, точно този никога не ѝ беше идвал наум. Кой изобщо би се замислял за такова нещо?

Тя се зачуди. Какво възнамеряваше да прави там чудовището? Дали в космоса нямаше кораб-майка, който да го телепортира? Сигурно не смяташе, че макетът на летяща чиния е истински?

Но пък на кого му пукаше какво си мисли извънземният? Тя беше жива, макар и увиснала на дървото, и чудовището се

отдалечаваше в друга посока. Положението можеше и да е далеч поужасно.

А сега трябваше да си събере мислите, да слезе оттук и да се махне. Веднага.

Кей спря вече възвърналия старата си форма форд в пустия паркинг пред мястото на световното изложение. Той изскочи навън и изтича отзад при багажника. Джей го следваше по петите.

Доста голям багажник. Човек можеше да влезе и да си полегне в него, помисли си Джей, ако не бяха всички тези боклуци, които Кей беше напъхал вътре.

Кей извади дълга черна кутия, отключи няколко заключалки, отвори капака...

Божичко, я виж това. Трябва да бе най-зловещото оръжие, което някога беше виждал. Имаше три цеви, не бе по-късо от метър, зареждаше се като пушка помпа и имаше резервен пълнител с повече от десет патрона. А самите патрони — приличаха на гилзи от неръждаема стомана, големи, отвратителни и блестящи под светлината на лампичката в багажника.

Джей се зачуди какво ли става, когато натиснеш спусъка и изстреляш един от тези патрони. Нищо добро за получателя им, той беше абсолютно сигурен.

Кей започна да зарежда пълнителя.

— Знаеш ли как да използваш това?

Кей вкара патрон в цевта — щрак-щрак!

— Нямам представа — отвърна той. — Просто ще трябва да стрелям с него. Ти вземи онази пулсарна пушка.

Джей извади от багажника оръжие, което отстъпваше съвсем малко на другото по отношение на зловещия си вид.

— Това ли?

— Да.

За миг Джей се почувства по-добре. Пушка като тази би трябвало да преобърне танк. Но пък и Шумния щурец така го беше изненадал...

— Затвори багажника. Нямаме никакво време.

Джей затръшна капака. Вдигна поглед и видя кулите с летящите чинии. Чу нещо странно. Бръмчене, което ставаше все по-високо.

— Какво е това?

— Гадост — отвърна Кей. — Гледай.

Една от летящите чинии се завъртя като жироскоп върху върха на молив. По корпуса ѝ заблестяха светлини.

— О, божичко! Закъснели сме!

— Хайде!

Те се затичаха.

21.

Едгар си играеше с пулта за управление на кораба и с радост се убеждаваше, че функционират почти всички системи. Над пулта блеснаха светлини. Включи се запис на пермариански:

— Моля пътниците да угасят всякакви димящи материали и да приготвят стаза-креслата си за излитане.

Последва пермарианска музика, ужасна какофония, която можеше да накара да повърне дори спугор. Едгар припряно изключи звука. По-късно щеше да провери дали няма никакви подходящи мелодии за нормални видове. Не хранеше големи надежди за това, тъй като отлично се знаеше, че пермарианските музикални вкусове като цяло са упадъчни и че тяхната музика е най-лоша сред всички познати раси. Добре. Освен може би някои от по-новите земянски псевдомузикални стилове, които бе чувал, докато търсеше галактиката. Рокендрол? Реге? Рап? Повдигаше му се от всичко това...

Достатъчно. Когато напуснеше планетата, щеше да има много време да си играе с развлекателните системи. Почти се беше измъкнал, сега не трябваше повече да се бави. След няколко минути този свят щеше да е лош спомен, превърнат в димящи останки от поредния рунд на арквилианско-балтианския конфликт. Бе време да се прибира вкъщи, войната отново щеше да пламне с пълна сила и всички от семейството щяха да са нахранени до насита. Щяха да намажат и другите семейства. Не че някое от тях щеше да му е признателно, о, не, ни най-малко. Е, тяхната икономика си беше такава. Не му пукаше дали другите са гладни, стига собственото му семейство да е сито.

Едгар включи системата за излитане. Разнесе се мощният грохот на интегрираните двигатели. Деветдесет и осем процента от енергията не бе изразходвана. Откога ли стоеше тук тази летяща чиния? О, тези пермарианци, трябваше да им го признае, те можеха да строят превъзходни кораби.

Един от пръстите на маскировката се отчупи. О, добре. Нямахше търпение да се измъкне от проклетия костюм. Веднага щом напуснеше

гравитационния кладенец щеше да свали Едгар и да се върне към собствения си прекрасен вид. Толкова много грозота просто беше непоносима.

О, какво ли не правиш за семейството си.

В това отношение женската бе права. Отговорностите на бащинството бяха големи и той наистина беше добър баща, ако можеше сам да го каже за себе си. По-добър от повечето други. Би искал да види как ли щяха да се чувстват Мърг, Барл или дори Рево, натъпкани в някой от тези човешки костюми. Щяха да полудеят и да започнат да разбиват всичко, до което успееха да стигнат с щипки, той беше сигурен, и демоните щяха да отнесат семействата им. Но не и той. Той знаеше дълга си. Правеше необходимото, колкото и отвратително понякога да се оказваше. В миналото може и да му се беше налагало да прави и по-ужасни неща, но сега не си спомняше за такива.

Нямаше значение. Вече почти бе свършило.

Космическият кораб се издигна от платформата и с приятно хрущене се откъсна от спойката, която го задържаше на място.

Чао, месести чували.

Кей спря, като ругаеше с лекота, на която несъмнено би завидял екипажът на цял самолетносач.

— Издига се!

— Какво ще правим?

Кей повдигна трицевната си пушка. И погледна към Джей.

— Далече е, но няма какво да губим. Превключи пулсарната си пушка на пето равнище, субзвукова имплозия фактор четири...

— Какво?

— Зеленият бутон. Натисни малкия зелен бутон. Прицели се към летящата чиния, после, когато преброя до три, натискаме спусъците, ясно ли е?

Джей кимна. С това можеше да се справи. Той вдигна пушката. В края на цевта имаше кръгъл мерник и той се прицели в издигания се кораб.

— Готов съм.

— Добре. Едно... две... три!

Джей натисна спусъка.

За миг като че ли оръжията засякоха. Не се случи нищо. После се разнесе тътен, сякаш голямо количество въздух ужасно бързо нахлуваше в огромно вакуумно пространство. Джей усети, а после и видя, че откъм тях се понася невероятна ударна вълна, някакво изкривяване на въздуха, което вълнообразно се носеше към летящата чиния. Откатната вълна мощно отхвърли назад и двамата. Те се проснаха по корем. Джей се опита да се изправи, но не можеше. Успя само леко да повдигне лице, достатъчно, за да види, че ударната вълна стига до кораба и...

... го всмуква.

После се насочи право към тях...

— Проклятие...!

Опита се да затвори очи, но те не му се подчиниха. Щеше да ги смачка като буболечки...

Едгар усети вибрацията, почувства издигането и почти мигновено разбра какво се е случило.

Той високо започна да ругае. Трагвилианските вуперни боклуци имаха контрабандни оръжия! Кой руйнанески бинджуйски лизач бе дал на земляните такова нещо? Имаше си закони! В последно време като че ли никой нямаше и капчица морал.

Корабът започна да пада.

Нямаше ли нищо свято?

Очевидно не...

Лоуръл се канеше да извика на двамата мъже, но когато стреляха с онези странни оръжия срещу отлитащата летяща чиния, някаква невидима сила раздруса дървото.

Как бе възможно проклетият макет да прави това? Да лети?

Нямаше значение — някаква вълна от онова, което бяха изстреляли, прелетя през клоните и дървото се раздвижи така, сякаш го клатеше гигант и се опитваше да я събори на земята. Тя се вкопчи с две ръце за ствола и обви крака около него.

Въпреки това едва ли имаше шанс. Клоните се чупеха и падаха, отвсякъде се сипеха листа, зъбите ѝ тракаха.

Когато бурята отслабна, Лоуръл погледна към мъжете. Двата лежах на земята, но готиният, онзи, който не бе особено схватлив, се изправи и започна да вика. Не можеше да го разбере, но той сочеше към летящата чиния, затова Лоуръл също погледна натам.

Корабът летеше или може би падаше право към нея.

Искаше да извика, но гласът ѝ някак си секна и тя успя само да изписка.

Това не бе нормално. Може би беше някакъв кошмар? Може би тя се намираще в леглото си, спеше и това изобщо не се случваше?

Може би. Но не го вярваше. Грубата кора под дланите ѝ, миризмите и звуците, всичко ѝ се струваше прекалено реално, за да е сън. Просто ѝ се искаше.

Корабът падаше...

Кей видя, че летящата чиния се разклаца и започва да пада. Като че ли щеше да се приземи право отгоре им, но това беше само илюзия — ако хлапето бе настроило пушката си както трябва.

Той определено се надяваше хлапето да е настроило пушката си както трябва.

Очевидно надеждите му се оправдаваха. Корабът падна и се разби на известно разстояние от тях, в Унисферата, онзи голям стар стоманен глобус, като пръсна наоколо метал, бетон от основата и пръст.

Може би стаза-креслото не функционираше, това щеше да спести на всички разносните по процеса...

Нямаха този късмет. Когато двамата с хлапето се изправиха и се затичаха натам, Кей видя, че люкът се плъзга назад и в отвора се появи мъжът, който с всеки следващ път все повече заприличваше на Франкенщайн.

Кей повдигна оръжието си и се прицели.

— Тъпи месести чували! Това няма значение! Аз вече спечелих!

Той изскочи от кораба и тръгна към тях.

Част от лицето му се отчупи. Съвсем малко парче.

— Стой на място, бръмбар. Арестуван си за нарушаването на алинея втора, параграф четири-едно-петдесет и три от тайхоското споразумение. Предай ни галактиката, която носиш.

— Сукалче! Ти нямаш никакво значение. След няколко минути няма да те има! Не можеш да го предотвратиш! Зная, че бойните кораби вече са там!

— Чудесно. Ти само ми дай повод да те изпържа малко преждевременно, бръмбар! А сега се отдалечи от кораба и си сложи ръцете на главата — нареди Кей. Той махна с пушката.

— Да си сложа ръцете на главата ли?

Той се ухили.

Кей още по-здро стисна оръжието си. Ухилен бръмбар, това беше лош знак. Искаше му се да го изпържи веднага, но от това разстояние изстрелът можеше да изпари целта, а галактиката се намиреше някъде у бръмбара. Навярно нямаше да спечели нищо, ако я унищожеше заедно с него. Не, не трябваше да стреля.

Кей се надяваше, че бръмбарът не го разбира.

Най-после, помисли си Едгар. Най-после щеше да се избави от тази грозна маскировка!

Той дълбоко си пое дъх.

Много дълбоко...

Джей не знаеше дали зеленият бутон е бил правилният — категорично не му се искаше да всмуче бръмбара право в лицето си, като имаше предвид как действа и прочее — но нямаше представа кое друго копче да използва, затова просто държеше пушката насочена към Едгар, като че ли знаеше какво прави.

Не му харесваше начинът, по който им се хилеше извънземният. Бръмбарът не би трябвало да се смее в такова положение, определено не.

Бръмбарът сви ръце. Кожата се пръсна и той протегна нещо, което приличаше на огромни крака на хлебарка.

Проклятие, обхватът му на действие трябваше да е поне пет-шест метра!

Паднаха първо дрехите, после и плътта по краката на Едгар, разкривайки отдолу още два отвратителни на вид крайника, сгънати няколко пъти. Те се изпъкнаха и бръмбарът се изправи в целия си ръст. А той беше много висок.

Джей трябваше да извие врат, за да погледне нагоре към главата му...

Съществуването продължаваше да расте, торсът му се разцепи, главата му експлодира и след секунда Едгар... изчезна.

Малки парченца от него лежаха пръснати тук-там като от спукан балон, но в нито едно от тях не можеше да се разпознае нищо човешко.

На мястото на Едгар стоеше гигантски космат бръмбар с дълга, люспеста опашка, завършваща със зловещо островърхо жило. Главата му бе като на кобра, с елипсовидни очи и малък нос. Краката му имаха по три пръста и приличаха на камилски.

Грозен ли? Той беше по-грозен от професионален баскетболист в тясна розова рокля.

Джей можеше да усети миризмата на отровата, която капеше от жилото на създанието. Миришеше на смачкани мравки. Може би на неколкостотин хиляди смачкани мравки.

— О, мамка му — каза Джей.

Бръмбарът постави ръце на главата си.

— Да си сложа ръцете на главата? Така ли?

Джей погледна към Кей.

— А сега какво? — попита той.

— Ако помръдне, застреляй го.

— Нима? — рече бръмбарът. — Да ме застреля ли? Мисля, че няма.

— Сбъркал си, бръмбар — каза Кей. — Само да трепнеш и ще се превърнеш на свръхнагорещена пара! От теб няма да остане достатъчно, че да напълни и една чаша!

— Блъфираш, землянино. Ако беше само заради мен, обзалагам се, че щеше да го направиш за една семонианска секунда, но зная, че няма да се осмелиш. И знаеш ли откъде зная? Защото са заложили безчет милиарди, нали, маймуно? Разбираш за какво говоря, нали?

Джей хвърли поглед към Кей.

— Той говори за галактиката — каза хлапето.

— Зная за какво говори — отвърна Кей.

После се обърна към бръмбара.

— Чуй ме, хлебарко, може и да не съм в състояние да те очистя, но със сигурност мога да ти откъсна краката. Навярно ще е болезнено.

Бръмбарът се засмя.

— Болка ли? — попита той. — Що за заплаха е това? На кой му пука, щом не можеш да ме убиеш? Ще ми пораснат нови крака. Освен това откъде знаеш, че не съм скрил галактиката в някой джоб на коленете? Възможно е да е навсякъде по мен, нали? Не си в състояние да рискуваш, прав ли съм?

Кей не отговори.

— Оказахме се в рексигански пат, нали, месести чували?

22.

Копелето беше огромно! Джей се чувстваше като малка рибка, оказала се пред великата бяла акула. Не бе сигурен какво ще направи оръжието му, ако натисне спусъка, но ако онова бръмбарче хей там помръднеше дори съвсем леко, и двамата със сигурност щяха да разберат, с или без галактиката.

Бръмбарът се изплю срещу тях.

Стана толкова бързо, че Джей не можеше да повярва. Съвсем ненадейно огромно количество лепкава течност с големината на две баскетболни топки просто... полетя и обсипа ръцете, краката и оръжието му. Дълго увиснало пипало от същата маса се проточваше до бръмбара и го свързваше с него. Джей се опита да натисне спусъка, но преди да успее, съществото... си пое въздух и всмука течността обратно в устата си.

Като погълна заедно с нея оръжията на Джей и Кей, наред с част от кожата на ръцете им. И фалшивия ролекс на хлапето.

— Хопа — каза Кей.

Джей разбра, че е по-добре да се омиа и понечи да тръгне, но бръмбарът — бе прекалено бърз за толкова огромен извънземен — замахна с една от ръцете си и помете двамата мъже, които прелетяха пет метра и се проснаха на земята.

— Сега вашите „Ръцете на главата“ са при мен, месести чували! — каза той и щракна с големите си щипки. Разнесе се звук като от великан, разцепил телефонен стълб на половина.

— А сега какво? — попита Джей, когато се изправи на крака. — Не се получи точно, както очаквахме.

— Вече наистина започва да ми писва от този тип — отвърна Кей и отупа пръстта от самото си.

— Можеш ли да използваш неврализатора? Да го накараш да забрави кой е?

— Не действа на бръмбари.

— Някакви други трикове?

— Предполагам, че не носиш Шумния щурец?

— Ами да! — спомни си Джей и потупа джоба си.

Празен.

— Проклятие — каза хлапето. — Трябва да е изпаднал някъде.

— Сега нямаме време да го търсим. — Кей погледна към бръмбара, който просто стоеше и ги наблюдаваше. Джей не можеше да е сигурен, но му се струваше, че извънземният се хили. Навярно се радваше на самия себе си. Изведнъж съществото се завъртя и се отправи към кораба. Кей тръгна след него.

— Къде отиваш?

— Да си взема обратно пушката.

— Как? Ще си пъхнеш пръста в гърлото му и ще го накараш да го повърне ли? Той изяде проклетите пушки, Кей!

— Каквото и да се случи, не му позволявай да се качи на онзи кораб!

Джей го стрелна с поглед.

— И как да го спра? Да се опитам да се разбера с него ли?

— Защо не? Той би могъл да умре от смях.

Кей продължаваше да върви след бръмбара. Джей се огледа, за да потърси оръжието си, камък, пръчка и изобщо нещо, което да използва.

— Хей, бръмбар! — извика Кей. — Къде отиваш?

Съществото не спря.

— Хей, на теб говоря! Знаеш ли колко много от твоя вид съм размазвал с вестник?

Бръмбарът спря. Обърна се. Извиси се над Кей като насекомоподобен вариант на тиранозавър Рекс.

— Ти си само едно мръсно петно на спортната страница, приятел! Служест, поглъщащ екскременти паразит! — Кей се хвана за чатала като футболист, който си намества скъпоценностите. — Ела ме изяж!

Бръмбарът изсъска. Звукът напомни на Джей депо, пълно с парни локомотиви. Съществото отвори устата си — божичко, та то беше като змия, можеше да си откачва челюстите! — наведе се надолу и направи тъкмо това.

Изяде Кей.

Всмука го в търбуха си, повдигна назад глава и го преглътна цял.

Джей видя как цялото тяло на Кей се плъзва по хранопровода на извънземния, видя гърлото му да се разширява като на змия, погълнала плъх. Забеляза лактите и коленете на Кей, които се опитваха да задържат плъзгането. Чу приглушения му вик.

О, божичко!

Бръмбарът се изправи в цял ръст — наистина бе чудовище — и изрева. Разнесе се тътен като от торнадо, преминало над къмпинг.

Край на играта, помисли си Джей. Беше време да изчезва. Не искаше да изиграе ролята на десерта.

Но стомахът на бръмбара не бе покрит с външен скелет и по-скоро приличаше на корава кожа. А под нея се виждаха очертанията на една от погълнатите пушки. И...

... на нещо като ръка, която се опитваше да стигне до оръжието.

Проклятие!

Бръмбарът се обърна към кораба.

Джей знаеше, че трябва да действа бързо. Той се втурна напред, заобиколи извънземния и се насочи към отломките, изровени от кораба. Намери парче бетон с големината на половин топка за боулинг и го претегли в ръка. Затича се, за да набере инерция, после хвърли оръжието си.

То улучи създаването по бронята на едното бедро и отскочи.

Проклятие.

Джей се огледа. Забеляза огънат метален прът, който тежеше доста, висок приблизително колкото него и дебел като китката му. Взе го и мина зад бръмбара, който се приближаваше към летящата чиния.

— Спри на място, бръмбар, иначе ще ти понижа мазния задник!

Извънземният не му обърна внимание. Спря, за да изпусне ужасяващо оригване и започна да разчиства останките от основата на кораба.

Джей го удари с металния прът. После отново и отново. От бронята на бръмбара се разнасяше звук като от блъскане по петдесет и пет галонов варел, пълен с бензин.

Лоуръл не можеше да повярва на очите си. Всичко ставаше все по-странно. Не ѝ достигаха думи. Извънземният се отърси от човешката си обвивка и се превърна в гигантска хлебарка — пет, а

може би и повече пъти по-голяма от човешки ръст. После изплю някакви сополи към мъжете, хвана оръжията им и ги всмука в устата си.

След това изяде един от двамата.

Трябваше да слезе от това дърво. Трябваше да го направи веднага и да се махне от тук колкото може по-скоро и по-надалече. Даже през нощта в Куинс не беше толкова страшно. Местните бандити правеха ужасни неща, можеха даже да те убият, но навярно поне не те изяждаха.

Слизай, момиче, слизай!

Тя започна да се спуска по дървото, като дереше ръцете, краката и лицето си, но това нямаше значение. Драскотините щяха да заздравеят, ако предположеше, че няма да бъде смляна в търбуха на бръмбар, по-голям от слон.

Бързо, бързо!

Кърб — вече не трябваше да мисли за себе си като за едгара, слава на всички богове — престана да разчиства основата на летящата чиния. Навярно просто трябваше да се покатери на другата кула и да вземе втория кораб?

Не, по-добре да използва този. Беше по-близо, а той бързаше и това малко падане не би трябвало да го е повредило.

Изведнъж Кърб долови ритмичен кънтящ звук. Той се обърна.

Ниско долу стоеше тъмна човешка фигура и удряше по черупката му с метален инструмент. Кърб се развесели. Трябваше да му отдаде дължимото поне заради смелостта, ако не заради ума. Той се наведе, хвана металния прът и го дръпна.

Човекът го пусна. Добра идея, иначе щеше да полети заедно с пръта.

Кърб замахна с металната пръчка към човека. Създанието се хвърли на земята и той не улучи. Хвърли пръчката и протегна щипка към него. То се претърколи настрани и щипката му щракна върху бетона. Пфу!

Джей се претърколи под брѓмба̀ра. Ако извѓнземният седнеше, очакваше го сигурна смърт. Той видя огѓнато заострено парче стомана от арматурата на бетона и го стисна в ръка. Коремът на брѓмба̀ра беше мек. Един силен удар и може би щеше да успее да изпусне малко въздух от гумите на този гадняр!

Извѓнземният се завъртя на огромните си крака, наведе се напред като някоя от онези малки играчки, които се люлеят и пият вода от чаша, и съвсем ненадейно Джей се озова зяпнал в обѓрнатото наопаки лице на съществото.

— Какво правиш тук долу, месест чувал?

Джей припряно отстъпи назад, когато брѓмба̀рът щракна към него с онези невероятни челюсти. Той се изтърколи изпод опашката, изправи се и с всички сили се затича.

Най-после, помисли си Кърб, малката досада бе проявила здрав разум.

Той се върна обратно към работата си и повдигна голямо парче строителен материал.

Охо. Пукнатина в корпуса! Проклятие! Не се предполагаше, че с пермариански кораб може да се случи такова нещо! Навсякъде долнокачествена изработка!

О, добре. Имаше още един кораб. Бързо трябваше да стигне до него.

Джей не можеше да измисли нищо повече. Кей все още бе жив в корема на брѓмба̀ра и ако успееше да стигне с ръце до пушката преди стомашните сокове на създанието да го сготвят, имаха шанс.

Някак си трябваше да го забави.

Без да престава да тича, Джей събра мислите си и се зае с брѓмба̀ра.

Той се хвърли върху един от краката му и го сграбчи, но със същия успех спокойно можеше да е бълха в кучешка козина.

— На родното си място може да си голяма работа, гадино, но тук е Ню Йорк! Тук си просто още един турист! Стой!

Бръмбарът ускори ход и ръцете на Джей се изплъзнаха от крака му. Той успя да се хване за опашката, за щастие на достатъчно разстояние над жилото.

— Казах да спреш! Ще съжаляваш, ако не се подчиниш!

Лоуръл вече бе почти достатъчно близо до земята, за да скочи, оставаше ѝ още съвсем малко. Не бързаше чак толкова. Нямаше никаква полза, ако си навехнеш глезена и после не можеше да тича бързо, не, ъ-хъ.

Когато се спусна по-надолу сред гъстите клони, тя загуби от поглед битката — ако можеше да се нарече така — между младия тип и бръмбара. Само от време на време зърваше по нещо. Мъжът викаше и удряше извънземния с някакъв прът, но за негово нещастие беше отхвърлен и здравата си натърти задника.

Той или беше най-смелият човек, когото бе виждала, или много по-тъп, отколкото си беше мислила, но последното едва ли бе възможно.

Тя не би се изпречила срещу онова нещо, когато приличаше на човек. А сега просто нямаше начин да го направи.

Кърб погледна назад. Ето го пак, малкият месест чувал, хванал се за опашката му. Да не би мозъкът на тези човеци да беше от камък?

Очевидно не.

Той силно замахна с опашка. Запрати малкия човек във въздуха и се обърна още преди да е паднал на земята. „Нямам повече време за игра, земньо. Трябва да вървя.“

Джей се приземи наред с контейнер за боклук и за щастие загниващите отпадъци бяха достатъчно меки, за да поемат силата на удара, без да го убият. Той се изправи на крака, доколкото можеше, отърси банановите обелки от косата си и избърса нещо, което смърдеше на храна, повърната преди цяла седмица.

Не можеше да измисли нищо.

Погледна надолу и видя, че по ръката му пробягва хлебарка. Мамка му! Той замахна и я отърси от себе си. Отново сведе очи и видя още десетина хлебарки, някои големи колкото палеца му, смутени от неочакваното му появяване. Бръмбари. Навсякъде бръмбари!

„Това не е най-голямата ти грижа в момента, нали, Джей?“ Няколко обикновени бръмбара не са нищо в сравнение с напаст като Едгар! Или като онова, което преди беше Едгар!

Изведнъж му хрумна идея.

Той погледна надолу и ритна стената на ръждивия контейнер. Металът бе тънък и поддаде. Боклукът започна да се изсипва навън и заедно с него безброй хлебарки, които летяха като тъмнокафяв поток. Джей се прехвърли през ръба на контейнера и се приземи на сред щуращите се хлебарки.

Пфу!

Не съществува друг звук като от настъпването на хлебарка. Това е хрущене, което щом веднъж чуеш, никога повече не забравяш. Джей беше израснал с него. Независимо колко често родителите му пръскаха дома им с отрова за насекоми, винаги имаше няколко устойчиви гадинки, които оцеляваха, за да можеш да ги настъпваш. Това ужасно вбесяваше майка му. Баща му казваше, че трябва да са дошли от Мисисипи в стария кедров сандък на баба му и че не може да проумее как живеят в Пенсилвания, но какъвто и да бе източникът им, те си бяха все там. През някои месеци майка му успяваше да хване само няколко или виждаше по една-две, които изпълзяваха от стените, за да умрат, но никога не изчезваха напълно.

В предишния му апартамент хлебарките разбиваха капаните за насекоми и ги отнасяха, изядоха отровния прах и облизваха чинията. Не, единственият начин да си сигурен, че гадините са мъртви беше да ги настъпиш и да чуеш изхрущяването.

Извънземният, който вече започваше да се изкачва по кулата, спря. Очевидно слухът му бе наред.

— Хей, огледай се, бръмбар! Не настъпих ли току-що един твой братовчед?

Бръмбарът се обърна. Не изглеждаше весел.

— Какво каза?

„Добре, Джей. Успя да привлечеш цялото му внимание. А сега какво?“

23.

Важното бе да задържи вниманието на бръмбара. А очевидно на създанието не му харесваше идеята Джей да размазва далечните му роднини.

Джей вдигна крак и го спусна върху голяма хлебарка.

Може би звукът напомняше настъпването на току-що изпържено картофче? Не, беше по-висок. Царевична пръчица? Горедолу. Не точно, но не много далеч. Определено бе характерен.

— Хопа — каза Джей. — Вярваш ли в прераждането? Ами че това малко дяволче може да се прероди като твой племенник. Пък вече може и да е било твой племенник.

— Не го прави — изръмжа извънземният. Но не помръдна от мястото си на кулата.

Джей затанцува наляво. Направи няколко стъпки на пети и пръсти и скочи върху две от хлебарките едновременно. Хрус! Хрус!

— А това са чичо Джон и леля Сали! — продължи той. — Какво? Какво е това? Хей, грознико, не чуваш ли малките си роднини? Те викат: „Помощ! Помощ!“.

— Престани — каза бръмбарът.

Джей се ухили. Направи крачка встрани. И погледна надолу към хлебарките.

— Съжалявам, приятел. Никой не може да ти помогне. Дойде твоят ред. О, божичко, я виж тази. Каква красавица. Струва ми се, че ми изглежда позната. Не мислиш ли така? Хей, хей, зная коя е!

Бръмбарът се спусна от кулата и замарширува към Джей. Е, доколкото може да марширува гигантски извънземен.

— Хоха, познавам я, да. Роднинската прилика е направо удивителна!

— Ако имаш някакви богове, най-добре да им се помолиш, месест чувал. Краят ти настъпи.

Джей силно удари с крак. Хрус!

— Кажи „сбогом“! Това е майчето ти, бръмбар!

— Не споменавай майка ми!

Бръмбарът се приближи и отвори уста, за да погълне Джей така, както бе направил с Кей. Но този път вътре се виждаха много зъби. Може би възнамеряваше да го сдъвче, преди да го преглътне. Това беше кофти. Кофти бе даже да го глътне цял като Кей.

Адски кофти.

Джей не отстъпи. Не че изобщо имаше накъде да отстъпва.

— Чао, човешки боклук!

Джей вдигна юмрук. Нищо не му пречеше да загине в бой...

Бръмбарът избухна.

Е, не целият. Само средната му част. Но това беше достатъчно, за да го разкъса на две големи части и да пръсне наоколо вътрешностите му, кожения му търбух и всичко останало, което обсипа Джей като топъл душ от гнилоч. Горната половина на бръмбара отлетя на няколко метра и падна на земята. Долната му част се претърколи и спря под съседното дърво.

— Йее! — извика Джей и избърса очи. Чувстваше се така, сякаш са го улучили в лицето с голяма торта с крем.

Кей се измъкна от долната половина на бръмбара. И той не изглеждаше по-добре, а бе и доста омазан с лепкавата течност. Сякаш беше покрит с тиня. Той пусна трицевната пушка на земята и се заклатушка към Джей, като изтриваше от лицето си зелени лайна — като се замислиш, лайната навярно бяха истински.

— Липсвах ли ти? — попита Кей.

— Намери ли ми пушката, докато беше там вътре? — попита Джей.

— Само за това си мислех — отвърна партньорът му.

— Не мога да повярвам, че го направи — започна хлапето. — Това ли беше планът ти? Да те изяде?

— Подейства, нали?

— Ти, копеле...

Кей вдигна пръст пред устните си и накара Джей да млъкне. Извади от вътрешния си джоб клетъчния телефон и го поотърси от лепкавата течност. В другата си ръка държеше малък предмет. Той махна с него към Джей и натисна бутона на телефона си.

— Зед? Кей е. Хванахме бръмбара и взехме галактиката. Сигурно ще искаш да надуеш клаксона и да кажеш на арквилианците и

балтианците да поизчакат. Да, точно така. А-ха. Естествено. — Той затвори.

— Какво ти каза?

— Че се е свързал с бойните кораби. Щели да изчакат достатъчно, за да пратят някой да провери. — Той отново повдигна галактиката. — Каза също по пътя да спрем и да му вземем от онези крехки бисквити. Адски си пада по тях.

Джей по-скоро усети, отколкото видя какво стана после. Испита чувството, че го обгръща внезапен страх. Завъртя се...

... и видя, че горната половина на бръмбара се повдига на ръце, отваря уста и се готви да се хвърли отгоре им.

Кърб влачеше горната си половина към човеците. Щеше да му се наложи да напегне регенерационните си способности до крайност, за да оцелее. Може би нямаше да успее. Всъщност, той не познаваше нито един от вида му, загубил цялата си долна половина и оцелял, но Кърб беше издръжлив. В края на краищата винаги имаше първи път.

Във всеки случай, трябваше да убие тези проклетци човеци. Най-малкото, ако се наложеше да пресече Моста до Отсрещната страна, той нямаше да направи това пътуване без компанията на онези, които го бяха пратили там.

Кърб се повдигна и отвори уста. Сега...!

Джей изкрещя нещо нечленоразделно и се приготви да умре...

Буум! Главата на бръмбара се пръсна и се разхвърча навсякъде. Парченца хитин, мозък и циркулираща течност обсипаха Джей и Кей като органични шрапнели.

— По дяволите! — извика Джей. — Писна ми от всичко това! Никога няма да успея да се изчистя от тези лайна! — от ръцете му висеше слуз и лепкави нишки.

Двамата мъже се обърнаха. И видяха зад себе си Лоуръл, стиснала в ръце другия атомизатор. Тя пусна оръжието на земята и започна да изтрива от ризата си храносмилателните сокове на бръмбара.

— Ти пък откъде се взе? — попита Джей.

— Ами, ако питаш за произхода ми, от Белите равнини — отвърна тя и се усмихна. — Но по-късно прекарах известно време на онова дърво и те гледах как танцуваш с онова страшилище. Имате интересна работа, момчета. Ще ми кажете ли какво е всичко това?

Джей и Кей се спогледаха.

— Това е доста дълга история — отвърна хлапето.

— Имам достатъчно време — каза Лоуръл. — Колкото и да е дълга. Нямам търпение да я чуя.

Лоуръл стоеше пред двамата мъже, все още смаяна от всичко видяно. Отначало беше имала намерение да се спусне на земята и да избяга, но прерязаното на две създание се претърколи и повърна онова оръжие едва ли не точно под дървото.

Преди тя да успее да скочи, извънземният, който ни най-малко не бе мъртъв, се раздвижи и тръгна към двамата мъже. Когато Лоуръл слезе долу, пушката беше там и тя не можеше просто да отпраши и да ги остави да бъдат изядени, нали?

Не бе стреляла откакто бившето ѝ гадже я беше учило да обстрелва мишките в мансардата му в Гринич вилидж с въздушна пушка, а това оръжие тук не бе точно такова, но в най-лошия случай нямаше да улучи и от това двамата нямаше да са по-мъртви, отколкото ако успееше.

Попадението ѝ беше чист късмет, но нямаше нужда те да го знаят.

Младият тип ѝ се ухили.

— Здравсти — каза той. — Казвам се Джей.

24.

Пътуването обратно към Манхатън мина спокойно. Повече или по-малко. Някакъв глупак се опита да ги изпревари на завой и Кей го вкара в канавката. Не бил в настроение, рече той.

Двамата казаха на Лоуръл, че ще ѝ обяснят всичко, но че първо трябва да получат разрешение от шефа си. Тя очевидно нямаше нищо против да почака.

Когато стигнаха до централата, Джей се почувства неспокоен. Знаеше какво има предвид Кей и това не му харесваше.

— Почакай малко тук, става ли? — каза той на Лоуръл. — Двамата с партньора ми трябва да обсъдим нещо.

Тя кимна.

— Не бих си тръгнала за нищо на света.

В момента Джей и Кей стояха на тротоара на около пет метра от паркирания пред сградата форд, а Лоуръл се беше облегнала на колата със скръстени ръце и ги наблюдаваше.

— Виж — каза Джей, — зная, че си имаме правила и така нататък и положението ми е ясно, но тя току-що ни спаси задниците. Освен това не вярвам на онзи неврализатор. Колко пъти можеш да го използваш върху някого, преди да не е в състояние вече да си спомни и собствения си пощенски код?

— А ти знаеш ли какъв е твоят пощенски код?

— Не, но въпросът не е в това.

Кей въздъхна.

— Голям проблем, нали? — Той извади от джоба си неврализатора и го разгледа. — Мисля, че храносмилателните сокове на бръмбара не са го повредили. Предполага се, че е противоударен, водонепроницаем и прочее. Гаранционният му срок е хиляда години.

— Хайде, Кей. Тя така или иначе се среща само с трупове. На кого ще каже? Можем да я сплашим с националната сигурност или нещо такова. Виж, аз наистина я харесвам.

Кей вдигна поглед.

— Какво има?

— Звездите. Трудно се виждат оттук заради светлините на града.

— Моля?

— Неотдавна един човек ми каза, че почти не поглеждаме към звездите. Мисля, че беше прав. Когато навлезеш в тази работа, звездите престават да означават за теб същото, каквото и преди да разбереш за извънземните, бойните кораби и всичко останало.

Джей видя, че Лоуръл се запътва към тях.

— Хей, момчета? Какво има?

Кей потупа по дланта си с неврализатора.

— Наистина ли трябва да го използваш върху нея?

Кей откъсна очи от небето и погледна към Джей.

— Няма да го използвам върху нея. Ти ще го използваш — върху мен.

— Моля?

— Беше прав, когато нарече двама ни със Зед „старци“. Вече съм на тази работа прекалено дълго. Трябва да се пенсионирам.

— Хайде, човече, не исках да кажа това.

— Ти си добро хлапе, Джей. Зед ще продължи да работи достатъчно дълго, за да се погрижи да те обучи както трябва. И ще ме последва. Време е да напуснем.

Лоуръл застана при тях.

— Момчета? Да не би тук да става нещо, което трябва да зная?

Кей извади от джоба си слънчевите очила и ги подаде на лекарката.

— Вземи, сложи си ги.

— Защо?

— Довери ми се. — Той протегна неврализатора и посочи копчетата на Джей. — Това са секунди, минути, часове, дни, седмици, месеци, години. Всичко е кодирано с първите две букви, за да не се объркаш, разбираш ли?

— Да.

— Винаги насочвай този край към целта си.

— Момчета? — повтори Лоуръл.

— Беше ми приятно да работя с теб, Джей. Мисля, че ще се справиш отлично.

— Ами... ами Лоуръл?

— От теб ще зависи, малкия. Но обмисли тази възможност. — Кей протегна ръка и закри с длан табелката с името на лекарката, така че от него да се вижда само първата буква.

Джей погледна. И разбра.

— Мислиш ли?

— Тя притежава необходимото. И сигурно ще ѝ е по-интересно от трупове.

Джей кимна.

— Да, да.

— Добре. Хайде вече да свършваме.

— Кей...

— Прекарах част от нощта в търбуха на междузвездна хлебарка. Мислиш ли, че искам да си го спомням? Неврализаторът вече е настроен на трийсет години.

Той го подаде на Джей. И се усмихна.

— Някой ще ми каже ли какво става? — попита Лоуръл.

— След малко — отвърна Джей. Той си сложи слънчевите очила. Насочи устройството към Кей.

И натисна бутона.

25.

Джей стоеше в павилиона за вестници и разглеждаше заглавията на таблоидите. Лятото свършваше, за съвсем кратко време той беше научил от Зед цял куп неща и положението му изглеждаше по-розово. Поне нямаше повече бръмбари, арквилианците и балтианците си бяха взели галактиката и се бяха върнали вкъщи. Поне светът не зависеше от следващия му ход. Във всеки случай не днес.

А сега той извършваше малко разследване:

**ИГРАЧ ОТ „МЕТС“ ТВЪРДИ:
НЛО МЕ НАКАРА ДА ПРОПУСНА ТОПКАТА!**

В друг вестник пишеше:

**В ДЕТРОЙТ Е ПРОИЗВЕДЕН АВТОМОБИЛ,
КОЙТО ПРЕОДОЛЯВА ГРАВИТАЦИЯТА!!!
Разкрити са тайни изпитания в нюйоркски тунел!**

А трети:

**ЧОВЕК ИДВА В СЪЗНАНИЕ
СЛЕД ТРИЙСЕТГОДИШНА КОМА!!!
Връща се при някогашната си приятелка!**

Джей взе третия вестник. На снимката се виждаше Кей, който се усмихваше на жената, позната на Джей под името Елизабет Рестън. Той протягаше към нея букет със същите цветя като онези, които не беше успял да ѝ поднесе трийсет години преди това.

Джей се ухили. Обичаше щастливия край.

Той взе другите вестници, плати на продавача и се насочи обратно към форда.

На предната дясна седалка седеше Ел — някогашната Лоуръл — много стилна в ушития си по поръчка черен костюм, къса коса и лачени обувки. Тя караше дрехите да изглеждат по-хубави, отколкото той и това, хм, подсказваше нещо.

Джей влезе вътре и ѝ подаде вестниците.

— И за това ли спряхме тук? Хайде де!

— Най-добрите репортери на планетата — отвърна той.

— А-ха. Също както и тази кола е класика, нали така?

— Не ми обиждай колата, тя има скрити таланти. Виждаш ли този бутон тук?

— Да.

— Не трябва никога да го натискаш, освен ако не ти кажа.

Той запали двигателя. И ѝ се усмихна.

— Обади се Зед — каза Ел. — Върховното консулство на Риджънт девет го подслушвало. Искане места на първия ред за мача довечера.

— По дяволите всички — отвърна Джей. — Добре, да идем да поприказваме с Денис Родман, това е неговата проклетата планета.

Той превключи на скорост и се отдалечи от тротоара.

— Имам един философски въпрос — каза Ел.

— Питай.

— Колко време можем да продължаваме да правим това? Искам да кажа, без да разкрият тайната?

— Докато работи неврализаторът, предполагам.

— Хайде, Джей. Разбираш какво искам да кажа.

Той кимна. Да, разбираше. Поклати глава.

— Не зная. Двамата с Кей не работихме заедно много дълго и той беше прекалено зает, за да ми обяснява стратегията. Ние просто сме патрулни ченгета. Предполагам, че ще продължаваме да запушваме дупките в бента, докато някой от горните етажи реши, че светът е готов да научи истината: че сред нас наистина има извънземни.

Тя кимна.

— Хей, това е по-добре, отколкото да режеш трупове, нали така?

— Засега да.
Те се усмигнаха един на друг.

ЕПИЛОГ

От стотина метра височина фордът изглеждаше като съвсем обикновен автомобил в дългата върволица коли и камиони на задръстената манхатънска улица...

От редките облаци на хиляда метра височина Манхатън беше просто част от много по-големия град...

От стратосферата на километри височина Източното крайбрежие на Съединените щати бе само част от много по-големия континент...

От еосферата на стотици километри разстояние Северна Америка беше само частица от планетата Земя...

От хиляди километри отатък Луната Земята бе само малка синьо-бяла топка, увиснала сред звездите...

От няколко светлинни месеца разстояние слънчевата система беше само светли точки...

От светлинни години разстояние Млечният път бе само една от милионите подобни галактически спирали, сфери и купове...

От края на вселената можеше да се види очертанието на тъмносиня сфера...

А от това място извън времето и пространството, разстояние, прекалено огромно, за да бъде измерено, вселената беше само тъмносиньо топче върху парче червена земя, когато ръката на гиганта се протегна надолу, взе топчето и го запрати по земята. То се затъркаля, после започна да се забавя, забавя... и спря...

... сред купчина други пъстри топчета...

Издание:

Автор: Стив Пери

Заглавие: Мъже в черно

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 1997

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Слънчо“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1997

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Лили Кирова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19597>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.